

AP 215
19247

**tuổi
ngọc**

76

**tuần báo
của yêu thương**

CHỖ NHIỆM, CHỖ BÚT : DUYÊN ANH
 THƯ KÝ : ANH CHI
 ĐẶC PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÓN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. 23.595

VĂN

còn cát ngội
 từ một giòng sông
 một phút tình cờ
 cho ngày tháng nhớ nhung
 biển nhỏ
 những ngày sắp lập đông
 hàng rào hồng giấy
 trong chùm tigôn chiều thứ bảy
 lao xao nỗi nhớ
 đêm đã xa với

HỒ MINH DŨNG
 CẨM CHUÔNG
 TRẦN THỊ B. T.
 THỰC PHIẾN
 DUY NGUYỄN
 THAI LOAN
 SAO HỒNG
 LAM THỦY
 ĐOÀN THANH HUYỀN
 NGUYỄN MINH PHƯƠNG

THƠ

thượng thuật — an châu lan — mã hoàng — trần biên hạ
 huyền thoại — tôn nữ thu nga — phạm chi — lê duy hùng
 trần văn nghĩa — nguyên nhược tiên — trần dạ lý

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
 thư tình trên cát
 tối và em

MAI THẢO
 DUYÊN ANH
 HOÀNG NGỌC TUẤN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 chạp phở
 bệnh mới lớn
 biết một biết mười
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 KIẾN VÀNG
 NGUYỄN TUẤN ANH
 NGUYỄN THẾ
 TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 9-11-72 ĐẾN NGÀY 16-11-72 **Số 76** NĂM THỨ HAI giá 60 đ.

Phát hành số báo này, tòa soạn bắt đầu sửa soạn cho hai số báo đặc biệt là số Giáng Sinh và giai phẩm Xuân Tuổi Ngọc. Một số bài vở đã được « còm mắng » các nhà văn thời danh viết riêng cho Tuổi Ngọc, những truyện đẹp nhất cho một giai phẩm. Một số mẫu bìa đã được trình bày để chọn lựa kỹ, sửa soạn in trước, cũng như một số hình vẽ để làm phụ bản cho giai phẩm trên 200 trang này đã được tra tính tới. Ngay từ bây giờ, tòa soạn mong được bạn ngọc gửi bài về đóng góp cho hai số báo này Tuổi Ngọc Giáng Sinh sẽ là số 82, gồm toàn thơ văn về mùa đông và những kỷ niệm của mùa Giáng Sinh, êm ái, thơ mộng. Tuổi Ngọc Xuân dày gấp 4 lần Tuổi Ngọc thường, sẽ là một cái nói xuân tuyệt vời ru tuổi yêu thương ngủ suốt một mùa. Bạn ngọc lưu ý khi gửi bài cho hai số báo này nhớ để thêm ngoài phong bì hàng chữ « Bài cho số .. » để tòa soạn dễ sắp xếp, vì hiện nay còn chừng trên 500 bài thơ vẫn đang được xếp hàng đọc tới. Tiện đây cũng xin lưu ý bạn ngọc giúp tòa soạn một tay trong vấn đề gửi thư về tòa soạn. Từ nay bài vở gửi cho Tuổi Ngọc ngoài phong bì xin để Tuần báo Tuổi Ngọc, 38 Phạm Ngũ Lão, Saigon II. Bài gửi cho mục nào để tên người phụ trách mục đó. Thư từ cần được trả lời xin để riêng từng người trong tòa soạn và dưới thư ký tên đầy đủ để dễ dàng trong việc phúc đáp

cờ bay trên nóc đặc biệt pháp viện

Mỗi sáng, khi đến tòa soạn, tôi đều qua Đặc Biệt Pháp Viện «ngự» ở bên sổ chặn đường Công Lý – con đường quốc tế, hàng ngày biết bao du khách ggoại quốc từ phi trường Tân Sơn Nhất đổ vào trái tim Sài Gòn – chênh chếch Dinh Độc Lập và hơi gần Tòa Án Saigon. Tôi rất chú ý lá cờ, linh hồn của tổ quốc tôi, phấp phới bay trên nóc Đặc Biệt Pháp Viện. Và tôi đã bùi ngùi. Lá cờ trên nóc Đặc Biệt Pháp Viện (nóc cho nó... văn nghệ, thực ra lá cờ treo trước cửa một ngôi biệt thự trệt) đã phai cả màu vàng lẫn màu đỏ. Nó không còn là cờ nữa. Nó ủ rũ cuộn tròn lấy cột cờ trông thật thảm não. Nếu bạn là người yêu nước chút đỉnh thôi, nhìn lá cờ không hề bay trên nóc Đặc Biệt Pháp Viện, bạn sẽ mất luôn cái chút đỉnh. Và nếu bạn yêu nước thiết tha, bạn sẽ nổi giận. Trước ngày lễ Quốc Khánh, Tòa Đô Chánh khẩn thiết yêu cầu đồng bào Sài Gòn treo cờ ba ngày và hãy vì THẺ ĐIỆN QUỐC GIA thay những lá cờ ố màu, cũ kỹ bằng những lá cờ mới. Đồng bào Sài Gòn đáp... thông cáo của Tòa Đô Chánh một cách chỉ tình. Và Sài Gòn đã rợp quốc kỳ vàng tươi, đỏ ửng như đề biêu dương một quyết thắng đã đạt ở khắp chiến trường và sắp đạt, phải đạt ở bàn hội nghị cho một nền hòa bình công chính, một nền hòa bình mà chủ quyền

không mất mát, một tắc đất miền Nam không bị tước đoạt, chia sẻ, nền hòa bình do miền Nam chúng ta định liệu bằng ý chí và thiện chí của chúng ta. Tôi khắp khắp mừng thầm rằng đúng ngày 1-11, ngang qua Đặc Biệt Pháp Viện sẽ được nhìn lá cờ mới toanh phấp phới bay. Nhưng tôi thất vọng. Lá cờ trên nóc Đặc Biệt Pháp Viện, cho đến hôm nay, 7-11-72, vẫn chỉ giống một tàu lá ứa ủ rũ đến ngậm ngùi! Đó là một lá cờ đặc biệt, một đặc biệt quốc kỳ treo ở một đặc biệt pháp viện. Phải chăng ở những nơi đặc biệt, người ta thường thích làm công việc đặc biệt, kể cả treo cờ đặc biệt và đặc biệt không đáp lời yêu cầu khẩn thiết của Tòa Đô Chánh là vì thể diện quốc gia, danh dự của dân tộc, nên treo cờ mới, thay thế cờ cũ kỹ đã giải dầm mưa nắng! Đứa con 10 tuổi của tôi, trước lễ Quốc Khánh hai ngày, đã năng nặc đòi bố nó mua cờ mới thay cờ cũ. Hỏi tại sao, nó hãnh diện đáp thầy giáo dạy thế. Con tôi không... «đặc biệt», nó còn nhỏ mà đã hiểu thế nào là thể diện quốc gia. Nhờ nó, trên nóc nhà tôi đã phấp phới bay một lá cờ không phụ lòng những người hy sinh vì tổ quốc nơi chiến trường xa cho màu cờ mãi mãi vàng tươi, đỏ thắm. (Duyên Anh)

nhà xuất bản đồng dao và giải truyện ngắn

Nhằm phát động phong trào văn nghệ cũng như khuyến khích những tài năng trong giới học sinh tại Phú Yên – Tuy Hòa, nhà xuất bản Đồng Dao đã phối hợp với ban biểu Nguyễn Công Hoan, trường trung học Minh Tâm và Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Phú Yên tổ chức một giải truyện ngắn trong dịp xuân Quý Sửu sắp đến. Thời gian nhận bài dự thi kể từ 1-11-1972 đến 1-1-1973. Giải thưởng gồm có giải nhất, giải nhì, giải ba và mười giải khuyến khích. Thề lệ cuộc thi đã được niêm yết tại các trường trung học Phú Yên – Tuy Hòa. Bạn ngọc ở Phú Yên – Tuy Hòa có thể tham khảo tại các nơi này để biết rõ ràng chi tiết hơn. Được biết, đây là một trong những hoạt động lâu dài nhằm hỗ trợ cho các sinh hoạt văn nghệ, giáo dục của nhà Đồng Dao, một nhà xuất bản trẻ, trong năm 72 đã in 3 tác phẩm thi

của Nguyễn Bắc Sơn, Phạm Cao Hoàng Khánh Linh. Và nghe đâu từ nay tới tết Sửu, nhà Đồng Dao sẽ tiếp tục cho ra đời tập thơ của bốn tác giả trẻ khác. Tôi thấy tập thơ liên tiếp như vậy quả là một điều hy sinh... phi thường, mà ngay cả các nhà xuất bản lớn chắc cũng phải lắc đầu. Theo nhóm chủ trương cho biết, nếu có gì trở ngại thì, sau tết, nhà Đồng Dao sẽ chuyển sang in truyện và sách giáo khoa tiểu học. Mong thay. (P.Đ.T.)

một cái ghế cho sư huynh mai tâm

Sau những tuần lễ tổ chức nói chuyện giới thiệu với các tân sinh viên về chương trình học ở các phân khoa Đại học, cũng như tư. Sáng 12-11-72, Viện Khoa học Giáo dục Sài Gòn lại tổ chức một buổi sinh hoạt dành cho các tân sinh viên này tại Viện nhằm tạo một môi trường sinh hoạt lành mạnh, có hướng dẫn trong tinh thần hợp tác vui sống và đoàn kết, và, theo lời sư huynh Mai Tâm cũng đề cho họ lấy lại hoàn cảnh «bơ vơ lạc lõng» trước đó. Viện Khoa học Giáo dục cũng dự tính xây một Nhà Thanh Niên tại Viện và tổ chức nhiều hoạt động văn nghệ, thể thao, hội học v. v... nhưng vì Viện thiếu phương tiện nên trong một bức tâm thư gửi những nhà hảo tâm hằng lo nghĩ cho tuổi trẻ, Sư huynh Mai Tâm viết: «Đề hoàn thành công việc này chúng tôi cần đến lòng hảo tâm của quý vị xin quý vị vui lòng cộng tác với chúng tôi bằng một số tiền đầu nhỏ cũng được, để chúng tôi có thể tiếp tục phục vụ tuổi trẻ là tương lai dân tộc. Hiện chúng tôi đang cần thêm 200 ghế (giá 2.000đ. một cái) để trang bị Hội trường của Viện nay đã có sẵn 300 ghế rồi. Bưu phiếu, ngân phiếu hoặc tặng phẩm, dụng cụ thể thao, quần phông v.v... xin quý vị gửi về Sư huynh Mai Tâm, 102 Hùng Vương Cholon, Saigon 5, hoặc gọi Đ. T. số 51.148 chúng tôi sẽ tới lĩnh. Nếu quý vị không giúp được nhiều thì cứ giúp bằng giá một cái ghế cũng quý lắm rồi, chúng tôi không đòi hơn». Đây là một lời gọi đ. n. đ. được đáp ứng để góp phần làm một cái gì cho Tuổi trẻ, cho tương lai quốc gia

dân tộc. Vậy thì một cái ghế cho Sư huynh Mai Tâm hay là một cái ghế cho tuổi trẻ Việt Nam đề tuổi trẻ có chỗ ngồi. Viết thêm: Tuần báo Tuổi Ngọc ủng hộ Viện Khoa Học Giáo Dục 2 chiếc ghế. (Quỳnh-Hương).

nhân hay không nhân thu học phí sinh viên đại học

Sinh viên các Đại học công ở Việt Nam từ trước tới giờ chỉ phải đóng một khoảng lệ phí nhỏ tượng trưng cho chi phí hồ sơ, giấy tờ thôi. Ở các nước tiên tiến Âu Mỹ dù Đại học công hay tư sinh viên cũng đều phải đóng học phí khá cao. Nên mới đây, nhân ra trước Ủy ban Giáo dục và Thanh Niên Hạ Viện trình bày về chính sách giáo dục và chương trình hoạt động của Bộ, ông Tổng Trưởng Ngô Khắc Tỉnh đã đặt vấn đề thu học phí sinh viên đại học. Ông «phận bì» xư ta nghèo mà sang, từ lâu nay không thêm thu học phí trong khi ngân sách Quốc gia dành cho Giáo dục quá ít ỏi. Trong lúc đó thì ở các Đại học Âu Mỹ, tuy giàu quốc gia họ lại thu học phí rất cao. (Ông «phận bì» giống như hồi E Việt Nam muốn tăng giá vé cũng đưa ra so sánh với giá vé hàng không ngoại quốc.) Ông Tổng Trưởng cũng nêu ra những khó khăn mà Bộ Giáo Dục gặp phải khi thi hành và phát triển đường hướng giáo dục là ngân sách thiếu thốn. Nhất là từ năm nay, theo ông, lại phải tăng lương và phụ cấp cho giáo chức Đại học, mở thêm hai Đại học Cộng đồng Tiền Giang và Duyên Hải chi phí khá nặng nề. Nhưng các Dân biểu trong Ủy Ban Giáo Dục Hạ Viện đã bác bỏ ý kiến thu học phí sinh viên Đại học công, viện lý do, nếu phải đóng góp một lệ phí lớn hơn so với lệ phí ghi danh hiện nay sẽ gây nhiều trở ngại cho các sinh viên muốn tiếp tục theo học. Tuy nhiên vấn đề này chắc sẽ được nghiên cứu lại cho phù hợp với hoàn cảnh Giáo dục Việt Nam hiện nay. Bởi nếu đặt nặng vấn đề thu học phí tương đối cao thì sẽ gây trở ngại cho sinh viên, đa số là sinh viên nghèo. Và một thay đổi như vậy sẽ ảnh hưởng không nhỏ đối với sinh viên cả về mặt tâm lý lẫn vật chất. Còn nếu không thu học phí, như ông Tổng Trưởng nói, sẽ gặp nhiều trở ngại, vì thiếu ngân sách, trong việc phát triển trường sở và giảng huấn. (Phạm Đình)

MỘT PHÚT KHÔNG NGỜ

TRẦN THỊ B.T.

Ở quán sách ra, Hồng hỏi tôi :

— Bây giờ em tính đi đâu ?

Câu hỏi đến bất chợt trong khi tôi chưa chuẩn bị câu trả lời. Hai hàm răng ghi chặt môi dưới, Hồng ngó thẳng mắt tôi chờ đợi. Thật sự tôi chưa thể quyết định nên làm gì lúc này. Đi đâu ? Tôi chẳng biết phải đi đâu nữa. Tôi rất ít khi dạo phố đông người, và cũng không biết rành rẽ đường lớn đường nhỏ ở đây. Tôi chỉ mới nảy ra ý tưởng đi chơi với Hồng một buổi vào sáng hôm qua, khi anh đến thăm tôi như thường lệ. Tôi không nhớ rõ nguyên nhân nào thúc đẩy tôi có ý tưởng đó. Câu chuyện đang vui, và anh nói :

— Mai anh được đi phép.

— Về Sài Gòn ?

— Ừ.

Và thêm :

— Đáng lý anh đi từ chiều qua nhưng vì vài lý do đặc biệt nên dời tới mai.

Tôi chợt nghĩ tới chú tôi và mấy cuốn sách dự định mua gởi chú. Lần lữa cả tháng rồi tôi vẫn chưa có đề gửi ra chú. Bốn ngày nữa anh Hoa sẽ về NT và tôi muốn nhân dịp ấy gửi theo cho chú. Gửi bằng Bru điện vừa lâu vừa tốn tiền lại sợ lạc. Tôi trình bày ý đó với Hồng :

— Em muốn đi mua vài cuốn sách cho chú em, nhưng ngại quá.

— Em mua những cuốn gì nói tên anh mua dùm cho.

— Em cũng chưa biết, phải lên đó chọn.

— Tưởng em đã nghĩ sẵn những cuốn cần mua rồi thì anh mua cho em đỡ phải đi.

Tôi im lặng. Máy hát với giọng Thái Thanh đang ngọt ngào trong bài tôi chỉ yêu một người ».

— Một tuần nữa anh về Vĩnh Long ?

— Ừ.

Tôi bỗng thấy bồi hồi cảm xúc. Một cảm giác tiếc nuối ray rức nào thành hình trong tim óc. Tôi hỏi giọng hơi run (không hiểu tại sao) :

— Anh về luôn ?

— Ừ.

— Mai anh đi Sài Gòn ?

Hồng mỉm cười gật đầu. Tôi nói nhanh, nhỏ :

— Hay là... mai em đi với anh.

Nói xong tôi hối hận liền, và ngạc nhiên tại sao mình lại nói thế.

Ánh mắt thoáng ngạc nhiên, Hồng mỉm cười :

— Nhưng biết tìm em ở đâu ? Chiều anh đã đi rồi.

Xúc động qua đi, tôi thản nhiên :

— Ở Sài Gòn.

— Sài Gòn ? Em nghịch quá. Sài Gòn đông người, em thì nhỏ xíu...

— Em đi mua sách, vậy tất nhiên em sẽ có mặt ở quán sách nào đó.

— Ở KT nhé, anh chờ. Mấy giờ em tới ?

Không suy nghĩ tôi đáp liền :

— 9 giờ.

— Thôi 9 giờ 30 đi, sáng mai anh còn phải lên Bộ Giáo Dục hỏi vụ việc phải.

— Thôi cũng được.

Thế là mọi chuyện đã xảy ra. Hiện giờ tôi đi bên cạnh Hồng phân vân hỏi giờ mình đi đâu.

Chúng tôi vẫn đều bước trên vỉa hè. Chung quanh đông người qua lại nhưng tôi có cảm tưởng mọi người đều biến mất hết hoặc lu mờ dưới mắt tôi, chỉ còn lại Hồng rõ ràng với câu hỏi em tính đi đâu.

Tôi đổi tay cầm sách và chợt nhớ tới bức thư con Nguyệt nhờ tôi đưa Hồng. Tôi đứng lại mở ví moi tờ giấy gấp tư đưa Hồng, Nguyệt gởi anh. Hồng ngạc nhiên nhưng cũng đưa tay đón nhận tờ thư anh mở ra xem sau một giây lẩn ngẩn. Tôi tạm quên mọi chuyện ngó Hồng đọc thư. Xem xong anh mỉm cười. Tôi không rõ nội dung bức thư ra sao nhưng cũng mỉm cười theo. Một người đàn ông đi qua đụng vào vai tôi, tôi vội lùi sát vào Hồng. Anh cẩn thận xếp tờ giấy cất vào túi áo rồi quay sang tôi :

— Hôm nay em có tính đi xi nê không, đi với anh nhé. Với Sài Gòn anh không biết nên chui vào đâu ngoài xi nê.

Tôi không gật cũng không lắc đầu, lặng im thản nhiên đi bên anh, và thầm cảm ơn anh đã giúp tôi giải quyết điều tôi đang phân vân. Hồng không hỏi tôi thêm lần nữa.

Chê bai hai ba rạp hát phim Tàu, phim Việt Nam chúng tôi chọn một rạp mới mở, nhỏ, có hành lang ấm và sang. Trong khi Hồng mua vé, tôi

tôi ngắm nghía vài hình ảnh tài tử dán trên tường. Một vài cảnh quảng cáo phim sắp chiếu. Phim hôm nay được lồng trong khung kính. Tôi bỏ ra ngoài mua một hộp kẹo dâu và mấy thỏi chewingum. Hồng chờ tôi trước cửa rạp. Chúng tôi đi song song với nhau ở hành lang. Hành lang ngắn, vắng ngắt. Hồng chọn hàng ghế giữa sát tường trên lầu. Trên màn ảnh đang quảng sưa SMA.

Ngắm một viên kẹo dâu, tôi tự hỏi sao tôi lại có những quyết định táo bạo dồn dập này, Hồng sẽ nghĩ sao về tôi? Đây là lần đầu tiên tôi đi phở với một người không phải là chú tôi. Một người bạn trai tuy thân thiết, nhưng đâu thể viện lý do thân thiết đó để cắt nghĩa cho những hành động này. Động lực thầm kín nào đã thúc đẩy tôi. Một tuần nữa Hồng sẽ về Vĩnh Long, ở đó dạy học, và chúng tôi khó có thể gặp nhau nữa. anh có công việc của anh, lũ học trò và chồng bai vờ. Tôi đâu thể mỗi chốc đi xa được. Chẳng lẽ vì lý do đó? Ừ mà có thể lắm chứ. Chuyện tình cảm bao giờ cũng rắc rối. Tôi chỉ ý thức được rằng tôi đã hành động theo lý lẽ của con tim và lý trí không hề dự phần.

Bên cạnh tôi, Hồng ngồi im theo dõi màn ảnh chưa hết phần quảng cáo Thịnh thoảng tôi bắt gặp anh liếc sang tôi. Phía bên kia anh hình như có một cặp tình nhân đang thủ thỉ với nhau. Tôi chỉ có thể nhìn được họ qua gáy Hồng. Bên tôi bốn ngăn ghế trống trơn. Càng tốt. Tôi thích thế.

Đoạn phim thời sự chiếu cảnh quê miền nam với đồng ruộng bao la những hàng dừa rậm rạp ven con sông êm chảy. Một chiếc cầu bắc cheo leo bằng thân dừa, tay vịn bằng tre vắt ngang sông và những đám nhà lá của dân quê, àu vườn đầy trái gọt cho tôi hình ảnh một đời sống êm đềm thoải mái thơ mộng. Một thư hạnh phúc đơn giản thuần hậu. Trong trí tôi không thể không ước ao có được hạnh phúc ấy, Được nhìn ngắm tận mắt và gần gũi những ngọn mạ xanh non trong nắng sớm hay bông lúa chín vàng trĩu hạt rực rỡ ánh chiều tà. Tôi liên tưởng tới lang quê của Hồng dưới Vĩnh Long mà có lần anh đã kể cho tôi nghe. Lang anh cũng có con công chảy ngang, cũng có hàng dừa soi bóng nước, cũng có những khoảnh vườn thuở ruộng mênh mông. Có bao giờ tôi được về đó tham một lần không nhỉ? Tôi thích nghe anh kể về ngôi nhà anh, mái ngói tương vôi. Về bộ ván ngựa mát lạnh đồ dành giấc ngủ trưa tuyệt vời. Về Bà Nội anh thương anh nhất. Bà Nội anh không ăn trầu. Tôi tiếc thắm điều đó. Tôi say mê hình ảnh một bà già tóc bạc ngồi trên trầu vàng với vôi đỏ cau xanh. Những người em gái anh nhỏ nhắn hiền lành nẩy cây trái trong vườn. Ôi, một gia đình hạnh phúc. Thư hạnh phúc mà những người tỉnh thành như tôi không được hưởng bao giờ. Tôi không có quê để về. Không có bà để làm nũng. Quê tôi xa xôi quá, không thể về được. Tôi sinh ra ở Thái Bình và ra đi từ khi còn bế ẵm, Tôi chỉ biết lơ mơ hình ảnh quê hương qua những câu chuyện góp nhặt rời rạc từ mẹ tôi. Những địa danh Tiền Hải, Quỳnh Côi, Phụ Dực chỉ làm trí óc mù mờ thêm về quê nội quê ngoại.

Phim đang chiếu cảnh đập lúa. Hồng quay sang tôi giải thích:

— Người ta đập lúa để lấy hạt rồi sẽ đem chà. Em có biết người ta chõ lúa từ đồng về nhà bằng gì không? Đó, như em thấy đó, hai con trâu đang kéo cái « cộ » chõ lúa về.

Tôi ngó anh mỉm cười, mời anh một thỏi kẹo. Hồng cười đón lấy. Anh không bóc vôi, nghiêng người hỏi nhỏ:

— Em có thích sống ở miền quê không?

Tôi sung sướng gật đầu:

— Ồ, có chứ. Những buổi sáng buổi chiều ra đồng chỉ có trời đất và ta, ngắm nhìn cánh đồng mênh mông chạy dài trải rộng còn gì thú cho bằng. Cảnh thiên nhiên lúc sáng sớm khi hoàng hôn hay trong đêm khuya thanh vắng chẳng phải phải chính là liều thuốc trấn áp lòng tham vọng của con người, kéo họ thoát khỏi những phiền toái do đời sống khốn khổ tạo nên sao.

Hồng mỉm cười im lặng. Không đồng ý cũng không phản đối. Chúng tôi im lặng từ lúc đó cho tới khi vào phim. Tôi ngồi bên cạnh Hồng mắt dõi trên khung vải nhưng thần trí lại loay hoay quay cuồng với bao nhiêu điều phiền não. Tôi không dám phán đoán phân tích lòng mình. Cái mặc cảm phạm tội (tội gì ?) không ngọt ray rút. Có lần tôi chợt nghĩ chẳng lẽ tôi đã yêu. Ý tưởng đó như một luồng điện chạy dọc sống lưng, tôi giật mình ngơ ngác nhìn quanh, bắt gặp anh Hồng đang liếc đôi tình nhân bên cạnh. Người con gái có mái tóc dài ngồi sát chàng trai, đầu ngả hẳn vào vai để cách Hồng một khoảng trống lớn. Họ nói chuyện nho nhỏ với nhau. Tôi nghĩ là họ đang hạnh phúc lắm.

Cuốn phim thật tệ. Tuy không theo dõi đảng hoàng nhưng tôi vẫn đề quyết như thế. Cô đào chính xấu và già. Tôi ghét những phim tôi như vậy. Vì là ngày thứ hai lại nhằm hôm phim Tàu và Việt Nam « thừa thắng xông lên » nên đành phải coi vậy. Trọn phim tôi chỉ thích những xem chiếu cảnh mùa đông vùng ngoại ô thành phố Munich. Đẹp tuyệt vời. Đồi núi với cây cỏ phủ tuyết trắng xóa. Tuyết tràn ngập làm lòng tôi chợt lạnh giá và nhớ về một thành phố cao nguyên đã ở một năm.

Chúng tôi cảm thấy cần có một chỗ ngồi mát mẻ giữa trời trưa nóng bức ngột ngạt khói xe, bụi bặm và những âm thanh hỗn độn ồn ào. Hồng và tôi băng qua một đường lớn, ghé vào quán gọt nước và thức ăn. Chiếc khăn lông nhỏ lấy từ trong tủ lạnh làm da mặt tôi mát lạnh thẳng cánh để chịu. Chúng tôi tiếp tục nói chuyện với nhau.

— Sao buổi sáng anh không lại Bộ Giáo dục, em đã bảo là em chờ được mà.

— Thôi lát chiều anh đi cũng được. Sáng đưa ba anh ra bến xe rồi đến tìm em ngay sợ em chờ.

— Anh có chắc là sẽ được về dạy học lại không?

— Có lẽ được về. Chiều nay anh đi hỏi lại xem sao.

— Em mong anh được về dạy học lại. Mong thành thật. Dạy học là

một hạnh phúc, tuy rất nhỏ nhoi nhưng cũng là một hạnh phúc. Anh phải biết, hạnh phúc đó không phải ai muốn cũng có được đâu nhé.

Hồng mỉm cười. Anh luôn luôn mỉm cười mỗi khi tôi nói nhiều. Người miền Nam hiền lành như lúa như khoai. Tôi thương người miền Nam.

Như chợt nhớ điều gì Hồng hỏi tôi :

— À, nghe nói em bị trặc tay hồi hôm, mà trặc sao đó ?

Tôi lưỡng cuống dẫu đôi tay xuống găm bàn, ngó anh cười :

— Đâu có.

Hồng ngạc nhiên :

— Sao Nguyệt nói.

— Bao giờ ?

Anh lặng lẽ moi trong túi lá thư của Nguyệt đưa tôi. Trời đất, con nhỏ xạo hết chỗ nói. Tôi trả anh lá thư. Anh ngả người ra lưng ghế, nhìn tôi dửng dưng :

— Sao ?

— Đâu có anh, nó nói dối đó.

Tôi dơ cả hai tay cao anh xem. Anh mỉm cười.

Tôi cố sức mà cũng không ăn được tới nửa tô mì. Hồng nói tôi ăn chậm như thế lúc chạy giặc sẽ bị nhện đói. Tôi trả lời lúc đó hần hay. Tôi thích ly nước trái vải hơn. Nhưng trái vải to cơm trắng đầy ngọt lịm ở đầu lưỡi.

— Em xin phép nhà đi tới mấy giờ ?

— Hai bác có biết em đi chơi với anh không ?

Tôi cắn môi :

— Chắc không.

— Vậy lúc đi em xin phép làm sao ?

— Nói đi với bạn, và ba em không hỏi tới nên em ngừng ở đó.

Lọ tắm trên bàn được tôi trưng dụng bẻ nhỏ. Tôi táy máy xếp tên tôi, hết loạt tắm này tới loạt tắm khác. Rồi có một lúc như quên mất sự hiện diện của Hồng, tôi tần ngần xếp tên anh, xóa rồi xếp, cứ như thế lặp lại một chữ Hồng. Hồng yên lặng theo dõi công việc táy máy của tôi. Có những lúc chúng tôi cùng không biết nói gì với nhau. Không gian như lắng đọng, thời gian ngưng trệ. Tôi vẫn không ngớt loay hoay với những dẫn vật riêng tư thầm kín. Cuối cùng, tôi vẫn không hiểu nổi lòng tôi.

Chúng tôi chia tay nhau ở một ngã tư. Chúng tôi quay lưng lại nhau càng lúc càng xa. Trong một phút bất ngờ, tôi chợt hiểu lòng tôi. Và đau đớn thay cùng lúc tôi ý thức được rằng chúng tôi sẽ xa nhau mãi mãi, kể từ đây, từ giờ phút này. chúng tôi đang quay lưng lại với nhau.

Trời bỗng tối sầm dù vừa nắng gắt.

TRẦN THỊ B.T.

HỒ MINH DŨNG

cồn
cát
nguội

1. — Ở vào những ngày mưa dầm dìa như hôm nay, tôi bắt đầu nhớ Vũ. Có thể là đầu thu, cuối thu hay đầu đông, nước sông lên bất ngờ. Nước nguồn đổ xối xả về. Nước nguồn đục ngầu và tàn bạo, luôn luôn chảy qua trong lòng tôi những tiếng động xôn xao, kỳ lạ vừa thách thức vừa gọi nhớ. Cảm giác của tôi là cảm giác của một khách lữ hành đứt mưa, nhìn con đường phía trước mưa bùng kín mít, chân trời đang quấn một vành khăn tang khổng lồ, đường về thì xa tắp mây mù, khói bụi. Tôi tìm kiếm mãi và không biết ở đâu những chùm kỷ niệm rung chuông hoài hoài trong trí nhớ. Có thể Vũ đã trở về với những giọt mưa ngoài hàng hiên. Có thể Vũ đã đứng đợi tôi dưới một cửa thành nào đó dẫn vào nội thành. Mưa như sinh con nở cháu trên những cành lá biếc, trên những thân cây xác xơ, trên bờ thành lở lói, trên tháp chuông cut đầu của một ngôi thánh đường bỏ hoang. Mưa tràn ngập làm lụt lớn đôi mắt nhưng đen của Vũ. Mưa dựng từng chấn song lên ngoài cửa sổ trời bao la. Mưa mọc phong rêu mờ trên lớp ngói, mưa làm nở phồng mái hiên nơi tôi đứng chờ Vũ và làm teo tóp lại con đường dẫn tới vườn hoa huệ trắng của một tu viện dòng mền Thánh giá. Mưa hòa tan giọt buồn tôi giữa hư vô với vội.

Tôi nhớ ngôi nhà Vũ nằm giữa cồn cát. Cồn cát nằm giữa lòng sông. Lòng sông trong xanh và đầy nắng của ngày đầu tôi gặp Vũ.

Đứng bên này hữu ngạn trong một buổi sáng mờ sương, giữa một trưa hân nắng hay núp dưới cánh một chiều vàng nhìn ngôi nhà Vũ ở như một

tổ chim ngạo nghễ trên cành cây vừa thay lá. Con đồ nhỏ và dài đưa Vũ vào bờ một ngày hai bận đến trường. Tôi chưa lần nào gặp người lái đồ đó nhưng biết ông ta đã già còm cõi, sống níu kéo cái ngày tàn của đời mình trên mũi đồ phiêu du.

Chỉ có ngôi nhà Vũ ở bên kia cồn cát mà thôi sao? Tôi phân vân và tự vẽ thêm vào cảnh vật đó những cây bắp non nở trái đầy những lông tơ màu tím, những cánh chim bay và những đám mây đậu, ngủ quên. Nhưng tấm tranh tường tượng đó bị chìm đi khi hình bóng người thiếu nữ áo trắng tóc thề xuất hiện. Vũ yêu điệu tha thướt như dáng tiên bên trời. Vũ làm cho cây rụng hết lá và mây tan biến đi. Tóc Vũ nhuộm xanh biếc thêm giòng sông và làm âm u cánh rừng già ở thượng lưu. Con đồ đã cắm sào một mối. Mùa hạ đã đến. Vũ thêm một lần ghi vào cuốn lưu bút những kỷ niệm vàng son của thời thơ ấu.

2.— Một buổi chiều.

Nắng ru chiếc võng hồng chở nàng thu qua sông. Vũ đứng sát bên tôi. Tóc nàng làm nong ả một vùng không gian quanh tôi. Vũ nở một nụ cười chan hòa, nàng nói:

— Hôm nay, anh đứng với em bên này sông. Cứ gọi là bên này vì bên kia là bên kia, của những người khác. Bên này là tả ngạn, ừ phải rồi, sau lưng ta mặt trời sẽ lặn ở dãy núi đó, bên này là của ta, phải không anh? Tôi nói:

— Và của những trái tim vừa mới chín, treo lơ lửng trên cành, chưa ai hái, chưa rụng vì thời tiết.

Vũ cười, tóc bay vòng quanh má:

— Nhưng trái tim em bị anh hái lúc mới hươm hươm rồi. Anh ác lắm, không đợi cho nó chín. Tội nghiệp nó.

Tôi choàng cánh tay sau lưng Vũ:

— Em có bắt đền gì anh không?

— Có. Em bắt đền anh phải dựng cho em một nhịp cầu từ bờ sông này ra nhà em ở, phải làm trong mười hôm.

Tôi cười:

— Làm nhịp cầu tre có được không?

Vũ cầm tay tôi:

— Làm gì cũng được miễn là đưa dâu khỏi rớt xuống sông thì thôi.

Nắng phớt mờ trên mặt sông. Nắng vội vàng nhuộm ướt cồn cát. Ngôi nhà Vũ sáng loáng dưới trời cao. Chúng tôi diu nhau qua những gốc cây thẳng đứng, qua những tia bạc của bồn nước công viên và dừng lại trên chiếc ghế đá vừa mới sơn sửa. Vũ không rời bàn tay tôi, nàng thì thảo trong gió:

— Bên này là tả ngạn. Anh phải nhớ. Sáng thì phải nhớ đâu là phương hướng của nguồn. Bên kia không phải là của chúng mình như là vùng của mơ ước. Chiếc cầu em bắt đền anh là tưởng tượng để đưa chúng ta đi trên

đưa chúng ta về, đoàn tụ, không chia ra, không phải là kẻ đầu sông, kẻ cuối sông nữa. Anh nhớ chưa?

— Nhớ và ghi mãi lời em.

— Có như thế em mới yêu anh. Em không bao giờ yêu người khác nữa.

Bỗng Vũ ứa nước mắt:

— Suốt đời em chỉ có anh.

Tôi nói trong cảm xúc:

— Suốt đời anh cũng chỉ có em.

Bóng tối tràn ngập. Tóc Vũ giãn nở ra. Bên kia sông, một vì sao chợt xuất hiện. Vì sao đơn độc không đủ báo hiệu đêm về.

Còn một tia sáng như lưỡi gươm nhọn cắt ngang lòng sông và ngôi nhà nàng ở. Một vầng trăng lại mọc lên. Vầng trăng như chỉ đủ soi sáng một con đồ sắp chỗi dậy cho cuộc hành trình nào đó, xa tắp, vô định.

Tôi đưa Vũ đi qua một cửa thành treo lủng lẳng sương. Đây là thành nội, nơi anh gặp em lần đầu, trong trường âm nhạc, dưới chùm lá vàng sẫm của hàng bàng quanh duyệt-thị-đường, nơi em cùng anh trong thời gian ngắn đã chứng kiến bao cảnh phù sinh, đã nhìn tận mắt những tấm đá ngũ sắc in mờ dấu chân đã tràng. Những đỉnh đồng nặng bao nhiêu cân nằm im lìm trước điện Thái Hòa cũng không tượng trưng cho sức nặng của tình anh yêu em. Tiếng trống vang xa ngàn dặm trên cửa Ngọ-môn vẫn không nung nấu bằng tiếng gọi thì thầm của em trong huyết quản anh. Đêm đã đầy đặc và xóa tan lối về. Em cố gắng đi với anh hết những con đường này, hết những chương ngại vật này, hết những bóng âm u tàn tạ đổ xuống. Em cùng anh tát cạn một ao tù ảm ướt, nung sôi một mớ kỷ niệm của thời hùng tráng, thời cánh lông chim hồng mới mọc, thời của mũi tên phiêu bồng mới ra khỏi cung. Thời của anh yêu em, của ngày anh làm lên trộm vụng về, đam mê, hái trái tim em lúc mới hươm hươm.

3.— Con lụt đã bớt giận dữ. Tôi đến bờ sông, bên này tả ngạn. Nước dâng lên cao tiếp giáp với những dãy đồi thoải thoải. Nước menh mông. Giòng sông menh mông. Bên cạnh tôi những vôi nước vẫn phun ra sáng bạc. Trên chiếc ghế đá ngày trước tôi và Vũ ngồi có một người đàn ông già cả đang run cầm cập. Tôi hỏi:

— Ông là ai?

— Tôi là người lái đồ.

Tôi không hỏi thêm, đứng im lặng, định quay bước đi thì nghe tiếng lão già hỏi:

— Em có thấy chiếc đồ của lão đâu không?

Rằng tôi cắn chặt vào nhau. Từng cơn buốt lạnh tê cóng xương thịt. Tôi nhìn ra cồn cát, nơi ngôi nhà Vũ ở. Không còn một cồn cát nào trên dòng cuồng lưu nữa.

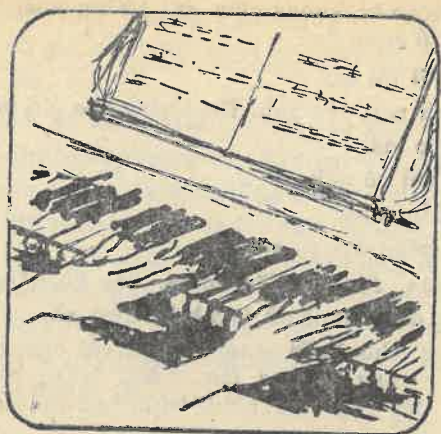
Người lái đồ đôi mắt đỏ ngầu:

— Trôi hết rồi.

Tôi hờ hãi, buông xuôi:

— Trôi hết rồi, Vũ ơi!

HỒ MINH DŨNG
(mùa lụt 1972)

LAO XAO NỖI NHỚ

ĐOÀN THANH HUYỀN

Có phải em đang ở ngoài đời sống không bạn thân ái? Không gian im vắng. Buổi chiều cuối tuần ở tỉnh nhỏ thật buồn và mênh mông. Gió thật nhẹ và nổi nhớ xanh xao chợt đến làm mất em vương khói cay cay cho những giọt lệ ngập ngừng nơi bờ mắt. Những ngày cuối tuần của em bình thường là một vắng xa. Trưa thứ bảy, chiếc xe quen thuộc từ tỉnh nhỏ về thành phố và em, với chuyến đi không người đưa tiễn, về một miền heo hút chỉ có gió buồn và mây nhạt.

Ngồi trong khoảng nhỏ của chiếc xe nhà đang lao vút khỏi thành phố, em mang một nỗi ngậm ngùi cho ý tưởng mình đang lìa xa một miền êm ả. Bạn à, đi có phải là một chối bỏ không vậy? Em đã đông thật đấy nỗi xa cách khi ngoái đầu nhìn lại chẳng thấy, dù chỉ thấp thoáng thật xa, thành phố của nửa hồn vương vấn. Thành phố có ánh mắt trông theo. Dù biết rằng bạn vẫn hiện diện nơi đó để trông ngóng cô đại.

Mỗi lần đi là một thoáng xót xa tràn vỡ tim nhỏ. Rồi em cũng như con tàu nhỏ thôi sao? Ngày qua thêm đầy kỷ niệm thêm đầy thân thiết. Bạn à, con tàu của em chỉ chất đầy kỷ niệm thôi nhé. Không có gì khác cả, dù ở ga nào cũng thế thôi. Ngàn đời ôm ấp và dấu mãi trong tận cùng khoảng nhỏ tâm hồn. Bạn à, nói như thế có phải em đã mang nến thấp sáng niềm tin trong bạn không? Không vui, không nhạt dù mai ngày còn trong sương khói, niềm tin vẫn còn, phải không bạn của em? Một chiều cuối tuần như bình thường, vắng em, bạn hãy cố vui nhé. Thật vui đề nơi đây em có thể

nhắm mắt nhìn trong thành phố xa cách có tiếng cười thân thuộc choáng ngợp cả linh hồn.

Có phải em đang mơ mộng không, bạn thân ái? Chợt nhớ một câu văn đã đọc và đã nhớ từ bao giờ. « Mơ mộng là đi xa cái đang có và đến gần cái không có. » Em đang có tất cả trong vòng tri óc nhỏ nhoi và em cũng không có gì cả trong tâm tưởng. Em đang lênh đênh trong sóng buồn lao xao đời người. Như chiếc lá bay. Như cơn gió thoảng. Cảm thấy mông mênh trong đời, hoang vắng trong ý nghĩ và ngỡ là mình vừa thắp cánh vượt qua ngàn lớp mây dài trôi nổi. Nhưng không, em đang bước từng bước ngập ngừng vào lối mòn tình cảm. Đường thật hẹp bạn à, nhưng em thấy đẹp và êm đềm. Như buổi sáng với cỏ ướt dưới chân trên lối đến trường. Như buổi chiều với mưa êm từng hạt dài ngoài song cửa. Và con đường còn mãi đó cho mình, phải không bạn dấu yêu.

Khung trời em đang hiện diện thật vắng lặng bạn à. Mỗi cuối tuần đều trở về đây thăm Ba và nôi đùa như tuổi hầy còn nhỏ. Và bạn à, đúng là nhỏ thật đấy bạn, em chưa là người lớn được trong mắt mọi người.

Căn nhà tường cao cổng lớn, ra vào có sự kiểm soát mang cho em một uy quyền nhỏ trong mắt nhìn mọi người. Khoảng sân là thảm cỏ với những lối đi ngoằn ngoèo thơm đầy bóng mát. Hai khóm trúc nghiêng ngả trong gió ri rào chuyện trò thân thiết. Hai cây liễu lá buồn rũ bóng mang dáng một mùa thu chết. Cây ngọc lan cuối vườn vẫn xanh lá dù hoa đã hết nở. Bụi hoa hồng trắng nhỏ nhỏ đang có những nụ thật xinh có lẽ sẽ nở vào sáng mai khi nắng bình minh ghé mắt nhìn đến. Và hương thơm từ những bông hoa trắng nhỏ thoang thoảng trong gió nhẹ. Đó là hoa nguyệt quế, em nghe Ba bảo thế. Còn thật nhiều hoa bạn à, nhưng em chẳng biết tên. Khu vườn của em chỉ có ngần ấy bạn hè. Có phải vừa đủ để em đưa trí tưởng lên mây không bạn. Chốc nữa tan sở, Ba về, em sẽ theo Ba đi đánh tennis sau đó là buổi tối của gia đình với sự sum họp thường lệ như mọi ngày cuối tuần. Bàn cơm dài, trang trọng. Mẹ, với nụ cười hiền dịu, vẫn mang cho em một ấm êm tìm thấy trong đời. Và mười khuôn mặt, tiếng nói tiếng cười của mấy chị em như chim vỗ tổ. Cuối cùng là buổi chiều bóng ngay trong phòng khách. Có những nụ cười và cũng có vô vàn nước mắt. Đôi khi nước mắt còn theo em trong cơn mê của đêm nữa đấy. Bạn à, một chiều cuối tuần của em êm đềm quá phải không? Cầu mong cho em được ôm mãi hạnh phúc trong hiện tại này.

Bây chừ là chiều rồi bạn nhỉ. Em thích được cỡi xe đạp dọc theo bờ đề đề nghe tiếng xào xạc của lau lách, đề nhìn màu xanh nhu nhìn hy vọng niềm vui còn mãi trong hồn. Thế nhưng em không ra khỏi cổng một mình được bạn à. Ba chẳng muốn thế. Nên em tách biệt hẳn với bên ngoài, không biết gì bên kia bờ tường cả. Có thấy chẳng là hàng liễu cao rủ lá và những nóc nhà thấp thoáng xa. Và thế giới của riêng em vẫn hoàn toàn lạ xa trong ý nghĩ của mọi người.

Tiếng xe bên kia bờ tường trắng vẫn đều đều vang lên trong thinh không. Có tiếng chim non trên cây liễu. Mấy chiếc tổ bé xíu bằng gỗ khô thật xinh đang đưa theo cành lá. Hôm nọ, em nhìn bằng ống nhòm, trông thấy bốn chiếc mỏ vàng kêu chim chirp bạn à. Dễ thương vô cùng. Có hôm chú Quân lấy ná đi bắn chim non bị Ba Má la đó bạn. Ba cưng chim như cưng em vậy. Sợ còn hơn nữa chứ.

Bạn à, như thế này mà đã là hai khung trời rồi nhỉ. Đoạn đường không dài lắm, 52 cây số, không ngoằn ngoèo, chỉ hơi xóc một chút thôi. Có bao giờ bạn theo đường ấy để đến thăm em? Thăm em trong bốn bức tường cao khỏi đầu người có hoa tím lan từng đám. Chẳng bao giờ bạn nhỉ. Đường không dài nhưng bạn sẽ đi không bao giờ đến nơi đâu. Nếu trong mộng ước, có một chút tin yêu bạn sẽ đi bằng con đường ngắn nhất để đến. Bạn có tin như thế không? Con đường đến nơi đây không đẹp lắm đâu. Chỉ có màu xanh của ruộng, màu trắng của mây và « thung lũng buồn » Bạn sẽ đến « thung lũng buồn » của em. Những hồ nước đôi khi xanh thẫm như màu biển, những gò đất nổi cao hơn bức tường của nhà em, và những khóm trúc xanh lơ. Thật buồn. Buồn như màu đất đỏ chiều mưa. Cho em gọi đó là « thung lũng buồn » của riêng em.

Nổi xót xa chợt dài trong hồn. Có bao giờ em nghĩ rằng mình sẽ ngừng vui chơi để chỉ chọn một niềm vui tầm thường và bé nhỏ. Như con đường thênh thang vẫn dành cho em những sáng ngời tương lai, em lại chọn con đường mòn thật lẻ loi để lang thang riêng mình. Em đã tìm thấy sự êm ấm trong niềm thương yêu tràn vỡ cả ruộng tím. Và từ đó, có phải em đã nhìn bạn như một thân ái không bao giờ rời xa? Có phải em đã quên trong nỗi nhớ? Quên những vấp ngã đầy nước mắt xót xa, quên những ưu phiền định mệnh đã riêng tặng cho mỗi đời người. Và có phải em đã nhớ em trong nỗi nhớ của bạn không?

Bạn à, hôm qua xuống Văn Khoa ghi danh nhập học. Nhìn khuôn viên trường em chợt thấy ngại ngùng cho bước chân chim rộn ràng mộng ước. Có phải rồi sẽ trở nên thân thuộc không bạn? Ban đầu bao giờ cũng là ngỡ ngàng bạn nhỉ. Trường có thật nhiều bóng mát bạn ạ. Mai đây, khi đã quen, em sẽ tìm thấy một thân yêu mới phải không bạn. Cổng trường cũ vẫn còn nhớ rõ trong ý nghĩ của em. Khoảng sân ngập nắng buổi trưa làm em thấy nhớ nhưng một màu áo trắng và quyền vớ cầm tay. Thế mà em đã đi không lời tạ từ cùng nơi ấm êm bảy năm sách vở. Chim đã vùng vẫy trong gió lộng, áo trắng đã chen chân vào màu sắc lạ xa, không biết ngày nào mới có dịp trở về. Chỉ mong bao giờ trở về, không một thay đổi nào trong mắt nhìn, trong môi cười của ngày thơ sau lưng. Những bước ngập ngừng khi chợt thấy mình thật nhỏ nhoi làm em muốn chạy trở về ẩn náu trong ngôi trường cũ. Như mình đã qua vội vàng một chiếc cổng lớn, không hay mình đã bước ra ngoài, đến khi quay lại, cửa đã khép rồi bạn ạ. Vậy là em lạc dấu đường về.

Bạn ạ, có lẽ không bao giờ em quên được mùa áo trắng đã qua đâu. Ngày tháng ngọc ngà với những sáng sương giăng, với những chiều mưa đỏ.

Một chút buồn phiền vương trên tóc khi nắng cài hoa cho má em thoáng nhạt hồng. Con đường thân ái vang nhạc dịu dàng để em mãi mê mong đường dài ngút ngàn. Và một nhân dẫu quen thuộc. Thật quen thuộc vì đã nhận biết nhau qua lối mòn, qua ngõ thuộc từ bao giờ. Nụ cười thoáng trên môi, đôi mắt cho em một nơi ẩn thân êm ấm. Ngày và đêm đều thấy thân thiết như không thể có một rời xa. Bạn đó. Một ràng buộc ở tương lai hay một vương bận trong quá khứ? Bây chừ thì không thể nhìn mãi sau lưng bạn ạ. Ngày ở trước mặt và đêm cũng thế. Rồi sẽ qua hay còn mãi đó?

Những cánh thư xa gửi về em đã bỏ quên trong ngăn bàn từ bao giờ. Bạn này, từ chối một yêu cầu người muốn kết có phải em đã chọn con đường mòn của bạn không? Lời trách móc rồi sẽ vang, những buồn phiền rồi sẽ đến. Có thể thật nhiều. Như sóng ngày ngày đổ xô dồn dập vào đời viên đá nhỏ, chìm sâu trong cát biển. Như bão cuộn cuộn che lấp cỏ non. Tại sao cứ bắt em phải suy nghĩ theo mọi người nhỉ? Ước gì được là sương khói lãng đãng xa vời trong cuộc sống. Cố nuôi mộng ước thật lâu bền bạn nhé.

Bạn à, có bao giờ bạn nghĩ đến một cánh chim non mới chập chững biết vỗ cánh đã vội lìa tổ không. Cứ nghĩ đến những đôi mắt trông theo... Bỗng dưng em muốn khóc vô cùng bạn ạ. Ước gì có bạn ở đây để được khóc với bạn. À này bạn của em, hình như ngăn nước mắt của bạn. Bạn lớn hơn của em thì phải. Mỗi lần nhìn thấy bạn quay mặt là mỗi lần thấy mắt bạn ướt. Đừng như thế nữa bạn nhé. Có biết em xót xa lắm không?

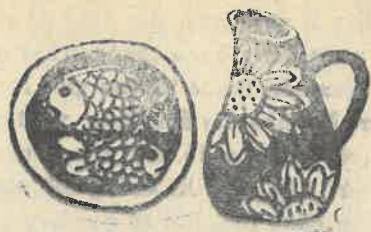
Này bạn, hiện tại mình đang chờ đợi một thử thách, có phải thế không? Nhưng cho dù thử thách khó khăn, lời nguyện cầu vẫn mong chúng mình qua khỏi. Dù thật sự em không hiểu qua để làm gì. Ngày mai sẽ đến là một mộng lung không tưởng nổi sẽ như thế nào? Chiếc lá mình thả trong chiều nào không biết sẽ bay về đâu? Về nơi ấm êm hay vào cơn gió bão?

Câu nói của Thanh Liêm ngày nào giờ xin gửi lại cho bạn. H. thương, bây giờ còn thương nhau nhiều lắm, không chắc về sau có nhớ đến nhau không? H. vui nhiều nhé. Không phải người đi là chối bỏ đâu nha H. Những kỷ niệm sẽ được thương nhớ mãi.

Và H. rất thương, đôi khi cần phải quên hết để hướng về tương lai. Chúng ta cần có nhiều nghị lực. Phải cầu nguyện như vậy nha H.

ĐOÀN THANH HUYỀN

CHO NGÀY THÁNG NHỚ NHUNG THỰC PHIÊN

MỘT NGÀY HAI NGÀY BA NGÀY NỬA THÁNG RỒI MỘT THÁNG, ta không gặp người, kể từ khi trường nghỉ học thật tỉnh bơ đó. Có nhiều lúc bất chợt ta nhớ người quá đỗi, nỗi nhớ mơ hồ như không còn nước mắt để khóc được nữa, nỗi nhớ miên man, nhớ thật đầy, nhớ từng giờ từng phút ta và người gặp nhau, cho nhau những lời nói thật ngu ngơ, khờ dại rồi vui, buồn, hờn, giận chắt ngắt đầy nơi người nơi ta. Những lúc đó thật thánh thiện, trong sạch và dễ thương qua. Phải không người bạn. Nhưng người ơi ! Chuyện ngày hôm nay không giống chuyện ngày hôm qua và chuyện ngày hôm qua không phải là chuyện ngày hôm nay đâu người ạ — Nền những gì đã qua và hình như không còn nữa, thì trông thăm tâm người hầu như người đã lãng quên rồi nhỉ ? Phải con trai là thế đó, thế đó, đến và đi thật nhanh nên không còn nhớ gì cả. Ta vẫn biết như vậy nhưng ta không trách người đâu nhe, nhớ hay không là tùy người, ta không bắt buộc. Còn ta thì bao giờ và mãi mãi ta vẫn nhớ người, nhớ những ngày tháng cũ thật vui vẻ hồn nhiên, những công việc thật quen thuộc, ăn, ngủ, học, yêu thương, nhớ những giận hờn cứ diễn tiếp nơi ta mãi, rồi từng kỷ niệm, từng kỷ niệm đến với ta như một cơn mưa vàng hay một buổi trưa thật nắng, những khi đó là một trong những kỷ niệm của ta và người, thì hỡi người, làm sao ta có thể quên được hỡi. Phải, ta không quên nên ta phải nhớ. Nhớ nhiều. Nỗi nhớ tăng dần thật lớn theo thời gian đó người. Nhưng người ơi, lỡ rồi ta không thể quên người, quên những ngày tháng yêu thương thuở đó.

THỰC PHIÊN

LAM THỦY TRONG CHÙM TIGÔN CHIỀU THỨ BẢY

Chiều thứ bảy, nếu bảy giờ là năm sáu năm về trước thì cái cảnh « đập diu tài tử giai nhân » đã diễn ra tung bừng trên con đường trước bao lơn nhà tôi. Ngày ấy, không chiều thứ bảy đẹp trời nào mà chị Diễm không vờ những nhẽo :

— Me ơi, cho sang nhà con Thu một lát nha.

Và để me thật tin, chị kéo tôi đi theo làm chứng cho chị. Mỗi bận thế tôi thích lắm, được chị hóa trang cho bằng chiếc áo đầm xanh, nơ xanh, ví xanh, hài xanh lại thêm vài chục trong ví xách tay thì sướng mê người. Tôi tung tăng nắm đuôi áo chị Diễm đi khắp nơi, quên rằng không phải chỉ có hai chị em mà còn thêm một ông tướng, chị Diễm gọi thế, cao lêu nghêu kè kè theo từ lúc ra đến ngõ. Và một lát của chị Diễm là suốt cả buổi chiều nắng đẹp. Về nhà, me nhìn chị tùm tùm :

— Gớm, hai cô đẹp như tiên. Đi có mỗi chân không con ?

Mỗi chân ghê lắm, tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế bành. chị Diễm cũng ngồi theo nhưng chị không thấy mỗi mà lạng người đến tội nghiệp. May quá me cười xòa rồi đi xuống bếp. Đến bây giờ tôi mới hiểu cái lo sợ của chị. Thì ra, me không ngây thơ như chị nghĩ, me không nói ; thế là tuần sau chúng nào tạt ấy, chị em lại... đến nhà bạn, tha hồ thích !

Bây giờ, chị Diễm không còn để dẫn tôi đi tung tăng nữa vì tòa đã cấp giấy phép công khai cho chị dung dăng dung dẻ mí cái anh chàng ấy : lấy từ thứ hai đến chúa nhật làm ngày thứ bảy sốt. Còn tôi ? Sau ngày người ta « xô mũi » chị, me vừa lau nước mắt vừa nói với chị Diễm trong ngày cưới thế, kéo... sang sông thì tôi đâm buồn kinh khủng. Ba mất sớm, gia tài của me có ba đứa con, hai gái một trai. Mà thằng bé sống toàn với chị, « gần đèn thì sáng », tính tình y hệt con gái, nhu mì nhũ nhũ, chơi toàn trò chơi

con gái không thèm bắn bi ve không thèm chơi con quay. Chị Diễm đi rồi, chỉ có hai chị em cu ky trong nhà, không hiểu thằng Vinh học cái sách nào mà suốt ngày chuyên nghề phá thiên hạ. Thấy người ta thơ thần dạo vườn dưới trăng đêm, hấn giả ma nhát tôi suýt ngất. Thấy tôi chột vô ý tùm tùm một mình, hấn cũng nheo mắt :

— Vinh biết rồi, chị Duyên đang nhớ tô bún riêu ngoài chợ.

Tôi sợ hấn còn hơn sợ mẹ nữa cơ đấy. Từ dạo chị Diễm ra đi, tôi cũng bắt đầu « kỳ cục về mọi phương diện ». Tôi hay buồn vơ vẩn một mình thôi. Vì bao giờ thì tôi vẫn thấy xa cách với mẹ thế nào nhất là mẹ phải thế ba lo sinh kế, còn thì giờ nào gần con gái mẹ. Nghĩ là bây giờ tôi hoàn toàn quạnh quẽ. Sao chị Diễm đi quá sớm. Sao mẹ không cho tôi một đứa em gái nữa, ngoài thằng Vinh ra.

Tôi yêu hoa tigôn lắm. Những lúc như vậy đây, tôi chỉ còn biết đứng trên bao lơn ngắm những cánh hoa bé xinh xinh, thì thầm kể với hoa chuyện Đức giận hờn tôi suốt cả tuần nay, chiều thứ bảy không thèm đến chơi với tôi. Mấy lần tôi muốn xuống nước làm « con chó leng keng » cho tôi đừng ray rức mỗi lúc nhìn đôi mắt Đức u buồn, nhưng e ngại thế nào ! Đức ngồi bàn trên vẫn lặng lẽ, không hay quay xuống tùm tùm với tôi nữa. Tôi nghe bơ vơ làm sao giữa lớp học. Mỗi lúc bị kêu lên bực, ánh mắt triu mến và nụ cười khuyến khích Đức vẫn dành cho tôi. Đức giận tôi, Đức có biết đã làm cả hai buồn bã đến đâu không ? Giờ chơi, Đức đứng ở hành lang nhìn người ta dưới sân trường, tôi vẫn ngồi ở trong lớp, không đi đâu cả. Có ai để đùa như mọi hôm nữa. Con bé Bích Hà hất đầu về phía Đức :

— Giận hử ?

— Ừ.

— Hèn nào không thấy mày cười lấy một tiếng. Từ hai ba niên học không nghe một lần xích mích, bi chừ bộ chúng bây « mát dây » hay sao mờ giận mí hờn thế nhỉ ?

Tôi phân bua :

— Tao không nhớ rõ làm sao mờ Đức giận tao nữa. Hình như tao làm con bé tức cái gì đó. Mà nó không thèm nói, chả biết làm sao bi chừ.

Bích Hà nhún vai một cái rồi đi. Tôi chột thấy đôi mắt Đức thoáng nét buồn bã, chắc Đức nghĩ rằng tôi vô tình không thèm rầu rĩ khi giận nhau. Trong cái bộ mặt lầm lỳ ấy, Đức đang khổ sở lắm, hai đứa chỉ có nhau là bạn. Hiểu rõ nhau, thương nhau, có chuyện gì tôi cũng mò đến Đức nói hấn nghe, cả chuyện chiều thứ bảy này nữa. Cuối tuần rồi ! Mấy mùa đông trôi nhiều quá .

— A, chị Duyên đây này ! Thế mà Vinh tìm chị khắp nơi không thấy.

— Tìm chị để chi ?

— Để hỏi chị xem hấn tới chưa.

— Hấn nào ?

— Thằng cha Thứ Bảy !

Tôi lườm Vinh một cái :

— Vinh thật là lộn xộn !

— Chứ không phải sao ? Chiều thứ bảy nào cũng đợi hấn từ lúc ăn cơm xong. Ba giờ rồi, chắc hấn sắp tới.

— Mặc hấn chứ.

Vinh háy mắt :

— Vinh mời hấn vào nhà nhé ?

Tôi xùy một cái. Vinh nhẩy như con chơi chơi :

— Chị Duyên chối nè ! Vinh biết rồi. Thế nào Vinh cũng bắt cóc hấn vào nhà mình cho xem.

Tôi tùm tùm cúi đầu. Thôi Vinh ạ ! Để yên cho hấn đi. Chị đang khổ sở vì hấn đây. Vinh chưa kịp làm gì thì hấn đã... bắt cóc linh hồn chị rồi, Vinh đâu biết nhật ký đã đầy ắp thương yêu chị viết cho hấn. Không hiểu hấn nhốt lòng chị nơi nào mà phải cố gắng hết sức mới nuốt được vài chữ. Còn thì để thì giờ ngồi viết vơ vẩn những câu chi là lạ, từ bao giờ đến nay chị chưa viết bao giờ. Chị viết hay mất hấn viết cho chị ? Tôi nhìn đám hoa tigôn cũng tưởng rằng có bóng dáng hấn thấp thoáng bên kia. Đám hoa tigôn đỏ hồng như màu son con gái. Hấn có bút một chùm đưa lên môi không nhỉ ?

— Thôi Vinh ơi. Đừng làm chị què à nghe.

— Biết bắt hấn vào nhà làm gì không ? Vinh sẽ dết vào dít hấn vài roi

— Chết ! Vinh ?

— Ừ, ai bảo hấn cứ lang thang trước cửa làm chị cứ...

— Cứ sao ? Chị chả sao cơ mà.

Tôi cốc đầu Vinh một cái rồi bỏ vào phòng. Ba giờ rưỡi. Hấn đến chưa nhỉ ? Hay hấn ngủ quên ở quán café nào rồi ? Tôi không nhớ là hấn bắt đầu quấy phá tôi từ lúc nào, chỉ thấy một buổi chiều bỗng đâm buồn não ruột. Ngắm mây, mây trôi mất, thì thầm với gió, gió lặng im. Với tay ngắt chiếc lá cây bông sứ hoa đã bị tôi bút hết từ lâu, cả cây sum suê hoa, chỉ có cành này đâm vào bao lơn thì toàn màu xanh ngắt, chỉ còn lá với cành khô, vò vò rồi thả rơi lá tả. Lá rơi buồn bã không tiếng động như lòng tôi bây giờ. Tôi hoang mang như đi đến cõi nào xa xăm. Chờ vơ giữa khoảng không lạ lẫm. Chột cái gì níu kéo tôi về với gần hoa nho đỏ ửng dễ thương. Lá xanh mướt lần mấy giây hoa và lẫn mái tóc hấn nữa. Đầu hấn nhấp nhô dưới khóm hoa, chiều thứ bảy đi dạo phố đấy hử ? Nhưng ở đây đường im vắng giữa hai hàng cây rợp bóng, không người, không xe cộ, chỉ toàn hoa với lá, với mây trời và bóng mát. Hấn dạo gì ở đây ? À, hay hấn đang làm thơ đấy nhỉ ? Trên bao lơn này tôi cũng làm thơ đấy. Những vần thơ lạ lẫm chưa từng thấy.

Làm sao cắt nghĩa được tình yêu

Có nghĩa gì đâu một buổi chiều

Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt.

Bằng mây nhẹ nhẹ gió hiu hiu. (X.D.)

Và bằng cánh hoa tigôn nho nhỏ nữa. Và rồi thời khắc biểu của tôi thay đổi môi chút ở chiều thứ bảy. Thay vì xếp sách vở đánh một giấc, thì tôi lại ghi : 4 đến 5 giờ, nói chuyện với tigôn. Khác với chị Diễm, chiều thứ bảy là buổi chiều của tình yêu, trong sáng như da trời xanh lơ.

Khi tôi trở ra bao lon thì thằng Vinh đã đi đâu mất, mất cả chiếc xe của hắn. À, chiều thứ bảy hắn cũng có chương trình, mẹ tôi còn bận trông hàng, bằng không có lẽ cũng có việc khác nốt. Ba tôi đã mất từ bao năm nay rồi còn gì.

Nắng chợt bừng sáng, gió hây hây, gió sang mùa độc địa làm người ta cảm cúm tung bùng. Đứng trên bao lon mà sốt ruột, hay hẳn cảm mất rồi ? Từ cuối con đường rợp bóng, nếu tôi không đề ý thì hẳn sẽ hiện ra và thấy tôi trước. Nhưng nếu tôi nép vào bóng cây bông sứ thì tôi sẽ phát giác ra các dáng điệu *thơ thần đường chiều một khách thơ* lơ đãng nhìn lá rụng. Có lẽ chiều thứ bảy của hắn sẽ là thì giờ để nói chuyện với lá me Trần Quý Cáp rơi ! Lá me chứ không phải là *rừng mơ hia hắt lá mơ* rơi đầu người ấy nhé.

Tôi nép vào chính giữa bóng cây bông sứ rậm rạp trốn hắn. Ai đề bảo đề người ta sốt ruột từ nãy đến giờ vẫn chưa thềm đến. Tôi sẽ núp ở đây, nhìn lên tôi mất ngơ ngác của hắn khi bao lon vắng bóng người con gái đợi hắn đi qua. Bốn mắt gặp gỡ, một tia nhìn thôi, hắn đi qua, tôi vào phòng. Hắn đi rồi có về không, tôi không biết, Hay chiều nay tôi rần kiên nhẫn chờ hắn dạo hết con đường, xem có trở lại không. Lá me rơi khá nhiều. Không hiểu lá mơ của Nguyễn Bính thế nào, chứ lá me của hắn trông be bé, vàng vàng như hạt bắp. Từ trong này nhìn ra, tôi có thể tưởng là mưa phùn màu vàng. Lá rơi nhiều rồi mà tôi chưa thấy hắn. Chao ơi ! Hắn có thể quên hẹn ư ? Đề tôi đứng một mình đây sao ! Nhớ có người khác đi ngang giàn hoa tigôn thì sao ? Hẳn có ghen không ? Hay hẳn không đề ý rằng có tôi đứng trên bao lon lên trông hắn qua cây bông sứ, qua giàn tigôn ? Có thể thế ư ? Nhưng sao mỗi thứ bảy, hắn vẫn nhìn vào đây, có lần tôi trốn ở một góc thì thấy hắn đứng lại kiễng chân dòm vào kiểng cơ mà. Sao hôm nay hắn để tôi nhìn chân ngóng hắn mãi thế này ? 4 giờ rưỡi. Hẳn ngủ quên ? Hẳn ốm ? Hay sao ? Một cánh sứ rụng xuống, lòng tôi cũng rụng một cánh hoa buồn bã, cánh hoa đỏ như một giọt máu : hoa tigôn. Nhưng giàn hoa xa quá, ngoài tầm tay, tôi đành bứt lá bông sứ cho lên miệng ngậm tiếng thở dài. Lá bông sứ tắn mẩn trên môi đặng đặng vậy. Con đường của tuần trước vui tươi rộn rã trước chân hắn đáng người hẳn. Bây giờ sao mà vắng lặng buồn bã thế này ? Gió càng nhiều, me càng rơi, tôi càng muốn sản xuất thực nhiều « viên thuốc nước mắt ».

Tôi rời khỏi bao lon từ lúc nào để xuống những bậc tam cấp của ngôi nhà cổ kính. Đi lên lối sỏi xào xạc, tôi lặng lẽ đếm bông sứ rơi. Có một chiếc ngơ ngẩn ngừng trên tóc tôi. Hoa thương hại tôi ấy ư ? Hoa an ủi tôi ấy à ? Hoa có cô đơn không ? Rồi cánh hoa có buồn không ? Hoa có biết nắng đã nhạt mà người ta không tới không ? Người ta quên tôi rồi hoa à ? Người ta ốm hử ? hay người ta đã thay đổi chương trình rồi, đi đến một nơi

đơn ào khác, với người khác rồi phải không ? Tôi cúi đầu bước trên con đường lá me bay vàng úa, con đường hẳn vẫn thơ thần chiều thứ bảy đây mà. Trên vỉa hè có giàn ti gôn giăng đầy hoa cỏ, loài hoa mang thật nhiều tên rắc rối : nho, hoa chuông, nho ti gôn, lắm khi tôi cãi với bạn bè chỉ vì hoa nho, hoa ti gôn đấy. Tôi đang bắt chước hắn đây, cũng ngắm lá mơ. Á lá me rơi. Cũng kiễng chân nhòm vào bao lon nhà, tưởng tượng xem thấy tôi đứng trong kia, tôi có thương tôi không. Tóc gió khẽ bay bay yên lặng, đẹp thế thì hẳn là tìm hắn phải thay nhịp đập rồi nhỉ ? Thế sao hắn không đến ? Hẳn không thương nhớ suốt cả tuần sao ? Không bồn chồn nóng nảy sao ? Không nhớ màu hoa ti gôn sao ? Đây hoa đỏ ứng.

Tôi với tay định ngắt một dây hoa thì có việc hơi lạ lòng xảy ra làm tôi sửng sốt. Trên giàn hoa có một tờ giấy không như những tờ giấy thông thường trên mặt hè, mà được gấp làm tư, có lẽ được giấu cẩn thận hơn là vất bừa vào. Thế nào ? Có nên nhặt không ? Thay vì hái hoa, tôi lại tò mò cầm tờ giấy và đọc hàng chữ : « Tôi phải đi Đà Lạt đến thứ hai mới về. Đẳng ấy cho tôi biết tên đi. Sáng thứ ba tôi đến nhận thư, nghe ! Đỗ Văn Thái Phương. » Vài chiếc lá me rơi vãi trên tờ giấy. Thái Phương ! Thư đề thứ năm, hẳn đã đi Đà Lạt rồi. Tôi có linh cảm rằng bức mật thư này của hắn, hẳn xin lỗi trễ hẹn đây mờ ! Hẳn đây sao ? Bức thư cái trên nhánh ti gôn dễ yêu, bức thư gọi đi mà không chắc tới tay người nhận. Nhớ trận mưa cuối thu làm trôi đi mất thì sao. Con người gì mà liều lĩnh thế ! Nhưng tôi lại hoang mang lạ lùng. Thư gửi cho ai ? Thái Phương là ai ? Là hẳn phải không ? Hoa ti gôn, hẳn nhánh hoa này biết rõ ai đã đặt thư vào đây. Hoa biết rõ nhất, sao hoa có khẽ rung rinh trước gió như cùng chung nỗi sung sướng vu vơ trong lòng tôi ? Ơi ! Bức thư màu nhiệm là chiều đứng dừng lại, nắng reo vui. Tôi nghe trong gió tiếng lá me thì thầm. Sáng thứ ba, sẽ có kẻ ngơ ngẩn đọc lại bức thư của mình đã đặt trên chỗ cũ, nhưng được thêm và hàng chữ : « Đà Lạt vui không ? Sáng thứ ba đừng kiễng chân nhìn vào nhà, người ta đi học rồi. Nguyễn Thị Vân Duyên ». Và có lẽ cũng thần thờ tự hỏi có phải ti gôn đã viết thư ? Hay người con gái lặng lẽ trong bao lon ấy đã dời chân đến đây ghi thêm vài câu làm người tưởng như đang trong giấc mộng ! Thực hay hư ?

LAM THỦY

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

THƠ NHÀ CÀ

TÁC PHẨM ĐƯỢC NÂNG NIU NHẤT
CỦA MỘT ĐỜI SÁNG TÁC

BIỂN NHỎ • DUY NGUYỄN

Biển có đôi mắt rất đẹp. Như những vì sao anh thấy, hằng đêm, nhấp nháy. Mắt tròn đen như hai hạt nhãn. Hai hạt nhãn ấy liếng thoảng đưa tươi cười. Một lần Biển hôn, hai hạt nhãn nằm yên dưới lớp mi cong. Và anh thấy Biển có đôi mi cong chớm chớp cũng dễ thương nữa.

Nhà Biển có cây mận sai trái! Anh lại rất thích ăn mận. Trưa nhìn sang, ối chao những trái mận ửng đỏ như màu da Biển, chắc là ngọt lịm. Nó treo lủng lẳng giữa đám lá xanh ngọt mắt. Anh xin, Biển đứng với tay, nhón chà hái nhưng không tới. Mắt Biển ngược cao, môi hồng nhỏ nhắn chum lại. Tóc Biển dài thả lỏng như dòng nước chảy. Anh phải leo rào nhảy qua trước đôi mắt ngạc nhiên và cái lưỡi le ra của Biển. Mấy con kiến vàng tăn công anh quá, nhưng phải cẩn răng để hái những chùm mận đẹp nhất. Anh và Biển ngồi ăn mận với muối ớt! Biển nhăn mặt, ớt anh đâm cay quá. Anh nói cay thì khóc sẽ hết. Biển hỏi thật không? Anh bảo thật chứ, cứ khóc thì biết. Vậy mà Biển ngoan ngoãn tin, ngày thơ thật.

Mà Biển ngày thơ thật tinh. Anh hay bịa nhiều chuyện cho vui, Biển mở mắt ngờ ngác say mê theo dõi. Và tin là có thật. Anh nói Biển khờ quá học lớp tám rồi chớ bộ. Đi học bị bạn bắt nạt cho mà xem. Biển nhăn mặt, cô bé hay nhăn mặt (Mà nhăn mặt trông đẹp như Tây Thi vậy đó) mỗi khi không bằng lòng điều chi. Biển nói Biển như vậy mà bảo là khờ à, không tin anh hỏi cô giáo xem. Anh phải chịu thua: vì lối phản đối rất dễ thương của Biển. Ừ, thì Biển ngày thơ như cô bé quàng khăn đỏ vậy. Biển nói! Còn anh ngày thơ như con sói giả bộ làm bà ngoại, đó! Anh nghĩ, khi đã lớn, đời mình đã lăn lóc nhiều đời, chắc không ai còn trong sáng như Biển đâu. Đời đã mang tặng những cuộc mặt nạ, ta giả hình với cái mặt nạ đó mà thôi, anh không nói những điều này với Biển đâu.

Tháng này nghỉ hè. Biển được ở nhà. Thích ghê, được ngủ dậy trễ nè, được ăn trái cây đã, được đi chơi dưới bãi nè. Chà, cô bé ham ăn và ham chơi dữ. Anh mà làm thầy giáo thì cô bé chết với anh. Biển bữu môi, anh tham ăn còn hơn Biển mà làm bộ, nãy giờ ăn hết mấy trái mận rồi. Anh cười. Nhà di anh và nhà Biển cách nhau bằng một hàng rào đâm bụi. Trên đó tơ hồng mắc đầy cả. Hàng rào anh đứng tới ngực, anh hay nhảy băng qua khi muốn gặp Biển mỗi buổi trưa vắng nhà. Trước nhà Biển có tấm biển chó dữ nhe răng đe dọa. Con chó ngăn anh đường hoàng vào, cũng như đời sống có nhiều thú dữ hăm he. Nhưng nhờ đó anh được dịp phóng qua hàng rào tơ hồng đó, như thuở nhỏ.

Biển có mấy xâu vỏ ốc rất đẹp của cô bé làm lấy, đeo trước ngực. Biển hỏi anh thích ốc không? Thích, anh thích ăn ốc lắm. Biển nguyệt, anh tham ăn thì mờ mà làm bộ. Anh chỉ cười, thích thú mà cười trước những cử chỉ ấy. Biển không ngớt hít hà trông ngộ nghĩnh như mấy con thỏ trắng chạy lảng quăng trong vườn. Anh ưa loài thỏ trắng, mắt đỏ trong như ngọc. Nhất là khi thỏ gặm thức ăn, dễ thương tẹt. Nhưng chắc chắn là thua Biển khi ăn mận.

Lát sau, Biển hỏi anh thích nghe tiếng sóng vỗ vào đá dưới kia không? Anh thích nghe tiếng Biển hát thôi. Biển mà cũng biết hát à? Ừ, Biển hay hát bài gì có câu « Ngày mai em đi, biển nhớ tên anh gọi về » đấy. Biển đỏ mặt, anh ngạo hoài không nói chuyện với anh à! Anh cười, chứ không phải vậy à. Biển kia cũng biết hát chứ. Hát cho vỏ ốc, cho ghềnh đá nghe đấy. Hát cả cho Biển này với anh nghe bây giờ đó. Nhưng anh thích nghe Biển này hát, biển kia hát buồn ngủ thấy mồ. Biển lắc lắc mớ tóc đen, tóc che cả mặt mũi xoay xoay trông hay là. Biển bảo anh nói gì nhưế đầu quá. Nhưế đầu à, đi tắm hết ngay. Biển tròn mắt, tắm hết thật à? Trời ơi, Biển ngu ngơ quá. Vô tư quá làm anh chỉ muốn cốc cho mấy cái.

Anh đề nghị đặt cái tên cho Biển để khỏi lộn với biển thật dưới kia. Thế là Biển lại xịa qua chuyện khác, anh biết không mẹ nói sanh Biển ở vùng biển nên mới đặt tên này. Anh bật cười. Vậy biển nói ba mẹ dọn nhà đi, để mai mốt Biển có em tên Núi, tên Suối, tên Đồi. Biển cười. Hàm răng trắng nhỏ nhỏ như răng thỏ. Anh nói, đặt cho Biển cái tên: Biển Nhỏ nhé. Biển chớp chớp mắt, biển sao lại nhỏ được anh. Có chứ, đại dương nơi lớn, biển phải nhỏ hơn. Như biển trước mặt nè, đâu có lớn. Biển le lưỡi, thế mà anh bảo không lớn, nhìn chẳng thấy gì hết. Biển lại hỏi, anh có đi đến bờ bên kia chưa? Anh vờ gật đầu. Biển chưa đi bao giờ sao? Chưa. Khi lớn Biển Nhỏ sẽ đi. Biển lại nói, khi lớn sao anh còn gọi Biển Nhỏ! Anh hỏi. Chẳng lẽ gọi là Biển Lớn sao, nghe kỳ cục quá! Biển cãi lại, nhưng mà Biển cũng phải lớn chứ anh. Anh gật đầu. Ừ thì lớn. Nhưng lúc đó anh không gọi Biển Nhỏ. Biển Lớn gì cả, mà gọi là Biển nhớ. Biển ngạc nhiên, hỏi sao kỳ vậy anh? Anh cười buồn. Thì tại vậy đó. Biển gạn hỏi, nắng rặc đời anh trả lời cái tên kỳ khôi đó. Anh khất, để mai mốt đã, Biển Nhỏ.

Biển nhỏ hỏi, anh có yêu nhạc không? Anh trả lời, có chứ, anh yêu nhạc như yêu biển đó (Anh muốn viết hoa chữ B quá đi). Biển hỏi, tại sao vậy? Anh nói. Tại vì nhạc làm quên đi những nỗi buồn, quên đi thực tế dễ lảng hồn trong cõi thiên đường mơ ước. Biển cũng vậy, biển trong sáng như trời xanh, biển ru ta tươi mát êm ái làm yêu đời hơn. Anh yêu cả nhạc và biển (luôn cả Biển nhỏ chứ, anh nghĩ thầm). Biển nói anh thích nhạc gì. Thích tất cả những bản nhạc êm dịu, nhạc classique. Anh thích bài Biển nhớ lắm. Còn Biển nhỏ, thích bài nào? Biển đáp nhẹ, Biển thích hết bài nào Biển biết.

Anh sẽ đặt nhạc. Bài hát sẽ êm ái, dịu dàng, trong sáng... vân vân và vân vân. Biển cười tươi. Anh biết đặt nhạc à, bài gì vậy? Bài hát tên là « Biển nhỏ ».

Một hôm, anh và biển ra bãi. Nơi đây gần nhà, bãi với nhiều hòn đá to. Nơi đây không có ai tắm cả. Có lẽ vì bãi hẹp ngắn ngủn, đá lởm chởm. Biển thích những nơi êm như đây, cô bé hay ngồi trên đá đọc sách, thò chân để sóng vỗ vào ướt chân. Anh nói, Biển nhỏ mơ mộng ghê đi. Chắc Biển làm thơ hay lắm nhỉ. Biển lắc đầu, anh ngạo Biển hoài.

Biển xuống bãi trước, cô bé leo vách đá thoăn thoắt như sóc, Quảng đôi dép lên đá, Biển đi chân trần từ từ xuống nước. Chân Biển trắng hồng nhỏ nhắn làm anh liên tưởng đến cô tiên nhỏ nhắn. Biển đi dần xuống nước, vén quần lên đến khi nước lên đầu gối. Sóng đánh vào, Biển nhảy tránh sóng. Nhanh nhẹn như khi nhảy lò cò, cười to lúc tránh được một đợt sóng to. Anh ngồi trên đá, hút thuốc nhìn. Buổi chiều đang xuống, nắng rực rỡ trên mặt nước xanh. Từng đợt nắng trên biển, trông như những mảnh màu nhảy múa. Anh xuống ngồi dưới một hòn đá thấp. Nhìn thấy màu vàng chói lọi một đường. Biển nhảy, chân tung tàng giữa sóng vàng. Tóc Biển bay dạt ra sau, cũng lóng lánh vàng.

Một, Biển lại đi xung quanh các hòn đá bắt dã tràng. Chân trần Biển đi giữa vùng cát vàng dề ọ trên cát các dấu chân nhỏ. Sóng lại tràn lên cuốn mất, bãi cát phẳng như cũ. Anh nói, Biển nào trông nhỏ nhắn như thiên thần vậy. Biển cũng không vừa. Anh ngồi như mấy ông tiên đánh cờ vậy đó! Anh cười, anh vẫy tay mà Biển nói già tóc bạc à? Biển chu môi. Ai biểu anh cứ nói Biển còn nhỏ hai, biển lớn rồi chứ bộ. Tôi cười. Thì Biển nhỏ lớn hơn cây tầm tía xiu. Biển nghe tôi vì von lạ quá, cười. Cười nghe vui như tiếng sóng trong một ngày nắng ấm.

Anh và Biển đi lang thang. Trèo qua các hòn đá, các đợt sóng, Biển nhỏ nói như con chim. Anh nói. Biển ngược nhìn hỏi lại. Chim gì? Chim sâu. Biển lại rừ vai, anh nhìn mái tóc Biển bay bay, à, Biển nào trông ngộ nghĩnh lạ. Eo ơ, Biển sợ sâu lắm. Anh nói, không phải, chim sâu hay đến ăn trứng cá đó, đẹp lắm. Biển gật đầu. Mấy con chim kêu ư ử sùm bèn nhà anh chứ gì? Rồi liền nói, Biển không thích làm chim đâu, làm người kia. Anh cười nhỏ, làm Biển nhỏ phải không? Chợt Biển hỏi, làm anh ngớ ngàng.

Anh tên gì. Ồi dào, quen nhau lâu rồi mà Biển vẫn chưa biết tên, dễ cũng gần tháng rồi chứ ít gì. Anh nói với Biển. Gọi anh là Mây đi. Biển cười khúc khích. Sao vậy? Anh đáp. Vì mây bay hoài, như anh vậy đó. Biển nói. Vậy kêu Mây bay hay hơn anh nhỉ. Ừ, Mây bay trên Biển nhỏ.

Biển đề ý tìm nhặt những vỏ ốc nhỏ đủ màu bỏ đầy bọc. Ít ra, cô bé có đến chục vòng vỏ ốc. Bỗng Biển thấy mấy vỏ ốc to, sóng đánh dạt vào dưới góc hòn đá. Biển mừng rỡ thò tay lôi đóng vỏ ốc ra. Anh nhìn vẻ mặt của Biển mà bất vui lây. Đó là những con ốc to, có con to hơn bàn tay. Hình thù kỳ quặc, bề cong như bàn tay với các kẻ hở nhỏ. Anh nói, vỏ ốc đẹp quá. Chắc tận dưới lòng biển xa phiêu bạt vào, Biển may lắm đấy nhé! Biển cười sung sướng, hỏi. Anh lấy không, cái này để gạt tàn thuốc được đấy. Anh đón vỏ ốc từ tay Biển. Còn Biển định làm gì với mấy vỏ ốc to, định xỏ râu đeo à? Biển lắc đầu thực dễ thương. Đầu có, Biển để cắm hoa với lại để trên bàn cho đẹp. Anh nhớ bức tranh phòng của nàng có những vỏ ốc chênh vênh trên mặt bàn, gió thổi bức màn lung lay, từ biển cả.

Anh đọc cho Biển nhỏ đoạn thơ của Nguyễn Xuân Hoàng:

Hãy im lặng như biển

Biển, nghe không?

Biển có nói gì đâu.

Nhưng biển thấy hết, nghe hết, hiểu hết, biết hết.

Biển, nghe không?

Biển nhỏ nhíu mày nói, thơ gì kỳ vậy? Anh nói, hay đấy chứ, Biển giỏi thế mà không thích à? Biển im lặng. Anh tiếp. Có lẽ tại Biển còn bé, mai một lớn lên...Biển đột ngột hét to. Anh ăn hiếp hoài. Biển đâu có bé nữa, Mây bay ạ.

Sao mà Biển nhỏ dễ thương quá vậy! cứ như những vỏ ốc màu nằm ngoan hiền bên hát vàng.

Vài ngày sau, anh đi. Không có dịp nào về thăm. Biển nhỏ chắc giờ cũng lớn rồi. Hẳn đã mơ mộng khi ngồi trên bãi, vào chiều. Anh không biết Biển nhỏ còn nhớ Mây bay chăng?

Anh nhớ chưa giải thích cho Biển nghe về tên anh đặt khi Biển nhỏ lớn lên: Biển nhớ. Bởi vì, anh biết, mai một rồi anh sẽ gọi Biển trong nỗi nhớ. Nhớ Biển nhỏ.

Một ngày, tình cờ nghe lại bài hát Trịnh Công Sơn. Chợt nhớ, bãi cát vàng sóng vàng và những vỏ ốc dễ thương. Bây giờ anh xa bãi biển. Và nhớ Biển. Biển nhỏ của mây bay thời nào...

DUY NGUYỄN

về gia hội

Trong nắng hồng anh về con phố đỏ
Lóng rất buồn thấy vắng bóng thân
quen

Ngang nhà em anh trông chừng vào ngõ
Ngõ quanh hiu xác lá ngập đầy thềm

Anh ngần ngại nhìn qua khu vườn nhỏ
Hoa mười giờ mấy khóm nở bâng quơ
Muốn hỏi thăm xóm giềng nhưng lại sợ
Nên làm sao biết em lúc nào về

Em ở đâu bây giờ anh chẳng rõ
Chỉ biết mình anh thương nhớ vô bờ
Cứ mỗi ngày anh lang thang mấy dạo
Qua chốn này mà tìm kiếm vu vơ

Ôi nỗi nhớ chong đầy trời Gia Hội
Em đi rồi con phố cũng buồn theo
Đường Ngự viên lá vàng không ai đếm
Những bảng đường, ô chữ cũng xanh
xao

Là đã mất bước chân chim bé nhỏ
Những tự tình nhen nhúm bấy lâu nay
Anh vẫn chờ những chuyến xe về muộn
Biết đâu chừng em về Huế ngày mai
AN CHÂU LAN

long xuyên, còn trong trí nhớ

tặng Huyền Thương
mai người về những nhánh sông hiu
quạnh

một chút tình còn lại vết môi hôn
tôi cúi mặt gửi buồn trên dấu thánh
nghe trái tim gõ từng nhịp cô đơn
thôi người à, dù xa nhưng rất nhớ
đường vẫn thơm xiêm áo thoáng
huơng đưa

tôi nắng hạn còn quen đời sống cũ
mỗi món ngồi khấn hứa những cơn
mưa

(người biết buồn từ khi thôi bím tóc
tuổi học trò sách vở mọng đầy tay)
mây cố xù cũng thôi bay từ đó

thương tình sóng sóng bữa những
nguồn đan

người có giữ một vầng trăng cỗi độ
trên môi phai còn nướn nụ hôn đầu
tôi héo hắt tay sầu tình diệu viễn
vườn chiêm bao hạnh phúc vẫn treo
cành

nằm một chỗ nửa đời mơ kỷ niệm
ngày cồn hoang giấc ngủ lạnh đêm
rừng
trên vai áo giang hồ phai dấu bụi
còn nồng nàn như hơi thở tình nương
WŨ HOÀNG

trời thu nhớ

Trời thu gió nhẹ bên rèm mộng
Ta bước vội vàng như mây bay
Muốn tan vào gió tung trời rộng
Ôm cả không gian nhớ một ngày
Hồi xưa gọn buồn xanh mắt biếc
Ta đến ngày vàng theo lá rơi
Chút tình sương khói lòng hồi tiếc
Trên bến dương gian khóc ngậm nhùi
PHẠM CHI

vườn chiêm bao

vườn đã nở một loài hoa cánh ngát
mùa thu sang cây lá cũng rụng buồn
tôi chợt thấy không đứng hồn bát ngát
một thời nào thơ ấu nắng mưa tuôn
tôi không nghĩ mùa thu em vào học
nên vẫn chờ một chỗ ở công viên
để lắng nghe trên trời cao mây khóc
ngỡ em đi về dáng nhỏ nghiêm nghiêm
tôi bỗng sợ ngôi trường tổ với trắng
nhốt một loài chim lạ thích phiêu lưu
tôi chợt muốn lang thang vào sân vắng
tìm lớp nào có cô nhỏ trầm tư
em vào lớp chẳng ngoan như tôi tưởng
tay chống cằm bút cần giữa đôi môi
em vẫn muốn bỏ trường bay muốn
hương
cho một lần đôi cánh mỗi thì thôi
TRẦN BIÊN HẠ

trên đỉnh la hà

Anh nằm giữa tiếng chim ca
Vẫy trăm ngón mộng theo tà áo em
Tóc mây ủ kín một miền
Thành nơi trú ẩn cho riêng đôi mình
Đỉnh đồi con nắng chao nghiêng
Lồng chung đôi bóng trên triền đá
xanh

Đùa nhau vào mộng địa đàng
Trong đôi cánh trắng thiên thần tình
yêu

NGUYỄN NHƯỘC TIỂU

tình xưa

Chim buồn chim ngần ngại bay
Hoa buồn trông đợi một ngày gần
xuân
Ta buồn tựa cửa bàng khuâng
Thần thờ ngóng đợi một vòng tay xưa
Trống vơi một bóng chim xa
Bờ cây tóc xoắn lệ nhòa quanh mi
Liều dương buồn cánh tiêu di
Bay đi bay mãi nhớ gì tình xưa
Quên đi tất cả tình thơ
Cho xanh đời lá thu chưa héo mòn
Chiều nay hương phấn hoa phai
Nghiêng nghiêng dáng lụa gót hài em
sang

Rơi trên áo cả thu vàng
Ôm trong lòng một chiều mênh mang
tình

TÔN NỮ THU NGÀ

bóng nước

Cửa sương, khoảng vắng trong đời
Nắng chia cô tịch chỗ ngồi quanh hiu
Nỗi anh và nỗi nhớ chiều
Chào thiên thu với ít nhiều xót xa

Mênh mông, gió lộng quan hà
Đường trăng cũng lệch sâu bao la sâu
Hỏi em, giờ tiếng xưa đâu
Trăm năm ngựa gỗ qua cầu có hay?

Nỗi mình nào thoát tầm tay
Nhọc nhằn đời xẻ, buồn bay qua người
Em tình cờ xuống bến tôi
Gió nửa đêm thoáng hiện lời van xin
Cây cao rất đổi vô tình
Chiều chẵn một thuở giạt mình run run
LÊ DUY HÙNG

gió thất tình

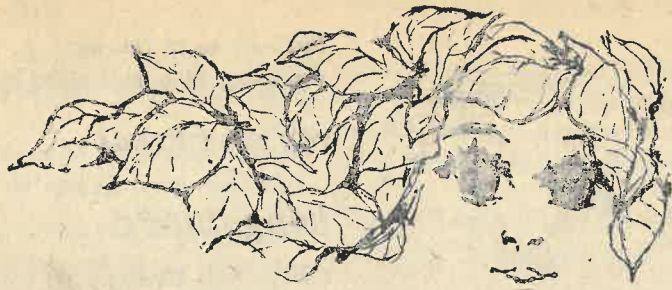
em về đội nón quai thao
cho tôi như gió lao đao tóc ngoài

hôm xưa

đôi xanh xanh cỏ xanh trời
xanh đôi tà áo của người năm xưa
để lòng xanh những cơn mưa
để tôi còn chút sầu đưa phố người
TRẦN VĂN NGHĨA

phố chiều

Dong chân qua những phố buồn
Những lòng phố vắng ngõ mòn lịch liêu
Đếm thầm từng giọt hắt hiu
Nghe năm tháng đến ứa màu tóc mây
HUYỀN THOẠI

những ngày sắp lập đông

THÁI LOAN

Vĩnh Du.

Trời bây giờ đang ở cuối thu, nhưng Sài Gòn vẫn thấy nóng, mỗi lần nhìn ra đường thì em phải nheo cả hai con mắt, vàng trán nhăn lại và em nghĩ chẳng mấy chốc em sẽ già hơn Du (khi ấy Du sẽ gọi em bằng chị !) rồi tiếng xe cộ ầm ầm, tiếng bóp còi inh ỏi làm cho đầu óc em muốn vỡ tung vạn mảnh và, trong khoảnh khắc em nghĩ mình sẽ thành người điên lúc nào không biết. « Người điên không biết nhớ và người say không biết buồn » ấy mà, Du ơi, còn nhớ ?

Chẳng còn bao nhiêu ngày nữa, đất trời sẽ đổi gió, lập đông rồi Du ạ ! Cũng vào đúng những ngày em bắt đầu sửa soạn đi học. Tưởng tượng đến cái ngày ôm sách vở đi làm quen với ngôi trường mới, thầy cô mới và con đường em đi cũng mới không phải là con đường Võ Tánh nối dài của mỗi sáng ngày xưa nữa và cũng không còn là tất cả những gì của mỗi sáng thuở nào em nghe buồn buồn như thế nào ấy ! Có cái gì không được an bình trong lòng từ khi nghe tin mình thi đậu. Nhưng em phải cố vui cho rằng em biết mình đã mất, không còn cái náo nức của một tháng cầm trong tay tấm bằng danh dự bé xinh xinh, mặc dầu cả năm học qua, em chỉ có mỗi một cái vào dịp cuối năm. Buồn cười ghê Du nhỉ ! Mà Du phải mừng cho em thật nhiều đó nghe ! Mừng cho em không phải dẫn lại sân cỏ xanh của ngày nào, vui với em không phải nhai lại những con số, những phương trình giờ học nghĩnh và thương cho em không còn những buổi tối chong đèn đến ba, bốn giờ sáng để làm bạn với các bài học về các tùy số, nào bộ đến đến cả địa...

Vĩnh Du ơi ! Hôm nọ mẹ mới sửa soạn cái áo dài nhung đỏ (mà bố mua cho mẹ từ ở ngoài Bắc) thanh áo ấm cho để mai một em mặc đi học cho đỡ lạnh đó Du ạ ! Em thử rồi, dễ thương ghê lắm ! (câu này chị Dung

nói chứ không phải em à nghe !) làm cho em mong đến ngày tựu trường ghê cơ ! Giá mà em có phép Du nhỉ ! Du biết em sẽ làm gì. Em sẽ biết con đường đến trường thành, con đường Cổ Ngư (em chẳng biết con đường Cổ Ngư nó như thế nào cả) có đầy đủ bốn mùa để mùa xuân em làm nàng Tiên nữ với những hạt mưa bụi lông lánh vương vương mái tóc, cho mùa hạ em là cô học trò ôm cặp vở đứng nhìn xác phượng rải rác khắp sân trường, cho mùa thu đi học nghe thoảng gió heo may quện bay tà áo lụa, làm « con nai vàng ngơ ngác đập trên lá vàng khô » và đến mùa đông em được mặc áo nhung của mẹ để thấy mình dễ thương hơn, rồi đến tối em co ro trong tấm chăn len dày cộm để nhớ đến Vĩnh Du và để thi thắm một câu hát nhỏ. Du có thấy em sống toàn bằng tưởng tượng ?

Buổi sáng nay, em đến trường để rút hồ sơ về, không gặp một ai thân cả, em ngồi xuống ở một bục đá thấy bơ vơ kinh khủng và thèm khóc ghê Du ạ ! Em có cảm tưởng như những bụi cỏ xanh cổ làm mặt lạ với em, những đóa hoa mười giờ không muốn chơi với em nữa nên bài vở kể cả những bậc thang vang vang tiếng guốc ngày xưa cũng chẳng thềm reo rui khi em đến làm cho những bước chân của em tủi thân chùng lại. Du ơi ! Sao kỳ vậy ? Sao mọi thứ đều làm lạ với em. Em có gì đổi khác đâu ! Có chăng là em thêm những nỗi buồn chong chất...

À ! em báo cho Du một tin vui (nhưng chắc là buồn với Du đó) Mẹ sắp mua cho em chiếc xe để em đi học cho đỡ khổ Du ạ ! Du hãy vui chung với em đừng thềm nghĩ những gì mà Du nói với em khi xưa, Du nhé ! Du tưởng tượng mỗi buổi sáng em đứng đón xe lam, thiên hạ lấn nhau quá đổi làm em chỉ biết đứng ôm vở ngăn ngơ nhìn chữ thân em yếu đuối như cọng cỏ non, theo Du nói, thì dành được với ai, để rồi sau đó em lên trường lại trễ và buổi trưa tan học, nghĩ đến bữa cơm với những món ăn ngon là em đã nghe bụng của em cồn cào rồi, thế mà em lại phải đi bộ xa ôi là xa dưới nắng gắt, trong khi bạn bè phóng xe bon bon trên phố làm bụng em lại thót thêm Du ạ ! Em xấu đói ghê lắm ! Đã có lần em ví mình như con chó trong thí nghiệm của Pavlov (Đừng cười đó nha Du !) chỉ cần gõ tiếng chuông mà chưa cho ăn cũng thấy nước bọt tiết ra, sự tiết theo này là một phản xạ có điều kiện : đó là sự tiết tâm lnh. Du thấy em thuộc bài ghê ? Nhưng Du đừng nghĩ mình là ông thầy đó nha !

Du ơi ! khi nghe em gọi như vậy là biết em bị bí đề và Du sắp phải nghe những câu chuyện mà người ta gọi là đầu Ngô mình Sở. Mẹ gọi em rồi đó, mong mỗi cho em có một giấc mộng dễ thương, sẽ được lang thang với Vĩnh Du, mười ngón tay của hai đứa đan nhau, tà áo lụa hồng của em sẽ quện vào bước chân của Du. Thì trời có vào đông em cũng không còn thấy lạnh nữa, Du ơi !

THÁI LOAN

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

cao ốc hộp quẹt

Mới đây Công Ty Địa Ốc Nakagin đã nhờ Kiến Trúc Sư Kuzokawa vẽ một kiểu nhà hộp, cái nọ chồng lên cái kia, trông không khác nào những hòn gạch vuông không lồ lơ lửng giữa không trung.

Cao ốc hộp quẹt đầu tiên của công ty Nakagin được cất tại khu Giuza, Thủ đô Đông Kinh (Tokyo), Nhật Bản, gồm có 140 căn, mỗi căn có một phòng làm việc (có thể dùng làm nơi nghỉ ngơi, một buồng tắm nhỏ, có tivi, điện thoại và máy nóng, lạnh tùy theo thời tiết bên ngoài).

Những căn loại « de luxe » còn có máy tính tự động, máy ghi âm, Tivi màu.

Các căn nhà hộp nói trên được gắn liền vào hai cái tháp cao nhờ vào những chiếc khung bằng thép, cái nọ khít với cái kia không sai quá ly. Trong lòng hai cái tháp này là thang máy và bậc đi bộ cũng như các ống dẫn nước và vệ sinh. Hai cái tháp này ăn thông với nhau bằng những hành lang đặt ở lầu 3, 6 và 12.

Giá một căn nhà hộp như vậy từ

12.400 đến 15.000 dollar (vào khoảng từ 5.000.000 đến 6.000.000 đồng Việt Nam.)

GIANG THANH BÌNH

ý nghĩa của giấc mơ

KIẾN

— Nhiều kiến: Làm ăn có môi tiền triển mạnh.

— Thấy kiến trong nhà: Trong gia đình có người bệnh.

— Kiến leo cây: Bị xúc phạm tự ái.

— Kiến trong đồ ăn: Sung sướng sắp tới.

KHỈ

— Khỉ: Nếu là người nghèo thì sắp kiếm được tiền. Nếu là người giàu thì có chuyện buồn và bệnh tật.

— Khỉ nhảy múa: Kinh doanh thành công về bất động sản.

— Khỉ trong chuồng: Bị phản đối về tình yêu.

— Khỉ con: Hy vọng nhiều tình yêu.

ỚT

— Ớt: Sẽ gặp sự bức mình.

— Ăn ớt: Sẽ gặp nhiều thích thú trong đời.

— Đánh rớt ớt xuống đất: Sẽ không may mắn trong tình yêu.

GÓI ĐỒ

— Gói đồ: Bạn sẽ gặp sự rắc rối.
— Có một gói đồ: Con cái làm cho bạn mất hạnh phúc.

— Nhận được một gói đồ: Sẽ nhận được tiền.

— Gửi đi một gói đồ: Dấu hiệu thanh vượng phát tài.

THUYỀN TRÔI

— Ở trên thuyền trôi: Sẽ có những khó khăn sắp tới.

— Người khóc trên thuyền trôi: Có sự thay đổi quanh mình.

— Bị trôi nhưng dạt vào bờ: Hạnh phúc và tiền tài.

— Bị trôi và thuyền bị lật: Nhiều chuyện rắc rối sắp xảy đến.

NGUYỆT QUẾ

đời sống

Đời sống chỉ là một khoảnh khắc, nhưng trong khoảnh khắc ấy ta có thể làm nên những việc trường cửu.

ERNEST BERSOT

Đời sống không tặng cho ta một thứ gì cả. Những gì định mệnh đem đến cho chúng ta đều có ghi giá một cách kín đáo.

STEPHAN ZWEIG

Đời sống là một con đường. Con đường không phải là một nơi để chúng ta nằm ngủ hoặc ngồi nghỉ mà chính để chúng ta bước đi.

P. DRIVE

Kẻ nào không biết quý trọng cuộc sống, không xứng đáng với nó.

LEONARD DE VINCI

Đời người chỉ có vài ngày quan trọng, còn những ngày khác thì chỉ thêm thất vào thôi.

PIERRE

CHIM VIỆT (ghi)

Mời quý bạn ghé gian hàng số (đừng cười). Có món hàng mới bày bán.

những trận động đất

— Trận động đất năm 1755 ở Lisbonne (Bồ Đào Nha) đã tàn phá cả tỉnh, giết hại 30.000 người.

— Trận động đất ở Messine (Sicile) năm 1908 tàn phá khá nhiều ba thành phố Messine, Reggio và Palmi đã tiêu diệt 140.000 người.

— Trận động đất năm 1939 ở Chí Lợi giết khoảng 30.000 người.

— Trận động đất ở Nhật Bản năm 1923 tàn phá hai thành phố Tokyo và Yokohama, giết 99.000 người, bị thương trên 100.000 người và phá hủy 580.000 căn nhà.

Năm 1960 cũng có nhiều trận động đất kinh khủng:

— Ở Agadir (Maroc) giết hại trên 20.000 người.

— Nhiều trận động đất dữ dội và kế tiếp hằng tháng ở Chí Lợi đã tiêu diệt hẳn mấy mươi hải cảng và giết sạch dân trong mấy làng.

tổ mật vụ

Sự thật nghề này làm gì có tổ sư. Số là mới đây, muốn cho bằng thiên hạ, một ông xếp sở mật vụ Pháp có đề nghị lên chính phủ nên tôn hoàng hậu Onphale làm tổ sư.

Lý do: bà hoàng xứ Lydie có đề lại tên tuổi trong thần thoại, theo đó bà đã từng làm mật vụ để theo dõi anh chàng lực sĩ Hercule.

VY-TY-LY (ghi).

thuốc rút từ cơ thể con người

Nước mũi chứa được những nốt ong chích. Ngoài ra móng tay và móng chân nạo ra thành bột bỏ vào rượu vang có tính chất làm cho ói mửa và chữa khỏi bệnh kinh phong.

Ráy tai cũng có thể dùng làm một thứ thuốc rất công hiệu để trị mụn nhọt, bệnh càn cua (ngón tay) bệnh sưng các khớp xương.

HẠNH ĐÀ NẴNG (cóp)

mẹo vặt

— Khi nấu thức ăn, các nàng nội trợ hay bực mình vì nồi canh cứ sôi trào ra ngoài mãi. Mau mau đổ vào đó ít dầu xà lách. Cam đoan hết ngoan cố.

— Muốn cho tóc mau dài, các bạn hãy chăm gội đầu bằng nước chùm kết và chanh.

— Các bạn ai cũng thích có một khuôn mặt trắng và mịn màng. Không khó chi, lấy bột dừa leo đắp lên mặt chừng hai mươi phút rồi rửa sạch bằng nước lạnh. Da mặt bạn sẽ tươi mát ngay.

BÙI THỊ THU HƯƠNG (sưu tầm)

nước mắt ở đâu ra

Nước mắt hình như có dịp đặc biệt mới chảy ra, như khi người ta khóc, hoặc cười nhiều, hoặc bị gió hay một chất gì làm cay mắt. Ngày nay người ta khám phá ra rằng nước mắt không phải đợi dịp đặc biệt mới chảy ra, mà chảy luôn luôn bất kỳ lúc nào cũng chảy, tuy nhiên người ta không biết mà thôi. Những trường hợp đặc biệt nước mắt chảy ra nhiều là những khi « nhà máy » nước mắt ở trong người ta sản xuất ra nhiều quá.

Công dụng quan trọng nhất của nước mắt là giữ cho mắt ướt và sạch. Dưới mỗi mí mắt trên có một « nhà máy » tức là cái hạch luôn luôn sản xuất ra chất nước ấy. Mỗi khi ta chớp mắt, thì nước mắt lại ứa ra một chút ít để rửa mắt. Trong một đời người có khoảng chừng hai trăm năm mươi triệu lần nước mắt tự ứa ra để rửa mắt như thế.

Khi đã rửa mắt rồi, nước mắt chảy vào hai cái « lỗ cống » tý tý ở mí dưới, qua những cái ống rất nhỏ vào mũi chực ta. Ở đây nước khô đi và đóng thành vảy. Ta có thể vạch mí mắt dưới ra thấy hai cái lỗ ấy ở gần mũi.

Khi hạch nước mắt làm việc nhiều quá thì nước mắt chảy ra nhiều. Những giọt lớn mẩn mẩn chảy ra. Thoạt tiên mấy cái « lỗ cống » cố hút đi, khiến mũi bị ngào ngạt, sứt sịt. Nhưng vì nước mắt ra nhiều quá, « lỗ cống » không kịp rút đi, nên ứa ra ngoài mắt, chảy ướt má, ướt mặt và ướt cả mũi-soa của chúng ta. Thế là chúng ta khóc. Nhưng có ai khóc được lâu đầu bao giờ. Vì chỉ một lúc là các « xưởng máy nước mắt » lại làm việc bình thường, không có dư nước mắt để cho người ta sụt sịt mãi được.

TÚ ĐƠN (ghi)

đàn bà con gái

Một người đàn ông chỉ sống đầy đủ nếu có 6 người đàn bà sau đây: một người đàn bà trong gia đình, một người đàn bà cho tinh thần, một người đàn bà làm nội trợ, một người đàn bà ngông cuồng và đam mê, một người đàn bà để mình ghét mà vẫn

cứ theo đuổi nhưng không xong và một người đàn bà cho trái tim.

BALZAC

Một triều đình không có đàn bà là một năm không có mùa xuân, một mùa xuân không có hoa.

FRANÇOIS IER

Đàn ông suy nghĩ bằng đầu óc về cái nọ cái kia, đàn bà thì bằng trái tim hay bằng cái gì chỉ có trời biết.

BYRON

Một người đàn bà phải có khá đầy đủ quần áo để che chở con tim người đàn ông cho khỏi lạnh.

H.G.

YẾN DUNG TỬ (chép)

giáo sư anh mỹ đoạt nobel về kinh tế

Stockholm : Hôm thứ tư, 25-10 Viện Khoa học Suedeb tặng giải Nobel khoa kọc kinh tế cho các giáo sư John Hicks (Anh) và Kenneth Arrow (Mỹ).

Đây là lần thứ tư giải thưởng này được trao tặng. Loạt giải thưởng Nobel năm 1972 kết thúc với sự trao tặng giải này.

Tổng số người được tặng giải Nobel trong năm nay gồm 8 người Mỹ (3 về vật lý học, 3 về hóa học, 1 về y học và 1 về khoa học kinh tế) 2 người Anh (1 về y học và một về khoa học kinh tế) và 1 người Đức (về văn chương).

Về phần Ủy ban giải Nobel của nghị viện Norverge quyết định không tặng giải hòa bình trong năm nay, như đã nhiều lần quyết định như vậy trong quá khứ.

A.F.P.

trượt nước

Hai anh nhà quê lần đầu tiên xem trượt nước. Một anh hỏi :

— Tôi không hiểu tại sao chiếc thuyền chạy nhanh thế kia ?

— Thế mà cũng hỏi. Bộ anh không thấy bà đóng khố đuổi theo đằng sau sao ?

UYÊN (Đà Nẵng)

VÀI KỸ THUẬT NHỎ VIẾT BÀI GỬI ĐĂNG BÁO

Thưa quý bạn vàng thân mến, sau đây là mớ sưu tầm nhỏ mà K.V. nghĩ rằng những bạn vàng thường viết bài gửi đăng báo muốn biết. Nó không phải là mới gì, « trong nghề » ít lâu rồi tự dừng rồi. Những mẩu sưu tầm này được xếp thành từng câu hỏi có đánh số, K.V. nghĩ, các bạn vàng không viết bài gửi đăng báo cũng nên biết tí cho... có duyên với... cuộc đời.

I.— Tại sao lại chỉ viết một mặt giấy ?

Bạn thường được nhắc nhở điều này đầu tiên mà ít khi biết lý do. Sau đây là lý do mà ông xếp ty-pô (người đứng đầu một ê kíp thợ xếp chữ) sẽ cho bạn hiểu:

— Khi xếp chữ, bản thảo sẽ được chia ra từng đoạn một. Một trang có thể cắt ra hàng chục mảnh. Xếp ty-pô sẽ làm công việc này khi nhận bài từ tòa soạn, đánh số thứ tự và chia cho mỗi người thợ một mảnh. Sau khi ai làm phận nấy, xếp xong tờ bài của mình, xếp ty-pô lại làm công việc « ráp » lại theo thứ tự bài đã đánh số để được nguyên bài đã xếp chữ. Công việc của ông xếp ty-pô làm lúc này tiếng Tây gọi là « mise en page ».

— Câu giải đáp phải tiếp theo cho câu hỏi: Tại sao lại phải xé bản thảo ra từng mảnh nhỏ như vậy. Đơn giản dễ hiểu là, vì tính cách thời gian. Làm như thế cho lẹ, xếp ty-pô khỏi phải đợi một người thợ xếp cả buổi mới xong một bài, làm ngăn trở công việc « mi » của ông.

(Còn tiếp)

truyện dài HOÀNG NGỌC TUẤN

PHẦN: ĐỜI BẮT ĐẦU NHỮNG BẢN TÌNH CA

Mơ Nữ đã không còn bên tôi.

Nhiều khi tôi nghĩ đại rằng thà mình đừng gặp nhau là hơn. Ngày chưa gặp em, tôi chỉ mới biết tình cảm bằng khoảng đợi chờ. Ngày nay, sau khi em đến với tôi một lần rất ngắn, thoáng qua như hơi gió hiém của mùa hè, rồi bay biến... đã làm tôi biết thêm nỗi nhớ đau lòng về sự chia lìa cách biệt.

Lâu nay, tôi vẫn quen với cảnh cô quạnh. Mơ Nữ đến tỏa mùi hương ấm cúng của lửa đôi làm chi, rồi khi hương tan, tôi trở nên yếu đuối hãi sợ trong bóng đen cô độc bao trùm. Từ lâu, tôi tìm vui giữa phố ồn ào mà quên niềm lẻ loi. Nay em cho tôi đôi chút thời khắc hạnh phúc sum vầy, rồi sau đó để mình tôi ôm trọn với tận cùng ý nghĩa của hai tiếng lẻ loi. Cũng giống như người gác cổng hé mở cho thấy một góc vườn địa đàng quyến rũ, rồi nhanh tay đóng ập lại cánh cửa, từ đó người ta không còn sống yên ổn an phận với cõi đời này nữa.

Mơ Nữ, sao em không ở lại bên tôi thêm một ngày. Chỉ xin thêm một ngày, một ngày khơi nguồn cho một mùa thương nối tiếp cùng nhau thành một đời gần gũi gắn bó.

Tôi dường như thấy em nhẹ lắt đầu, trả lời qua màn lệ mỏng:

Anh cũng biết rằng

Một ngày của chúng ta không chỉ có hai mươi bốn giờ

Mà kéo dài trong thời gian vô cùng vô tận

Làm bao nhiêu kim đồng hồ của trái đất

Đều dừng lại hết

Một ngày tuyệt vời và quan trọng như thế

Làm sao em có thể tự mình quyết định được

Tôi cũng đã biết điều đó. Em chưa phải là cánh chim trời tha hồ tung bay bạt gió. Em còn là con chim nhỏ của lồng son, ngoan ngoãn nằm trong những chấn song mỏng manh nhưng cần thiết.

Dẫu đôi khi qua nhiều đêm trống trải, cuống cuồng nhớ nhung như cháy bùng trong cơ thể, tôi đã si dại hết lớn với đêm thâu lời kêu gào đòi hỏi được yêu thương không bến bờ không giới hạn.

Nhưng Mơ Nữ đã dịu dàng nhắc nhở.

Thương nhau

Là phải giả vờ quên nhau

(Chỉ giả vờ thôi nghe anh)

Thương anh

Là em phải xa anh để trở về với gia đình sách vở

Thương em

Là anh phải điều độ hơn trong cuộc sống

Tình cảm, công việc, rong chơi và ăn nói ba hoa

Xin bớt đi một chút

Nhất là sức khỏe của anh

Xem chừng có ngày xương sườn nổi lên như rễ cây

Như người chúa Giê-Su đóng đinh trên thập giá

Vì những vết thương trên môi anh thật dễ ghét

Cứ um khói thuốc ngày như đầu tàu xe hỏa

Mơ Nữ, không có em, khói thuốc trở thành khói đắng nhưng tôi vẫn nuốt hoài vào trong người qua những ngày chờ dài dằng dặc. Tôi biết làm sao được. Có gì thay thế ngậm khói xanh quen thuộc ấy trên môi tôi. Em muốn tôi bớt hút thuốc lá ư? Dễ dàng quá. Em nhớ chăng cái ngày em kề cận bên tôi, đôi môi tôi đâu có dư thì giờ để chàm một điếu thuốc.

Giờ đây, không có em, tôi trở lại với những thói quen nhàm chán của tôi. Ngày lễ la vất vưởng, đêm về khuya âm thầm nhẹ mở cánh cửa vào căn phòng tối đen như địa ngục. Giấc ngủ muộn đầy mộng mị, đôi khi được một chút say sưa vì hình bóng em thấp thoáng chao lượn mơ màng.

Còn em. Em ở ngoài miền biển ấy, bây giờ ra sao, Mơ Nữ?

Em thì vẫn rán học cho qua năm cuối cùng

Đề sang năm leo lên thềm Đại Học

Như ba má vẫn thường mong muốn

Chừng ấy biết đâu em sẽ vào học ở Sài Gòn

Nhưng anh chờ vội mừng thầm

Dầu vào đó em cũng không gặp anh đâu

Nhiều lắm là đôi ba tháng mới gặp một lần

Vì gặp nhau hoài thì làm sao chăm học được

Hay là em lên Đà Lạt học ngành buôn bán

Đề vẫn còn xa anh dầu rất nhớ anh

Và về sau có thể mở cửa hàng bán cả phê thuốc lá

*Tính tiền anh dắt gắp đôi những khách thông thường
Đề « trả thù » anh cứ ngồi nhìn em hoài thật kỳ cục*

Tôi đọc thư em trong quán vắng của một người Tàu già. Em nhớ không, chính quán này, khi tôi xin được nắm nhẹ bàn tay, em đã cương quyết lắc đầu không chịu, e ngại những đôi mắt tò mò của người chung quanh. Nhưng tôi đã biện hộ một cách hợp lý: đây là quán chỉ có đầy khách người Hoa Kiều, họ là những người ngoại quốc, ngoại cuộc, đâu để ý gì đến ta, đâu hiểu gì về ta và ta cũng đâu thêm màng đến họ làm gì. Em đã phụng phịu bấu móng tay em vào tay tôi đau điếng.

Chắc em thích nhớ đến bộ mặt tôi nhăn lại vì vết hằn âu yếm đó.

*Còn anh bây giờ trong đó ra sao
Có nhớ viết thư cho em không hay đang làm quái quỷ gì đó
Những vết em bấu cho bồ ghét vào tay anh
Giờ chắc đã lặn mất rồi
Có lặn chớ lặn đi đâu
Hãy lặn vào sáu ngực anh phía bên tay trái*

Được rồi Mơ Nữ. Tôi cố « điều khiển » tất cả những dấu vết móng sắc nhọn giận hờn cho đến những dấu hôn mềm đều được trút vào dòng máu chảy về tim duy nhất.

Nhớ đó. Tất cả, chứ không bỏ sót một điều nào. Tôi thích uống chén rượu chan đầy nụ cười tươi thắm trộn lẫn cả những thoáng nhăn trên trán âu lo phiền muộn.

Tôi nhớ Beethoven có nói ở đâu đó: « Kẻ nào không yêu âm nhạc không xứng đáng là con người, kẻ nào biết yêu âm nhạc mới chỉ xứng đáng là con người một nửa. Kẻ nào sáng tác âm nhạc mới xứng đáng là con người đích thực ».

Nhà nhạc sĩ ấy vĩ đại quá nên lời của người cao ngạo. Tôi xin được thêm thốt vài lời đề bênh vực cho tôi: « Kẻ nào biết yêu âm nhạc, dầu không sáng tác được âm nhạc, nhưng suốt ngày cứ say sưa hát xướng luôn mồm, kẻ ấy cũng xứng đáng là một con người đích thực ».

Mơ Nữ, từ ngày biết em tôi đâm ra thích hát hồng tung bừng ầm ỉ như một tên hề. Sáng mới mở mắt thức dậy, tôi huyết sáo vang rân tất cả những điệu nhạc nào chợt đến trong đầu. Từ bài *Paloma* nhộn nhịp đến những điệu nhạc rộn ràng trong các cuốn phim ở miền Viễn Tây, cho đến cả bài hát quảng cáo kem đánh răng nghe thật buồn cười.

Huyết sáo xong, tôi bắt đầu hát bất cứ lời ca nào chợt nhớ trong những nhạc khúc từ thời tiền chiến mà tôi đã nghe loáng thoáng đâu đó. Cầm tờ nhật báo trên tay, tôi say mê « phổ nhạc » cả những mục chia mừng hôn lễ ở trang cuối. Nếu có ai nghe được những âm thanh kỳ quái này, chắc người ta sẽ cười lăn chết được vì những bản nhạc « con cóc ».

Nhưng tôi bắt cần thiên hạ. Chút dư âm của lời em còn lắng đọng trong tôi, giờ đây luôn luôn bùng nổ thành những nốt nhạc quay cuồng rộn rã như trong một ngày đại lễ.

Có lẽ đời tôi từ nay bắt đầu bằng những bản tình ca.

Chắc em còn nhớ nhạc khúc của *Tchaikovsky* trong cuốn phim *Roméo và Juliette*. Từ câu chuyện tình bất hủ nhưng tan vỡ đau đớn này, tôi muốn hát gởi đến em những lời đầy hy vọng cho một đoạn cuối tròn đầy. Tôi xin gọi lời ca này bằng nhan đề riêng cho chúng ta « *Tôi và Em* ». (*)

*Còn nhớ ban đầu
Ngày tôi và em
Cách xa ngàn khơi
Thế nhưng tâm hồn
Đã như cùng quen biết
Những lá thư tình
Mình trao gởi nhau
Dòng chữ...yêu thương
Nở thắm bóng hồng cài lên mái đầu tuổi xanh
Từ đó...
Đại dương... không lớn hơn tình ta
Trần gian...ngọt ngào là môi người thương
Đời quá êm đềm
Ngập tràn hạnh phúc
Tóc đan vào nhau
Hứa cầu ước nguyện
Suốt một đời chung lối
Em có biết rằng
Những đôi tình nhân
Thường sớm chia xa
Chỉ có...đôi ta là mãi yêu nhau ngàn năm »*

Em đủ vừa lòng chưa, Mơ Nữ ? Chưa ư ? Khó gì đâu, tôi xin đặt thêm một lời ca khác. Lần này dựa theo điệu nhạc của Francis Lai trong phim *Love Story*. Bài trước tôi gọi là *Tôi và Em*, bài này cũng thế thôi, gọi ngược lại một chút cho vui là *Em và Tôi* (*)

*« Những chuyện tình vĩnh viễn
Ngàn đời vẫn sống trong trái tim người đời đời nhắc đến
Dệt thành quá khứ nay vẫn rung lòng hồn mình đắm đuối
Tình cờ bỗng khiến tôi nhớ nhung về ngày này năm xưa
Em đến với đời
Đó là mùa nắng cháy*

(*) Hai đoạn này tôi phải vừa viết vừa hát. Vậy xin độc giả cũng vừa nhìn vừa hát theo chứ đừng đọc. Nếu có thêm hai bản nhạc trong tay: *Roméo và Juliette* và *Love Story* thì càng tốt. (Tác giả chú thích)

Học trò đã hết lo lắng sách bài của trường đã khép
 Mùa hè ấm áp đang hiển cho người nghìn nghìn lớp sóng
 Từ miền biển vắng em viết thư về nhận lời đính ước
 Tình tôi bừng cháy
 Đời vui từ đó
 Nguyễn nhớ rằng mình yêu thương dấu cách nghìn xa
 Và hứa một ngày thăm nhau, tay nắm tình trao
 Quên hết trần gian ôi vẫn còn nhiều ngăn cách
 Đời rẽ đôi trở ngăn ta vẫn một lòng
 Dịu dàng thay mắt môi đắm say em trao gần
 Ngáy giấc hồn tôi
 Đó chuyện tình giấu lắm
 Vì rằng tiếng hát không thể thêm lời gạt lừa dối trá
 Ngọt ngào sắc thắm tôi với em là những người đã nếm
 Người đời có biết nhưng vẫn vô tình chỉ mình mới sống...
 Say với tình riêng ».

Những lời ca của tôi hát lên chắc có đôi chút trúc trắc gương gao.
 Nhưng tôi không thể làm hơn được. Đó là những nhạc khúc tình buồn, vì
 em, tôi xin phép hát thành bản tình ca vui êm đẹp.

(Còn nữa)

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

một tác phẩm trẻ trung và sâu sắc của thời đại

CHUYỆN HAI NGƯỜI

của **HOÀNG NGỌC TUẤN**

AN TIỀM xuất bản, ĐỒNG NAI phát hành

... Qua nhiều thế hệ, Tristan và Yseult, Roméo và Juliette... đã trở
 thành những đôi nhân tình bất tử, và gần đây Love Story của Erich
 Segal cũng đã lôi cuốn hàng triệu người trẻ tuổi. Nhưng ở đây,
 CHUYỆN HAI NGƯỜI, của Hoàng Ngọc Tuấn thực sự là những chuyện
 tình của người Việt. Thơ mộng, lãng mạn, đắm đuối, tuy vội vàng
 mỏng manh dưới bóng mây đen của cuộc chiến. Đây là chuyện tình
 của tuổi trẻ hiện đại, nếm đủ vị ngọt của hương hoa chan hòa trái đắng...

GIỮA TRỜI MƯA BÃO NHỎ

THƯỢNG THUẬT

trời đã chuyển mùa cầu thương nhớ
 bóng
 chim trên cành ảo não hót tan thương
 mây qua ngang trong đôi mắt rung
 buồn
 em mười tám áo hoa phơi ngày hạ
 em vô tâm như một người khách lạ
 lòng nghiêng nghiêng theo những
 ngón tay hồng
 chưa bao giờ nghe thấy nhịp tim
 rung
 nên ngờ ngác như chưa từng ngờ
 ngác

khi gió núi đưa hồn ta thất lạc
 buồn vô biên trong một bóng chim về
 dù biết mình tan quên với đêm khuya
 chán xiêu lạc một bến bờ lạ lắm

em đã tới, ngón tay chờ đeo nhẫn
 mà ta chưa mua nổi để tặng em
 trong một ngày bão nhỏ quá bắp
 bênh

ta hốt hoảng, khi em còn nguyên đó
 em vẫn đẹp ngoan hiền như chim nhỏ
 như hạt mưa thánh thót rơi trong
 lòng

như hạt mưa li tách rớt trên sóng
 ngày nắng lớn cho ta mưa nhè nhẹ
 ta muốn nói một câu tình khe khẽ
 vì mai kia sẽ có buổi em về
 như ngày xưa mẹ đã đến cùng cha
 trong hạnh phúc của một đời nắng
 ấm

sao ta đi, đi tìm em thật chậm
 dù trong lòng háo hức, lắm hân hoan
 nâng đầu lên ta thấy quá bề bồng
 của khoảnh khắc gần nhau mà xa hắt
 ta cảm thấy đời rơi trên ngõ cụt
 như ngồi im trong bóng tối than van
 như ngồi im dềnh gợn nỗi chia tan
 không bật lửa dù đôi môi ngậm thuốc
 chợt cảm thấy ta như người bại cuộc
 em đừng chờ chưa chắc sẽ lâu hơn
 em đừng chờ tay qua nhẹ môi thơm
 tay vén nhẹ sợi tóc buồn trên trán
 ta muốn em ngậm cành hoa sứ trắng
 uống thật đầy lòng lo lắng tìm ta
 chiều buông trôi chầm chậm nỗi
 thiết tha

giết đêm tối, cho vừa lòng e then
 và có thật ngay mai em sẽ đến
 phía sau lưng rải rác những ưu phiền
 hãy đánh rơi ngày tháng quá oan
 khiến

của mái lá nhìn ra sông quanh quẽ
 phải ta khóc? sao mắt vừa rơi lệ
 buồn vô biên mong một bóng chim về
 phải không em đời lắm nỗi khát khe
 mưa bão nhỏ đủ làm ta chết ngất
 mưa bão nhỏ đủ làm nên sự thật
 cuộc tình đau, ôi vĩnh biệt cuộc tình
 còn lại gì, hay mất hết xuân xanh
 em mười tám áo hoa phơi ngày hạ

THƯỢNG THUẬT

NGUYỄN THẾ

nữ tiếp viên phi hành

Có Tú Tài II lại giỏi 2 sinh ngữ, muốn thi vào hotesse de l'air có được không? Air France có nhận những người có quốc tịch VN không? Địa chỉ liên lạc? Ngoài Air France có hãng hàng không ngoại quốc nào khác thu nhận hotesse de l'air người VN không? Đề thực hiện mộng ước của mình.

TRẦN THỤY (Phước Tuy)

Rất tiếc phải làm em thất vọng. Các hãng hàng không ngoại quốc, kể cả Air France, đều không thu nhận tiếp viên phi hành VN.

Ở Saigon, em có thể gặp rất nhiều thiếu nữ VN bạn đồng phục tiếp viên của các hãng bay ngoại quốc nhưng không phải là tiếp viên phi hành (hotesse de l'air), mà chỉ là nữ tiếp viên (hotesse d'accueil) đưa đón và tiếp hành khách của hãng tại phi trường, hoặc là nhân viên bán vé (agent de comptoir) mà thôi.

Nhưng giỏi 2 sinh ngữ như em, thì đừng vội ca bân « em ơi nếu mộng không thành... ». Nếu có máu thích « tiểu ngạo giang hồ », em còn 2 lối thoát :

1) Thi vào làm nữ tiếp viên phi hành của Hàng Không Việt Nam hiện đã có những đường bay quốc tế vùng Đông và Đông Nam Á. Trong tương lai với đà phát triển, chắc chắn AIR VIETNAM sẽ nối dài các đường bay tới các chân trời « mộng tưởng » của em.

2) Xin làm tiếp viên hoặc bán vé, làm văn phòng cho các hãng bay ngoại quốc. Sau một thời gian làm việc (1 hay 2 năm gì đó), hãng sẽ cấp vé máy bay cho đi du lịch tại những vùng họ có đường bay.

hội việt mỹ

— Hội Việt Mỹ là hội gì ?

— Nghe nói có dạy sinh ngữ cho học sinh? Điều kiện nhập học? Địa chỉ?

MỘT BẠN NGỌC Ở PHAN THIẾT

Hội Việt-Mỹ là một tổ chức tư, do những tư nhân Việt Nam và Hoa Kỳ thành lập với mục đích phát triển tinh hữu nghị giữa 2 dân tộc qua các sinh hoạt về văn hóa.

Nói đến Hội Việt Mỹ, thường người ta nghĩ ngay tới các lớp dạy Anh ngữ của Hội. Thật ra Hội còn thường xuyên tổ chức các cuộc hội thảo về văn hóa, giáo dục; trình diễn văn nghệ thuần túy của 2 dân tộc Việt, Mỹ (chiếu phim, hòa nhạc, diễn kịch...), tổ chức triển lãm hội họa, điêu khắc; mở lớp dạy chụp hình vv...

2) Không phải chỉ riêng học sinh mà Hội còn dạy Anh Ngữ cho tất cả những ai muốn học sinh ngữ phổ

thông này. Ngoại trừ công chức được cơ quan giới thiệu, còn ai muốn học Anh Ngữ tại Hội Việt Mỹ đều phải đóng học phí. Ngoài ra không có điều kiện gì khác. Hội dạy từ lớp vỡ lòng, từ lớp một trở lên. Trước khi nhập học, phải qua một cuộc trắc nghiệm (test) để xếp lớp. Kém thì được xếp vào lớp thấp; khá thì được học lớp cao (như lớp năm chẳng hạn).

Les Dimanches de Ville-d'Avray

1) Phim 'Les Dimanches du ville d'Avray' hình như phỏng theo một cuốn tiểu thuyết. Tên tác phẩm văn chương đó? Sơ lược về tác giả.

2) Cho biết tên một vài tác phẩm và một vài tác giả Âu Mỹ viết các truyện tình cảm nhẹ nhàng, dễ vừa giải trí vừa trau dồi sinh ngữ.

THỤY ÁI (Luật khoa, Saigon)

1) «Ville d'Avray» là tên một tỉnh nhỏ của Pháp. Chữ «ville» đây không phải là một danh từ chung. Và nếu là một danh từ chung thì phải là «Les Dimanches de la ville d'Avray» mới đúng vì «ville» thuộc giống cái (chứ không lên mặt «ố» cháu đầu, nhưng thấy cháu thích trau dồi sinh ngữ thì chỉnh lại cho đúng thôi). Vậy tên của cuốn phim là Les Dimanches de Ville d'Avray». Đúng cuốn phim này phỏng theo một cuốn tiểu thuyết cùng tên. Nhưng thú thật lâu ngày chủ quên mất tên tác giả không mấy nổi tiếng.

2) Cháu tính rất đúng. Nếu đã có căn bản về sinh ngữ rồi thì không gì bằng đọc truyện ngoại ngữ để trau dồi thêm vì nó lưỡng lợi, vừa thích thú lại vừa ích lợi.

Chú thấy những tác giả Âu Mỹ sau đây có thể làm vừa lòng cháu vì truyện lành mạnh và viết hay, dễ đọc :

— Colette (Claudine à l'école ; Claudine à Paris)

— André Gide (La symphonie pastorale ; La porte étroite)

— Pearl Buck (La Mère ; Pivoine ; Terre Chinoise)

— Margaret Kennedy (La nymphe au coeur fidèle, Solitude en commun)

— Richard Llewellyn (Qu'elle était verte ma vallée)

— Somerset Maugham (Le fil du rasoir ; Servitude humaine ; la passe dangereuse)

Riêng về các tác phẩm Anh ngữ, cháu nên tìm đọc các nguyên tác của S. Maugham vì truyện của ông rất hấp dẫn, văn thuần túy Anh, trong sáng, rất dễ đọc. Truyện dài, truyện ngắn của Maugham đều hay (Razor's Edge ; The Human Bondage ; các tuyển tập « short stories »).

Sách Pháp có thể mua ở Liên Châu, Nguyễn Trung, Khai Trí, Xuân Thu. Sách Anh mua ở Xuân Thu, Bookshop và các quán bên hông Bộ Công Chánh.

tú tài 1973

Trả lời chung cho các em thắc mắc về vấn đề sang năm bỏ kỳ thi Tú Tài I, và điều kiện để thi Tú Tài II.

1) Muốn dự thi Tú Tài II năm 1973 phải đậu Tú Tài I năm 1972 hoặc những năm trước. Muốn học lớp 12 trong niên khoá 1972-73, phải có Tú Tài I.

2) Từ năm 1974 trở về sau, muốn thi Tú Tài II, thí sinh còn hội đủ các điều kiện sau đây, tùy hạn tuổi :

— 17 tuổi : có giấy miễn tuổi do Ủy Ban miễn tuổi cấp, và chứng chỉ học trình lớp 12 do Trường Công Lập hay Tư Thục hợp lệ cấp.

— 18 tuổi : có chứng chỉ học trình lớp 12.

— 19 tuổi trở lên tức là thí sinh đã thuộc thành phần tráng niên, không cần chứng chỉ học trình lớp 12.

HÀNG RÀO BÔNG GIẤY

Vị Thanh đứng thấp hơn hàng rào bông giấy nhiều. Hải chỉ kịp nhận thấy mấy sợi tóc con đứng trên đỉnh đầu Vị Thanh khi một ngọn gió nhẹ bay qua. Hải muốn gọi Vị Thanh nhích ra đây, hàng này cửa rào thấp, dễ được xem mặt Vị Thanh rõ hơn. Hai tuần rồi còn gì, Vị Thanh về miền biển với chị Nguyệt. Hải thường đứng một mình, chờ chiếc xe sơn trắng từ đầu đường chạy về từ mỗi buổi chiều. Vậy mà chiều nay Vị Thanh về rồi. Vị Thanh còn trốn sau hàng rào cao xanh um. Hải ngoắt tay :

— Ra đây Vị Thanh.

Hải nhìn mấy sợi tóc con lắc nhẹ nhẹ. Hải mỉm môi cười :

— Suốt đời Vị Thanh không làm người lớn được đâu.

Hải biết chắc Vị Thanh đang lè lưỡi. Thói quen của cô bạn đồng tuổi là vậy. Cái gì cũng làm ma nhát người ta, làm như người ta sợ. Còn lâu cô ạ !... Hải nghe giọng nói con chim trốn sau hàng cây bông giấy.

— Mấy ngày nay có bai nhiều không anh Hải.

— Có chứ ! Một chốc Vị Thanh sang lấy tập ghi lại.

— Ghê !

Hải lại tưởng tượng thêm cái lưỡi dài đỏ loét vừa được chào mừng cây xanh bông đỏ.

— Vị Thanh làm gì vậy.

— Ai dám qua nhà anh.

— Sao vậy ?

— Qua đường xe đụng.

Hải bật cười.

— Chưa chịu thua cô đâu.

Hải nhìn thấy mấy sợi tóc cao cao tí, có lẽ những đầu ngón chân của Vị Thanh đang nhón cao hơn.

— Anh Hải.

— Cái gì Vị Thanh ?

— Cho Thanh mượn tập ghi cours lại nghe.

— Không bao giờ cho người đi chơi sung sướng như vậy.

— Ác như...

— Cái gì Vị Thanh.

— Thôi, không nói.

Hải không còn tìm được sợi tóc cao nữa, lấp loáng thấy bộ đồ trắng Vị Thanh mặc, Hải bực mình, Ba của Vị Thanh cần thận đến phát ghét. Ý nhà có hai cô con gái đẹp rồi trông hàng rào dày cui, làm người ta hết cách. Hải tìm kế :

— Vị Thanh này.

— ...

— Vị Thanh đứng ra đây nói chuyện tôi sẽ cho mượn tập ghi cours.

— Thôi hồng thêm. Vị Thanh quên rồi.

Bây giờ tới Hải sợ Vị Thanh quên thật.

— Này, cho mượn mà.

— Không biết.

Hải trả thù mấy cái lá khía cạnh còn xanh, cho mầy chết. Ác quá chừng.

— Anh Hải nói gì vậy.

— À... tôi mắng con sâu.

Giọng Vị Thanh hơi lạc.

— Ở đâu anh Hải ?

Hải cố nín tiếng cười.

— Ở gần tay Vị Thanh đó.

Hải nghe tiếng bạn la nhỏ. Nhưng sau đó hình như hơi thở nhẹ đi.

— Anh Hải nghe...

Hải cười tung, Chị Nguyệt ở đâu chạy xe về.

— Hải, Sao không vào nhà chơi. Vị Thanh đâu ?

Hải chỉ tay.

— Trong đó. Em nói chuyện với Thanh.

Chị Nguyệt mở cửa :

— Con nhỏ này. Vào đây em.

Hải được dịp nhìn chị Nguyệt. Trời ơi ! Sao chị đỏ hoét vậy. Vừa lúc đó Vị Thanh chạy đi. Hải kịp nhìn bộ quần áo trắng, mái tóc dài hơi quá vai, đôi dép trắng tinh, Hải cười với mình. Chị Nguyệt đóng cửa.

— À! chị đi biển mà. Trăng sao nổi.

Thì ra vậy. Thảo nào Vị Thanh... Hải lại cười. Ít ra cũng tìm được « chân lý ».

Hải ngồi xuống bộ ghế nệm ở phòng khách với mong ước lời nói chị Nguyệt lúc nãy sẽ thành sự thật. Em ngồi đây, chị kêu Vị Thanh ra nói chuyện. Hải đếm những tai hoa hồng đặt trên bàn. Đây là tác phẩm của Vị Thanh. Hải biết chắc vậy. Vì chỉ Vị Thanh mới ở nhà và mới tỉ mỉ thế này. Còn chị Nguyệt, đi làm cả ngày. Và Hải đếm thêm vòng chạy của cây kim bé nhất trên mặt đồng hồ. Hai ba vòng kim. Vị Thanh chưa hiện ra. Cô tiên của tôi ơi. Ừm ba la... Hải lầm nhảm như đọc thần chú. Hải nghe tiếng dép lẹp xẹp. Vị Thanh ra rồi. Hải chuẩn bị nụ cười, nhưng lại là chị Nguyệt. Chị thay đồ ngắn, bộ đồ màu vàng bằng hàng nội địa, tóc quấn lên bằng cái kẹp có cài hoa vàng. Hải cười với chị.

— Chị Nguyệt có vẽ mền màu vàng.

Chị Nguyệt ngồi xuống ghế. :

— Vị Thanh mắc cỡ trốn rồi. À, em hỏi gì nhỉ. Màu vàng à? Ừ, chị mền màu này, nhưng có người cho là màu phản bội.

Hải lắc đầu :

— Em không nghĩ vậy. Màu mình thích là màu đẹp. Và người mình yêu thì đẹp.

Chị Nguyệt nhìn Hải :

— Hôm nay Hải có vẽ gì lạ.

— Dạ, xin lỗi chị, em về.

Chị Nguyệt đứng dậy theo Hải.

— Sao vậy Hải. Giận chị à?

— Không đâu chị.

— Hay giận Vị Thanh

— Cũng không.

Chị Nguyệt lắc đầu :

— Vậy chị chịu.

Chị Nguyệt đưa Hải ra cửa;

— Quên, Vị Thanh nhờ chị nói với em cho cô ấy mượn tập chép bài.

Hải gật đầu rồi ra cửa. Hải dí sát đôi dép xuống mặt đường. Chiếc xe chạy ngang sau lưng Hải. Muốn chết sao ông... rồi Hải nhìn theo. Cái giận chùng xuống. Vị Thanh mượn tập. Vậy Vị Thanh không quên. Hải cũng không giận. Ngày mai sang xin lỗi chị Nguyệt lần nữa. Có lẽ chị cười Hải. Nhưng không sao. Hải nghĩ đến dáng chạy của Vị Thanh ban nãy.

SAO HỒNG

đêm đã xa vời

NGUYỄN
MINH
PHƯƠNG

Nói đi, nói đi Ph. Hai đưa đứng đó. Chung với em. Những gốc thông già vây quanh, bóng tối mênh mông ứ đọng cát dưới chân lạnh buốt, ly nước ngọt trên tay em cũng lạnh buốt, và em, em chẳng nói được lời nào. Nhìn nhau trong khoảng không mờ mờ những sương những khói ai thấp lên từ nơi nào vời xa bay đến, đôi mắt Chung rực sáng dưới vầng trán rộng, rực sáng những bản khoăn những băng khuâng mà trong một thoáng mờ hồ nào đó em cảm nhận được. Tiếng sóng dội từ xa gieo trong hồn người những ngày ngày ngắt ngắt. Bãi biển dưới kia vắng người. Trăng không có, đèn treo từ chiếc cổng trại hắt ra một giải lụa vàng ngoằn ngoèo chỉ sáng được những gót chân vội vã. Bạn bè cười nói đằng sau những khoảng lều; tiếng guitar thì thăm đầu đó : « Giờ này còn gần nhau, gần thắm thiết trong mỗi sâu... »

— Ba ngày qua Ph. làm chi cho hết?

— Ăn, ngồi ngắm thiên hạ.

— Còn chi nữa không, chẳng lẽ chừng đó thôi?

— Chừng đó. Ph. chưa quen được không khí của một ngày trại hè. Có những điều tự nhiên nhưng cứ làm Ph. thấy lạc lõng...

Thế mà Chung cứ ngỡ là Ph. phải vui lắm. Ph. bạn bè đông lắm mà.

Phải vui lắm. Sao thế hở người bạn mới quen của em. Những nỗi buồn cứ như những sợi tơ đồng, chạm vào là réo rất không nguôi, là chùng hẳn xuống. Một ngày, hai ngày... em có cảm giác như một người bị hụt hẫng, phải kiếm một lý do nào đó mà nhếch môi, khoả lấp những trống vắng lớn lao không ngờ tới. Bao giờ cũng thấy Ph. cười. Một người ở N.T.H. nhận xét như thế trong lần đầu đối mặt, làm quen. Cười đâu có nghĩa là vui, phải không? Cười là để che giấu, để tránh khỏi ứa nước mắt, yếu lòng

trước người ta. Làm sao Chung biết được, chẳng có đêm nào ở đây em ngủ được, cứ ngồi mãi một mình trước cửa lều cho đến thật khuya. Ngồi với những hạt sương buốt trên môi, trên hai cánh tay đề trần, ướt cả mái tóc mới chớm dài chớm lớn. Có ai biết đâu, bạn bè ngoan ngoãn ngủ. Chỉ có em, có những hạt nước nóng hổi trên bờ mi, những nhịp tim đập khê trong lồng ngực tội nghiệp. Tại sao phải tạo cho mình một bộ mặt cứng nhắc khắc khổ, Chung nhỉ? Trong khi tận đáy hồn mình đâu muốn như thế. Những người sống chung quanh những con mắt soi bói chỉ đợi những vụng về, thật là của mình mà mĩa mai, thêu dệt. Tại sao thế hả Chung, trong cuộc sống này mình là gì, là ai... Sao em không sống được cho những ý nghĩ của em một lần. E dè là cố hữu... Để những đêm qua em đã khóc với những hạt cát dưới chân, những cọng thông xanh biếc trên đầu.

Chung xoay người nhìn em trong bóng tối, giọng thật khê bên tai : Ph. ơi, Ph. ơi... Trong một giây chớp mắt nào đó hồn em thoáng lao đao. Gió biển phà trên mắt môi hơi muốn mẩn mẩn. Em vịn vào gốc cây nghe mình nói mà cơ hồ thật xa, xa tít : Ph. vếu đuối quá phải chưa ? Người bạn nhỏ lắc đầu. Em thấy những vì sao trong đôi mắt sáng ngời đó. Trại mình nhằm đêm không trăng Ph. nhỉ ? Biển có trăng chắc là thơ ghê lắm. Biển ở đâu chứ ở đây có trăng cũng chẳng sáng ra gì. Ph. ra bờ biển rồi chứ ?

Tiếng cười khan. Lại rơi vào im lặng. Ph. hát đi. Một bài nào đó để nhớ đời đời. Sao lại phải nhớ ? Nhớ mãi là một ràng buộc.

Ờ hay ! Chung kêu lên, đôi mắt u ần những nỗi niềm kín, mơ hồ. Rêverie. Được rồi Ph. sẽ hát bài đó. Nhưng Chung biết Ph. thích câu nào nhất trong bài hát ấy không ? « Người về đâu từ khi lá úa, biết nhau chiều đó rồi trở về đường cũ, biệt ly không ngờ ». Chung ạ ! Vui vẻ một thời rồi mưa rồi gió sau đó. Ngày thì qua vội, nhìn nhau mãi, nói với nhau đôi lời, có ngần ấy, đủ đầy rẫy nước mắt, Chung không thấy sao, nhiều lý do để cách ngăn chúng ta và Ph. thì mãi mãi yếu đuối, một nụ cười gượng cho mỗi lần còn trông lại nhau không đủ đau xót lắm sao...

Gió mỗi lúc mỗi nhiều, cũng đủ làm khô những giọt nước trên mi mắt. Tiếng đàn, tiếng ai hát thoang thoang mà ấm cúng cả hồn. Ở bãi cát trắng xa kia, những mái tóc nghiêng vào nhau, ngọn lửa đốt lên ở giữa soi rõ những nụ cười...

— Có đến đó một chút không Ph. ?

— Nếu Chung thích...

Bóng tối trải đầy mặt cát ướt sương. Giữa chiếc vòng tròn đàn rộng ra, một người nào đó đang hát với chiếc micro trên tay. Hình như bài hát đó của T.C.S. nói lên những nhàm chán đến kinh sợ của sự lặp đi lặp lại...

Chung ơi ! Bắt đầu phải gieo cho mình một niềm vui xa vời nào rồi đó.

Chung trở lại đứng với người bạn cùng lớp, cùng trường. Em đứng riêng một góc tối nhỏ nhoi. Đêm nay là đêm cuối, ngày mai lại phải vượt qua những chặng dài để quay về Huế. Muốn nói mà biết nói chi. Mắt người bạn mới quen vẫn như ân một tâm sự nào đó mơ hồ. Và em, những nhịp tim bối rối, e dè liệu có đủ làm cho ai hiểu gì không nhỉ ?

NGUYỄN MINH PHƯƠNG

truyện dài DUYÊN ANH

— Nước chảy đá mòn chứ ?

— Đá tình thì không.

— Mi đúng là khối băng, là núi băng.

— Sai, tao là... đá cục !

Phượng nheo mắt :

— Tao là con trai thì mi sẽ chỉ là sợi bún.

Tôi nói :

— Tao mà là con trai, mi vẫn cứ là mi !

Vinh cắt đứt sự đùa bỡn của chúng tôi :

— Nặng thế này, ngoài đảo vui lắm. Mai chúng ta nên đi đảo.

Phượng thở dài :

— Với chú Mạch !

Hai người bên vực và công kích một người tên là Mạch. Tôi không thích nghe. Tôi nghĩ tới biển sớm, ngày mai. Biển sớm của riêng tôi như biển sớm đã là của riêng Hoài. Tôi sẽ đến với biển sớm hơn Hoài. Tôi sẽ đến một mình. Tôi sẽ gặp Hoài và sẽ thấy rõ biển tầm thường hay biển tuyệt diệu.

— Ừ, thì đi đảo với chú Mạch. Để con nhỏ Kiều Nhị nó nhận xét về ông chủ trí thức chủ đồng của mình cho vô tư.

Phượng đập nhẹ bàn tay vào vai tôi :

— Mi nên tìm hiểu một nhà trí thức tư chủ đồng.

Tôi khê lắc đầu :

— Nha Trang không phải là nơi... chủ đồng. Và tao ra Nha Trang không phải để tìm hiểu sự chủ đồng của ông bác sĩ Mạch nào đó.

Phượng đập mạnh vai tôi và cười sung sướng :

— Mi vô tư quá. Ta còn quên ông chủ hình của ta.

Vinh nói:

— Nếu tất cả đều không ưa chú Mạch, ta bỏ vụ đi đảo.

Phượng hỏi:

— Tại sao bỏ đi đảo?

Vinh đáp:

— Vì chú Mạch có hors-bord.

Phượng bấu môi:

— Có tiền không thuê được hors-bord?

Con nhỏ chép miệng:

— Theo tôi, đi Đại Lãnh vui hơn đi đảo.

Vinh hoan hỉ:

— Ờ, ờ, sao tôi không nghĩ ra chuyện đó? Phải đấy, mai ta đi Đại Lãnh.

Mọi người bàn chuyện đi xa ngày mai. Rồi lại kéo nhau xuống tắm. Tôi cũng xuống tắm với biển. Nước biển mát rượi. Nước biển thấm qua da thịt tôi làm mát cả trái tim tôi. Nước biển chắc còn đủ khả năng làm tươi mát tình yêu của tuổi trẻ, làm tươi mát một thời yêu của một thời tuổi trẻ. Thấy tôi nghĩ gì không, biển? Nghe tôi nói gì không, biển? Biển thích trầm lặng. Biển ưa cô đơn. Tôi hiểu rồi. Một người con trai xa lạ đã vừa giúp tôi hiểu điều đó. Nếu biển không thấy, không nghe, sớm mai tôi sẽ gặp biển. Và biển đừng quên tôi đã hẹn hò.

Buổi trưa, cả bọn ăn cơm ngoài bãi và định chiều xuống mới trở về. Vinh lái xe tới Frégate mua thức ăn đem ra. Ăn xong, tôi lấy có nhức đầu xin phép về trước. Vinh đưa tôi về. Hấn hỏi tôi:

— Nhị say nắng?

Tôi đáp:

— Vâng. Có lẽ, tôi vừa được uống một thứ nắng mạnh, chắc phải đến chín mươi độ.

Vinh thích thú:

— Không hiểu tại sao tôi cứ quý mến Nhị, dù tôi biết Nhị chẳng mấy ưa tôi.

Tôi nói:

— Nếu tôi không ưa anh, tôi đã bỏ Nha Trang.

Vinh xúc động vì câu nói của tôi. Hấn cho xe chạy thật chậm rồi ép sát bên lề đường, dừng xe dưới bóng mát của cây phượng vĩ hoa nở rộ chói chang.

— Xin lỗi Nhị vài phút.

Tôi ngược nhìn lên:

— Trường học ở đây đã đóng cửa.

Vinh tắt máy xe:

— Vâng, mùa hè rồi.

— Học trò có một mùa để chờ đợi cổng trường mở.

— Tôi cũng có một mùa chờ đợi. Tôi vừa chợt hiểu tôi, hiểu đời sống quanh tôi, người sống quanh tôi. Tôi lại hiểu có một thứ cổng khép kín, khóa chặt cho riêng tôi.

— Anh làm văn chương đấy à?

— Tôi đang nói thật. Mà thôi, tôi đưa Nhị về nghỉ ngơi.

Vinh mở máy xe. Tôi ái ngại nhìn Vinh. Có một đám mây buồn muốn định cư đời mình trên khuôn mặt Vinh. Chắc chắn, không phải là nỗi buồn phù du. Vinh đã dần dần tìm về đời sống thật của hấn. Văn chương mà nói thì hấn đã thấy chân dung hấn. Nhưng Vinh không thể là mặt trời, trong khi, tôi là hoa hướng dương. Nếu Vinh là một bờ bến, tôi là con thuyền không thích ghé vào bờ bến đó.

— Nhị!

— Tôi nghe anh đây.

— Tôi quên mất là Nhị đã say nắng. Dường như, người ta sẽ tỉnh sau một cơn say.

— Say nắng thì khó tỉnh.

— Tôi lại chờ Nhị tỉnh sau cơn say « một thứ nắng mạnh ».

Vinh đã đưa tôi tới cổng ngôi biệt thự mùa hè. Hấn mở cửa xe, chạy sang mở cửa và mời tôi xuống. Vinh dặn dò:

— Chiều tôi về đón Nhị tới Frégate.

Tôi nói:

— Cảm ơn anh Vinh, cảm ơn anh nhiều. Nhưng chiều nay nếu anh về đón tôi mà không thấy tôi, xin anh hiểu giùm là tôi muốn được dành chút ít thì giờ sống riêng với Nha Trang. Tôi có thói quen kỳ cục.

Vinh cười gượng:

— Tôi sẽ tôn trọng thói quen kỳ cục của Nhị, triệt để tôn trọng.

Vinh chào tôi, nhảy vào xe như một tài tử trên màn ảnh. Hấn nhận còi xe để tôi đỡ mất công với tay nhận chuông điện. Và Vinh lùi xe, nhấn ga vọt nhanh như thề trốn tránh gấp rút một ý nghĩ phiền muộn. Chị Hai đã chạy ra mở cổng cùng mấy con chó cao lớn vẫy đuôi mừng tíu tít. Tôi trả lời những câu hỏi lăng nhăng của chị ấy về cô tiểu chủ sao không về, sao tôi về một mình... Rồi tôi lên phòng của tôi. Căn phòng thật lạnh đã khiến tôi ho vài tiếng. Tôi buồn cười: Lạnh phản kháng Nóng đây. Dù không mấy thích hợp với nếp sống này, tôi cũng thấy rằng, từ một bãi biển ngập nắng trở về một phòng ngập hơi lạnh, da thịt ta được tận tình vỗ về, mon tròn. Tôi vào phòng tắm. Tôi nhìn khuôn mặt tôi trong gương. Nắng đã tỉnh và nắng không vô tình chút nào. Nắng cố tình hôn má tôi. Môi nắng đầy dấu vết trên má tôi. Tôi đưa tay vuốt má. Môi nắng không phai. Sẽ có ai ghen với nắng. Sẽ có ai nghi ngờ môi nắng? Tôi chợt nhớ mấy câu thơ của Hàn Mặc Tử: « Vô tình để gió hôn lên má, Bẽn lẽn làm sao lúc nửa đêm. Em sợ lang quân em biết được, Nghi ngờ đến cái tiết trinh em... » mà thích thú. Tôi bước tới cái bồn tắm màu hồng, mở hai vòi nước nóng lạnh một lượt. Tiếng nước chảy nghe như

điệu nhạc vui. Đợi nước chảy, tôi chạy ra ngoài lượm một cuốn tiểu thuyết. Phụng đã dạy tôi hưởng cái thú đọc tiểu thuyết trong bồn nước ấm. Nó bảo không còn gì tuyệt hơn và, khi đó, tâm hồn mình nhập vào tâm hồn nhân vật tiểu thuyết và mình thấy mê tít tác giả, những anh nhà văn rất lắm cầm ngoài cuộc đời, những anh văn chỉ dễ yêu lúc ta đọc tiểu thuyết của các anh ấy trong bồn nước! Và nếu bồn nước ấm được đổ thêm một chai *eau de cologne* thì nhất. Cái nhất đó, ở phòng tắm của ngôi biệt thự mùa hè của gia đình Phụng không thiếu. Thừa là đằng khác. Tôi trở vô. Vặn chặt hai vòi nước. Tôi nhúng bàn tay xuống nước xem có quá nóng. Rồi phân vân mãi về chai *eau de cologne*. Khỏi cần. Hãy nhớ ngày mai mi sẽ rời nơi đây, Kiều Nhị. Hãy nhớ mi chỉ là người lạ mặt trong thế giới tạm bợ này, Kiều Nhị.

Tôi nhủ tôi thế. Trút bỏ quần áo tắm không thay ở ngoài bãi, tôi bước vào bồn nước. Theo lời Phụng, tôi dùng khăn tắm xếp lại, đặt trên thành bồn tắm làm gối, mở cuốn tiểu thuyết ra. Cuốn tiểu thuyết của nhà văn thời danh có cái nhan đề thật quyến rũ *Thế gọi là tình yêu*. Chắc đọc hết bốn trăm trang chữ nhỏ li ti sẽ hiểu thế nào là tình yêu. Tình yêu, bây giờ là lúc tôi muốn tìm hiểu như bao nhiêu người bằng tuổi tôi đã tìm hiểu, đang tìm hiểu và mãi mãi còn tìm hiểu. *Thế gọi là tình yêu* hồi thúc trí tò mò của tôi. Nhưng sao tôi không thể đọc nổi? Những giòng chữ ở trang đầu nhảy múa rối loạn khiến tôi hoa mắt. Và tôi thấy trang sách trắng muốt, trắng cơ hồ bãi biển khuất vắng giữa trưa hè. Chữ nghĩa giống những con công trốn biển. Chỉ còn hiện ra những dấu chân in lên những dấu chân. Chỉ còn hiện ra những dấu hỏi mở lối cho một con đường, con đường không thể đi bằng xe hơi, bằng máy bay hay đi bộ. Trang sách đã trở thành một cõi mộng của riêng tôi. Ở đó, tôi nhìn rõ chân dung một người tuổi trẻ tên là Hoài, anh nhà văn chưa có tác phẩm đã học đòi kêu ngạo, anh nhà văn lắm cầm mà chẳng hiểu sao, tôi ưa cả sự kiêu ngạo lẫn sự lắm cầm của anh chàng. Tôi nhìn rõ tôi đang tìm kiếm Hoài. Tôi nghe rõ trái tim tôi xúc động. Tôi mong chờ ngày mai, sớm tinh mơ, gặp biển có đơn xem biển mời yêu, gọi mộng có khác thi sĩ, xem biển định nghĩa tình yêu có khác thi sĩ và biển dạy yêu có khác thi sĩ. Hẳn là biển sẽ không giảng văn phạm tình yêu. Tôi tin cậy biển. Biển hãy độ lượng với tôi. Biển đừng vui đập tôi trong cơn giông bão cuồng nộ. Đừng, đừng khi vào nói với tôi rằng: Kiều Nhị, Kiều Nhị yêu đâu, em đang xây mộng trên cát. Tôi không xây mộng trên cát. Tôi muốn nhìn rõ sự tuyệt vời nằm giữa trái tim Nha Trang. Hình như có một con đường dẫn đến nơi ta có thể nhìn rõ sự tuyệt vời đó. Và biển yêu, có phải con đường đó ta không thể đi bằng xe hơi hay đi bộ như anh chàng Hoài đã nói và như tôi đã tin?

Tôi lén cuốn tiểu thuyết vào một góc phòng tắm. Hơi phũ phàng với tác giả của nó. Thế không gọi là tình yêu, nếu ta có chịu khó thử suốt đêm đọc hết *Thế gọi là tình yêu*. Tình yêu phải do trái tim ta định nghĩa bằng những bồi hồi, rạo rực trên miền và riêng ta cảm thấy. Tình yêu ở trong lớp sương nâu của con đường đến trường sớm mai thuở nọ. Tình

yêu ở dưới lớp cát mịn màng còn ngậm đầy nước biển hôm qua. Và, tình yêu ở nổi cô đơn của biển sáng tinh mơ khi chưa ai thức giấc hôm nay, ngày mai. Lúc đó, như bài giảng trên núi của Chúa, biển sẽ nói cho ta hiểu thế nào là tình yêu và ta sẽ rung động như đời sau còn nhiều nhiều người rung động vì bài giảng trên núi. Bài giảng dưới biển không tiếng nói và từng trái tim cảm nổi. Trái tim không biết ghi chép nên bài giảng mãi mãi nguyên thủy bởi chẳng bị ai diễn giải theo ý nghĩ cao siêu hay ngớ ngẩn của mình. Nhưng không phải trái tim nào cũng thấm lời giảng của biển. Có lẽ, người ta không biết biển trầm lặng, biển mơ mộng, biển trữ tình, thành ra, Nha Trang chỉ được ngợi ca là « miền quê hương cát trắng », miền có « Tháp Bà êm mơ, Cầu Đá nên thơ ». Tôi đã đọc nhà văn Nguyễn Xuân Hoàng, người « thích làm mới tiểu thuyết », người sinh trưởng ở thành phố biển này và, bây giờ, tôi ngạc nhiên tự hỏi tại sao tác giả *Ý nghĩ trên cỏ* chưa nhiều ý nghĩ trên cát hay ý nghĩ về biển Nha Trang. Phải chăng nước non Thừa Thiên mới là bên kia dốc mơ, đối với ông ta, còn Nha Trang là thực tại ảm đạm? Một *Khu rừng lực lửa* chẳng thấm gì với tình biển.

Tự nhiên, tôi mơ ước trở thành nhà văn. Đề tâm sự với Nha Trang, với biển hàng trăm trang sách. Tôi sẽ tạo dựng một Nha Trang không giống Nha Trang của mọi người đã đến Nha Trang đã sống ở Nha Trang. À, tôi sẽ cho cái anh chàng nhà văn Hoài biết rõ ý nghĩ độc đáo của tôi, hy vọng anh chàng hoàn thành một cuốn tiểu thuyết cực kỳ lãng mạn về biển. Nhớ tới Hoài, tôi bỗng quên hết mọi chuyện. Tưởng chừng tôi đã hẹn gặp Hoài sớm mai. Không, tôi chưa hẹn với anh, chưa hẹn với ai cả. Tôi mới hẹn cùng biển. Nhưng sớm mai, nếu chúng ta gặp nhau và bãi biển của riêng chúng ta, anh cứ hiểu là chúng ta trót hẹn hò. Chẳng sao đâu, anh ạ! Vì biển độ lượng, biển không ghét hai người. Sớm mai nhé, tôi muốn một tay xách dép, một tay xăn quần thả dài trên làn cát mịn và tình cờ thấy anh ẩn núp trong những cái dấu hỏi xích gần nhau...

(Còn nữa)

Truyện tình nhỏ thường là truyện thật hay và bán thật chạy ở bên Mỹ. Lần đầu tiên DUYÊN ANH viết một truyện dài về tình nhỏ miền Trung, về sự quạnh hiu của cuộc sống, về chuyện tình của ba chị em gái và cuộc phiêu lưu thơ mộng của họ. Tên truyện cất từ thơ Xuân Diệu:

*Bao nhiêu sâu, ôi sâu biết bao nhiêu
Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu*

KHI THEO MÃI TÌNH YÊU
phát hành trước tết

NGUYỄN TUẤN ANH

TRẦN THIÊN THANH (Chợ Lớn)

1— Trong thuốc lá có một chất cực độc là Nicotine. Chất này gây bệnh ung thư phổi. Vậy hít phải chất đó nhiều sẽ không tốt. Không khí Đô thành Sài Gòn hiện nay bị nhiễm độc nặng vì các chất khói essence phun ra từ các động cơ ô tô, honda đủ loại.

2— Lòng tơ mọc đầu có xấu mà cần phải nghĩ cách hủy diệt hờ cháu?

3— Có thể dùng cau khô để chà răng cho trắng. Nếu không kết quả phải tới nhờ nha sĩ dùng bột đá bọt hay dụng cụ riêng cạo sạch cấu vàng bám vào răng.

4— Còn trẻ, không nên uống rượu dù chỉ là rượu bia.

HOÀNG THÀNH (Sài Gòn)

1— Bị táo bón nên sinh nhiều trứng cá ở tuổi dậy thì. Nếu cháu mới chỉ uống Artichaut thì chưa đủ. Phải kiêng thịt, cá, mỡ, trứng, ớt, hạt tiêu, chocolat, rượu bia., ăn

nhiều rau tươi, đu đủ và hoa quả khác. Uống Cholagol. Rửa mặt bằng Dermacide hay Dénisoline. Nếu mụn mọng mủ lớn phải nhờ Bác sĩ rạch ra để nặn mủ và uống trụ sinh như Auréomycine, Terramycine v.v...

2— Đã bị mục tât cận thị thì phải giữ gìn hết sức mới mong độ cận không tăng nhanh. Ngoài ra không có cách nào làm giảm độ cận. Nên uống thêm sinh tố A có nhiều trong dầu cá (Moruton).

VÕ THỊ THU NGUYỆT (Phan Rang)

1— Con gái 16 tuổi mà hay mệt mỏi, hồi hộp, thức khuya không nổi, sờ đến sách ngáp ngáp dài thì đúng là triệu chứng của sự suy nhược tổng quát. Tuy nhiên cháu nên đi chụp một hình tim phổi. Tạm uống Biotone hay Activarol hay Gammalon Fort hay Tigrinan, đồng thời với Camphophyline và chích Calcium Corbière.

2— Cao và nặng như cháu là vừa đẹp.

M.M.Đ. (Sài Gòn)

1— Thờ trước của cháu có lẽ bị rùa Bưu Điện nuốt mất rồi cháu ạ. Đừng trách chú tội nghiệp.

2— Đang học thi, đột ngột sút cân mỗi hai vai, cháu phải cẩn thận, vì có thể bị lao phổi đấy. Phải chụp hình ngay.

3— Nặng 36kg chẳng bao giờ được coi là đủ ở một thanh niên đang lớn. Ăn nhiều thịt, cá, uống nhiều sữa, dùng thêm dầu cá viên, Biotone cháu sẽ lên cân.

4— Có lẽ cháu bị ghê đấy. Rửa tay chân, chà các kẽ ngón tay bằng savon đen rồi bôi Ascabiol.

5— Chú nghĩ là cháu bị đau như các bắp thịt ở gò má và dây thần kinh. Thử dùng Dolviran, Algib xem sao.

B.T. (Đà Nẵng)

Trí nhớ của con người thay đổi tùy theo từng cá nhân và phụ thuộc nhiều yếu tố như gia đình (di truyền), hoàn cảnh sinh sống (nghèo đói, giàu sang, hay lo âu hoặc luôn luôn thoải mái...) và sự luyện tập thường xuyên. Một yếu tố quan trọng khác phải biết là trí nhớ thường là một đặc ân Thượng Đế ban phát riêng cho một số người. Nếu sự hay quên của cháu không do một tai nạn bất ngờ gây ra, cháu hãy dùng Cervotonic hay Glutalam trong ít lâu xem sao.

TẠ NGỌC THANH (Chợ Lớn)

Có lẽ cháu bị biến ứng ngoài da. Thử dùng: Allergina, Delta Cortril và nhỏ mắt bằng Néo Cortef. Chú nghĩ rằng sẽ có kết quả tốt.

MINH THU (Qui Nhơn).

Chú hy vọng bệnh ngứa ngoài da lâu ngày của cháu sẽ được trị dứt bằng cách bôi thuốc mỡ Laccoderme au Goudron de Houille, uống Griseofuline, Delta Cortril, chích Psorial và Pénicilline. (Có thể dùng thuốc Lactacyd để thoa thay cho thuốc mỡ nói trên).

DƯƠNG CÔNG HOÀNG (Sài Gòn)

1— Thức khuya để học thi tức là phải làm việc quá sức, nếu cháu lại hay ti ngực vào thành bàn thì tức ngực, hồi hộp khó thở có lẽ là chuyện dễ hiểu. Cháu nên đi chụp một hình tim phổi ngay. Tạm uống Camphophyline, chích Calcium Corbière và dùng thêm chút thuốc an thần Passifloral. Tigrinan là thuốc bồi bổ trí óc rất tốt cho giới học trò.

2— Cao (1m50) và nặng (34kg) ở tuổi 17 như cháu quả là không cân xứng. Thuốc vôi (Calcigénol), dầu cá viên (Moruton) hay thuốc bổ Biotone rất thích hợp với tạng người cháu đấy.

NGUYỄN THỊ THUYỀN (Sài Gòn)

1— Theo lời cháu tả chú đang nghĩ là cháu bắt đầu bị đau bao tử rồi đấy. Phải cẩn thận! Kiêng đồ chua (chanh), cay (ớt, hạt tiêu), đồ xào nấu (mỡ). Nên ăn cơm nếp. Hãy uống Génatropine Gouttes, Phosphalugel hay Bismufilm và chích Tribenzoïca C (sẽ bị khô miệng).

2— Đau bụng trong những ngày kinh sẽ bớt nhờ Hémagène Tailleur hay Méliomène. Chúc cháu mau lành.

PHẠM CHI (Ban Mê Thuật)

1— Viết thư cho chú đề hỏi bệnh có gì mà đến nỗi « lỗ tai nóng bừng và ngọn bút cứ cuống cuống lên ». Chú đang nghĩ là cháu sắp được gia đình đưa đi xem mắt ý trung nhân, đúng không?...

2— Mụn ở lưng cháu mọc đầy chính là trứng cá của tuổi dậy thì. Dùng Savon Dermacide hay PH22 sẽ bớt.

3— Dùng cau khô, bột đá bọt chà răng hàng ngày, răng sẽ trắng lại. Nếu không kết quả, hãy tới nhờ Nha sĩ dùng dụng cụ riêng để tẩy trắng lớp cấu vàng.

4— Răng sâu một phần vì thiếu vôi, phần khác do đồ ngọt, thiếu vệ sinh răng miệng và vì hay dùng que tăm chọc vào các kẽ răng.

5— Nhớ đi giày với bít tất và đừng chật quá sẽ không bị phỏng da chân. Nên rắc một chút phấn Poudre de Talc.

CẨM CHUÔNG

TỪ MỘT GIÒNG SÔNG

Có một lần nào ngồi im lặng bàng hoàng gọi tên người trong vành môi u uất, tâm linh réo gọi tình vừa về xôn xao say đắm. Bằng những bước chân dài rộng thênh thang với khuôn mặt mang mang một chút gì đó hơi ngó nghê, người đến êm đềm quá như tiếng sáo vào hạ, như mưa ngâu mùa thu, như cái lạnh mùa đông và như gió xuân vừa độ. Ngày tháng chùng xuống thấp cùng thời gian như se sắt cô đọng. Chút tiếc nuối nào đó vỡ oà trong tiềm thức, em lững thững bước vào vùng thiên đường hương trầm ngáy ngất. Những trang nhật ký bắt đầu, em tần mẩn tô đậm từng nét chữ không định hướng vô tình chấp nối thành tên người xa lạ. Từ đôi mắt nâu nào làm xuyến xao tâm hồn nhỏ, sách vở giận hờn để bắt đầu cho những tháng ngày rong chơi hò hẹn. Gặp nhau để bốn mắt nhìn nhau ngượng ngập, gặp để nói vài câu vu vơ không liên quan vào đâu rồi về.

Những sáng vội vàng đến trường tà áo quện vào chân bay bay trong nắng lụa trải dài để bước từng bước một lên cầu thang lạnh lẽo, đứng lại ở hành lang hun hút sâu nhìn hàng cây bên đường xanh lá đứng trông nhau, những chiếc lá xanh vươn dài đón nhận nụ hôn mềm của sương đêm sắp từ giã. Đứng để được trông thấy người với áo trắng băng tên vào lớp.

Những chiều nào đến ngồi một mình lặng cầm trong thư viện, đưa mắt tìm bóng dáng người với dáng ngồi trầm tĩnh mà lắng nghe lòng mình sao băng khuâng lạ. Không chịu được muốn chạy băng băng qua sân trường réo gọi tên người rồi dừng lại ở một nơi nào thật khuất để thấy sao sân trường xa quá. Xa ngàn dặm. Xa tit tấp. Xa như suốt đời không đến được.

Buoi tối có mưa buồn về ru ngủ trên vòm cây lất phất bám vào màn cửa xanh xao, em mở nhạc nằm trằm chân chìm hờn vào từng lời ca, tiếng hát nhỏ dần rồi tắt, cuộn băng quay vù vù như cuộn băng đời mình ngày tháng cũ. Tiếng chuông vang vang theo vách len lỏi vào phòng, em tung chăn ngồi dậy chạy xuống nhà. Kh. đó với chiếc áo xám, điều thuốc gắn trên môi cười thật hiền. Bóng Kh. ngã dài chênh vênh dưới ánh điện vàng vọt. Kh. vẫn hay đến đây, đứng khuất sau hàng rào phủ đầy hoa tigôn mỗi tuần như một nền nếp quen thuộc khó khước từ. Kh. yêu hoa tigôn bởi vì Kh. yêu thơ T.T Kh. Đến rồi ngồi nghe một bài hát và ra về, chỉ có thế.

Ngồi yên lặng giữa căn phòng, ánh mắt nhìn nhau nồng ấm, đại khờ. Kh. xoay xoay gót giày nhìn em tinh nghịch :

— Sao im lặng vậy cô ?

Em cúi đầu cắn nhẹ những ngón tay, chẳng hiểu sao trước mặt Kh. em như bị thu hút bởi một cái gì đó tiềm tàng trong tia nhìn nửa triu mến, nửa xa lạ chòng chênh thoảng buồn của Kh. Kh. móc túi lấy ra gói ô mai nho nhỏ. Quà cho cô nè. Em đưa tay đón nhận, lấy hột ô mai to nhất, nhón một chút. Mặn, ngọt và hơi chua chua. Em bắn khoản lệu tình cảm này rồi mai sao có đủ mùi vị của ô mai không nhỉ ?

— Nghĩ gì thế cô ?

Kh. vừa hỏi vừa rút điều thuốc Capstan châm lửa. Kh. húng hắng ho trong cổ như bị một đê nén nào đó. Em cầm bao thuốc trên tay nhìn Kh. cười cười :

— Mà này sao không bỏ hút thuốc đi.

Kh. nhần mặt :

— Cô khó tánh ghê, lần nào đến cũng bắt bỏ hút thuốc, con trai không hút thuốc không phải là con trai cũng như con gái không ăn quà vặt thì không phải là con gái. Có ai bắt cô bỏ ăn quà không ?

— Ơ, sai rồi nhé, em đâu có ăn quà.

— Vậy không phải là con gái.

— Không, con gái không được ăn quà vặt. Má bảo lớn rồi mà ăn quà má bắt gặp đánh đòn liền.

— Thôi đừng cãi nữa, trời sẽ mưa to đấy cô bé ạ.

Khói thuốc bay vòng hôn lên môi lên mắt muộn phiền, em đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ băng khuâng, có nên nói với Kh. rằng em sắp rời thành phố này không nhỉ ? Ngón từ nào sẽ bôi xóa được nét buồn phảng phất trên khuôn mặt Kh., có ngày tháng nào đủ làm phai pha những cơn sầu vừa lên. Trong cuộc chạy đua này em là người bỏ cuộc bởi vì mai mốt này em sẽ chẳng còn gì để lại thành phố. Một thành phố đã từng dưỡng nuôi mối ; tình học trò thơ mộng. Một thua trận. Một chối bỏ. Em ngại ngừng giây lát :

— Mai mốt ba mang cả nhà lên cao nguyên ở Kh. ạ.

Kh. lặng người nhìn em hần lên nỗi đau không tên tuổi im lìm.

— Có nghe gì không Kh. ?

— Ừ, có có. Bỏ đi lập nghiệp hử cô bé.

Em gật đầu hỏi một câu thừa thãi và vô duyên lạ (Đã bảo mà, trước mặt Kh. em nói năng không được).

— Kh. có buồn không ?

— Không biết.

Kh. ngả đầu lên thành ghế nhìn khói thuốc chấp nối, đuổi bắt nhau. Có tìm được gì trong hơi sương mỏng đó không Kh. ? Hay cũng chỉ là một màn khói xám đặc quánh. Kh. ngồi hút lặng lẽ rồi ra về. Bước xuống những bậc tam cấp Kh. quay lại nhìn em. Ôi tia nhìn oằn oại xót xa.

Những ngày còn lại như thâu ngắn. Má lo chuẩn bị đầy đủ cho một cuộc hành trình. Cho một thay đổi lớn. Ngôi nhà chưa bán được để lại nhờ chú Nguyễn bán hộ. Em nồn nao muốn gặp Kh. Nỗi đau khổ triền miên gặm nhấm từng tắc hồn. Kh. đã bỏ đi mấy ngày sau đó, đến hôm em gần đi Kh. mới gặp em hồi hã nói vài câu từ tạ. Em biết lý do sự bỏ đi của Kh. Kh. chỉ muốn trở về khi em đã đi rồi. Kh. sợ một ánh mắt trông theo, một cái nhìn sót lại và muốn cho em được yên lòng. Kh. khổ sở khi biết rằng bây giờ mọi thứ chỉ là đã trảng xe cát biển Đông. Nay em yêu dấu, hạnh phúc chỉ là cái bóng thôi. Nhân gian sẽ chẳng ai tìm được chân hạnh phúc đâu phải không em ?

Rời con đường cũ là bước vào khởi đầu của một thuở cô liêu miên trường. Trên thành phố heo hút nào em tới chỉ còn là những nhớ nhung dụi vội mà thôi.

Chiếc xe dừng lại trước nhà, em đưa tay vẫy nhỏ Thanh rồi mở cồng bước vào. Tiếng cửa sắt nghiêng trên đá nghe ghê ghê làm sao. Chị Hiền vừa đi chợ về. Bà đi vắng rồi cô ạ. Có thư cô trên bàn học. Gớm, ông phát thư hôm nay đi xe máy dầu đầy cô. Em mỉm cười, chị này đến hay, mặc kệ người ta chữ. Em vút cặp trên bàn cầm lấy bức thư nghe từng tiếng reo vui nhỏ tự tay day hồn. Thư của em Kh. đây rồi. Thế nào cũng có tin Kh. Em bóc vội ra xem. Trời ơi. Em sửng sờ, những hàng chữ như khiêu vũ trước mắt. Đổ vỡ rơi xuống đôi vai. Kh. đã chết. Không, em không tin đâu. Hình hài Kh. bây giờ đã ở sâu dưới vùng đất lạnh thật rồi ? Hay em Kh. nói lộn, hay mắt em đã loạn thị. Em thấy mình hụt hẫng trong khoảng không gian vô tận, khoảnh khắc cả thân hình em lênh đênh trôi dạt như chẳng còn một trọng lực nào níu giữ. Những hồi hận chợt dấy lên, linh hồn mỗi cùng chút hương tình hạnh ngộ. Bọt sóng nào đã vùi lấp Kh. hãy anh đi tìm đích thực một bình yên, chắt chiu từng kỷ niệm thân sơ trở về cùng gốc rêu...

Thành phố buồn hiu hắt như những ngày vào đông. Có phải thành phố đang ngậm ngùi chịu tang cùng người thân Kh. đó không ? Cây lá nhuốm bệnh, cây lá buồn thương tiếc, lá vô tình xuống lặng im. Em nghe mắt mình ướt. Em chẳng ý thức được tại sao em khóc nữa. Ừ, có lẽ có nhiều lý do quá, bất khá phân tích, nhiều tương giao mật thiết không ngờ được. Đời Kh. buồn quá. Buồn như sa mạc. Thôi đi vào giấc ngủ đi cô bé, đêm nay sẽ mơ mình là công chúa ngủ lạc trong rừng nhé cô. Trong chập chồn của cơn mê thiếp em bỗng nhận ra tòa lâu đài trong cổ tích xa xưa huyền hoặc không còn nữa mà chỉ có những tiếng than vắn vỏi dài của trời đất đang giao mùa và tiếng gió đi về thành phố.

CẨMCHUÔNG

cửa trước phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

Chương ba

Bộ compet ôm lấy cái thân hình óng ả của Dung bằng một ôm sát, đen tuyền, từ cái cổ tròn tới sát hai gót chân phớt hồng trắng muốt. Màu đen làm đẹp. Làm nổi bật vẻ đài các. Làm gia tăng cái quý phái. Nhưng màu đen cũng làm cái đẹp thành cái buồn. Não nùng và ngầy ngất buồn. Dung đứng lặng, bất động, nhìn cái phiến muộn nghiêm trang và đẹp nảo nùng ấy là người đàn bà mặc đồ đen trong bóng gương. Tội đó, Dung, mang màu đen làm hành lý tinh cảm cho một lên đường mới. Là tội đó, một mình, trước một chân trời lạ màu đen đi trong mưa gió đời, không lừa dối nữa, mà một mình, một mình, từ giây phút này.

Tiếng mưa ào ào. Sáng nay, cũng là một tiếng mưa lạ, đổ xuống từ một vòm trời nhàu nát như hình ảnh cuộc sống mà Dung hình dung thấy cho nàng, đêm qua, khi khách sạn đã ngủ yên, Dung không giám đứng lâu hơn. Một bất động trong cô đơn nào cũng khiến nàng dễ dàng thổn thức và muốn khóc. Bằng một lắc đầu xua đuổi mọi ý tưởng đen tối và mọi ám ảnh của đời sống quá khứ ra khỏi đầu óc, Dung từ trong phòng tắm đi ra.

Căn phòng ở tầng lầu thứ ba. Con đường Hai Bà Trưng chạy dài phía dưới. Mưa trắng xóa làm nhòe nhạt những chùm lá. Những khung kính mờ mờ hơi nước đọng. Mưa đọng thành những giọt tròn hoay, long lanh trên hàng hàng giầy điện chạy qua. Hơi mưa như tràn đầy vào căn phòng, phủ thành một lớp lạnh lẽo trên đám bàn ghế chưa hết trống trải. Ném cho căn phòng một cái nhìn ngẩn ngại, Dung sống dần với một cảm giác quen thuộc chậm chạp. Nơi chốn này đã bớt xa lạ. Nó gần lại với Dung hơn ngày hôm qua, lúc hai mẹ con nàng mới đến. Và cái sự đi ở khách sạn với Dung cũng không đến nỗi. Quá ư hãi hùng, như nàng nghĩ, trước khi lia nhà. Để bắt đầu cho nàng cuộc sống chênh vênh, tạm thời, đầy đặc những bất trắc lạ hoắc, của một người đàn bà sống ly thân.

Dung mở tủ, lấy một khoản tiền, cho vào sắc tay, và mặc dầu, trở không có năng, Dung cũng đeo một cặp kiếng thuốc lên mắt. Đoạn, nàng tới gần giường, dịu dàng gọi :

—Nhi.

Nhi đã thức từ lâu. Suốt đêm qua, mẹ trở mình, thao thức luôn luôn. Và Nhi cũng như mẹ, Nhi không ngủ được. Hết thấy còn xa lạ. Cái hành lang ở phía ngoài. Cái thang máy cuốn bỗng người lên và thả hẳng người xuống. Tiếng thang rè rè. Cầu thang trải thảm bên trong. Cầu thang cấp cứu bên ngoài. Những mảnh sân hàng xóm nhỏ hẹp nhìn thấy từ trên cao xuống. Chú nhỏ giữ thang máy, hai cái mắt lồi như hai con ốc bươu. Anh bồi phòng với bộ đồng phục trắng, lúc nào cũng lúng lẳng trong tay một chùm chìa khóa đồng. Tiếng nước trong bồn. Ánh đèn nơi đầu giường. Chăn, đệm. Tất cả còn xa lạ. Xa lạ từ cái ly uống nước. Từ ngum trà uống vào. Đến cái không khí vấy bọ. Hết thấy đều mới, rời đứt, không một sợi giây tình cảm lưu luyến gắn bó. Và trong cái mờ xa lạ này, Nhi là xa lạ lớn nhất. Với chính Nhi. Với hết thấy.

Mẹ đưa Nhi đi theo mẹ, đến ở cái khách sạn mới mở ở đường Hai Bà Trưng này, tới buổi sáng mưa lớn hôm này, là ngày thứ hai. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ vừa trôi qua là một đội đập bành hoàng, thẳng thốt. Từng chi tiết nhỏ hiện rõ trong đầu. Chiếc taxi thả mẹ con Nhi xuống một hè đường rộng. Bên kia, một tiệm bào chế. Cách một quãng, một xe bánh mỳ sánh vai với một xe chanh đá, mái che là một tàu lá thấp sát lò sò sà che phủ, một đám người xúm xít trên mấy cái ghế dài. Nhi trở mắt nhìn. Mẹ phải đập vai, kéo tay mới giật mình lật đặt theo mẹ vào khách sạn.

Mẹ bảo Nhi trông chừng hai cái va ly trong khi mẹ ghi tên, chọn phòng. Mẹ bảo với người quản lý hãy ở tạm một tháng. Ở thêm, sẽ nói sau. Hành lang trên lầu dài mát, hun hút. Nó dẫn qua những cửa phòng đóng kín, cửa phòng nào cũng dính một con số sáng loáng bằng đồng. Phòng mẹ thuê ở cuối dãy. Nhi bước đi, nhìn trước, nhìn sau, tay nắm chặt lấy tà áo mẹ, không rời, như mỗi bước chân là một e sợ thất lạc.

Buổi trưa, hai mẹ con xuống dùng bữa ở cái phòng ăn nhỏ của khách sạn. Hai mẹ con yên lặng ăn, vội vàng cho xong. Trở lên phòng, những tờ đặc, quần áo trong hai chiếc va ly được lấy ra, cho vào tủ. Nhi chỉ mang theo được một con cúp bé. Đặt nó trên cái bàn nhỏ ở đầu giường, bên cạnh tấm hình của Đại. Không có hình của cha. Nhưng Nhi không dám hỏi. Buổi trưa, mẹ khóa chặt cửa phòng, đóng cửa sổ, thả hết những tấm rèm cửa xuống. Căn phòng tối thẫm, bảo Nhi hãy cố ngủ đi một lát. Góc ngủ buổi trưa hôm qua không đến. Đầu óc Nhi tỉnh táo trong xao động rối loạn. Giấc ngủ đêm qua cũng vậy. Không thành. Thảm kịch gia đình là một vết thương che dấu, không ai muốn đá động tới. Nhưng vết thương không lảng dịu mà âm ỷ nhức buốt, đau đớn bên trong.

Nửa đêm, Nhi đẩy chăn, ra khỏi giường. Mặt đá hoa lạnh buốt. Điểm sáng nơi ngọn đèn ngủ xanh lè, nhỏ như một hạt đậu. Nhi tỷ khuỷu tay

trên thành cửa sổ, nhìn xuống con đường Hai Bà Trưng trải dài phía dưới. Điện đường thẳng tắp. Mặt nhựa sáng trắng, xa vắng, không một bóng người. Mãi mãi rồi mới có một cái xe tuần cảnh chạy qua. Trên xe, những người cảnh sát đeo súng, ngồi bất động như những pho tượng lạnh. Bỗng, một chiếc cyclo dừng lại trước cửa vào khách sạn. Một người đàn ông từ trên xe lão đảo bước xuống. Y ngã chúi vào một thân cây. Đứng được lên. Hoa chân múa tay và hát ông ông một bài hát tục tĩu. Cảnh tượng kỳ lạ, tức cười. Nhi tròn mắt nhìn.

Người say rượu trở về khách sạn sau giờ giới nghiêm làm mẹ cự mình và thức giấc. Mẹ hỏi: « Đứng đó làm gì thế con.» Nhi đáp : « Con không buồn ngủ ». Mẹ phải tới cúi xuống, ôm lấy, Nhi mới trở lại giường. Và thiếp đi được một lát.

Bây giờ, Nhi mỗi một toàn thân. Mẹ gọi, Nhi đã nghe thấy. Biết ngày đã lên. Biết đêm đã hết. Nhưng Nhi vùi đầu vào trong chăn, nhắm nghiền mắt lại, sợ cả ánh sáng.

— Dậy, mẹ dặn, rồi mẹ còn phải đi phố bây giờ.

Cái chăn được đẩy xuống từ từ. Nhi thò đầu, cặp mắt hấp háy, hàng mi nặng trĩu. Về mỗi một khác thường của đứa con gái làm Dung hoảng sợ. Nàng tới giường ngồi xuống, đặt tay lên trán Nhi. Vầng trán Nhi nóng hừng. Hai thái dương ướt đầm. Dung kêu lên :

— Đầu con nóng quá. Có sao không ?

Bàn tay mẹ đặt lên trán sao mà dịu dàng, sao mà ấm áp.

Nhi vùng ôm lấy mẹ, nói cho mẹ đỡ sợ :

— Con không sao đâu.

Mẹ ôm chặt lấy Nhi :

— Không sao là thế nào? Lên cơn sốt rồi đó. Để mẹ lấy thuốc cho con uống.

Thuốc cảm không mang theo. Dung phải xuống dưới đường, sang mua thuốc ở tiệm bào chế trước cửa. Sự săn sóc của mẹ làm Nhi sung sướng. Nhi ngoan ngoãn uống viên thuốc. Nhưng tình thương yêu của mẹ mới là viên thuốc cảm thần diệu. Cơn sốt vừa dấy đã lui đi được phần nào.

— Mẹ đi đâu cho con đi với.

Dung lắc đầu, dỗ dành :

— Mẹ đi nhiều công việc. Con đang mệt nữa. Chịu khó nằm nhà. Mẹ sẽ về ngay với con.

Dẫn con gái phải nằm trong chăn ấm, không được ra khỏi phòng, một giờ sau phải uống một viên thuốc nữa, rồi Dung cầm lấy sắc tay, đi ra. Bước đi vững vàng, nét mặt cương quyết, nhưng tâm trí Dung nao núng xao xuyến hơn bao giờ. Phải bằng một ý chí phi thường được thúc đẩy bởi lòng tự ái, Dung mới kim giữ được cái trạng thái quần quai tan nát của

một cơn khủng hoảng thần kinh. Nàng đi trong hành lang, dài trán ngang cao, cặp mắt nhìn thẳng, phô diễn sự đương đầu bướng bỉnh với cảnh ngộ ngang trái. Dung đã quyết định với nàng như thế. Khóc, thì khóc một mình. Khổ đau, cũng khổ đau riêng. Những mềm yếu tình cảm che dấu tích cực và quyết liệt, không để cho ai nhìn thấy. Thang máy đưa Dung xuống tầng dưới. Dung bước nhanh ra đường. Nàng đang đảo mắt tìm xe thì nghe thấy tiếng gọi :

— Phải chị Trinh đó không ?

Dung rung mình. Lần đầu tiên từ khi ra khỏi nhà, Nhi đứng đầu với một người bạn của cả hai vợ chồng, và cũng lần đầu tiên cái tên Trinh được nói đến. Người gọi Dung là Đạo. Đạo là người bạn khá thân của gia đình, và tình bằng hữu này đã có từ lâu, từ ngày Dung và Trinh mới lấy nhau. Đạo đã đứng tuổi, nhưng còn kéo dài đời sống độc thân. Đạo thường đến ăn cơm mỗi chiều thứ bảy, ở lại trò chuyện, uống trà rất khuya với Trinh ở ngoài vườn, hoặc rủ Dung và Trinh đi xem chiếu bóng. Đạo đặc biệt yêu Nhi. Nói yêu, vì cái dáng điệu đại khờ thơ ngây vĩnh viễn của con nhỏ. Đạo nói, con Nhi mãi mãi là nó, sau này nó lớn, nó cũng vẫn thơ ngây, hồn nhiên và khờ đại như bây giờ. Mỗi lần Đạo lại nhà, Nhi mừng rỡ chạy ra đón bác Đạo từ ngoài cổng. Không lần nào bác Đạo quên mua quà cho Nhi. Thường là một gói bánh quả bàng, thứ bánh Nhi thích ăn nhất. Ngày sinh nhật năm nào của Nhi cũng có Đạo đứng cười và vỗ tay trong Nhi phùng miệng, lấy hơi thổi tắt mấy ngọn nến. Đạo lịch thiệp, ý tứ, không bao giờ soi mói vào chuyện riêng của vợ chồng Dung. Nhưng thâm kích gia đình của Dung, chừng như Đạo đã đã đoán hiểu được phần nào. Bầu không khí gia đình hồi này không được tươi vui như trước nữa. Những bữa cơm chiều thứ bảy bị bãi bỏ. Đạo cũng thừa lui tới.

(Còn nữa)

- Quân lực VNCH cương quyết bảo toàn vùng đất quê hương.
- Quân lực VNCH là niềm tin của toàn dân.
- Quân lực VNCH : lũy thép bảo vệ tự do, dân chủ miền Nam.
- Toàn dân một lòng son sắt quyết tâm bảo vệ chính nghĩa và sự toàn vẹn lãnh thổ.
- Toàn dân ghi ơn các chiến sĩ đã hy sinh để tổ quốc trường tồn
- Hòa bình công chính là ước vọng của toàn dân.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● HÀ THIÊN VƯƠNG (BMT) : Trước hết, xin thành thật cảm ơn mỹ ý của bạn muốn giúp tôi tránh bớt những « hớ hênh » về cách xử thế. Về cô ca sĩ mà bạn « theo dõi » từ T.N. bộ cũ, tôi xin nói cho rõ, câu phê bình ấy không phải của tôi, tôi chỉ nhắc lại lời của văn hữu Nguyễn Đình Toàn mà quên ghi xuất xứ. Ở T.N. bộ mới, tôi viết «... là một hiện tượng... » không hẳn đã là « sự ngợi khen nồng nhiệt » đâu. Bạn bảo tôi « thiếu lập trường », có lẽ, đúng. Tôi đã mồm lèng và quá phung phí tình cảm. Đó cũng là một cái lỗi. Ở T.N. số mới đây, câu đó là một câu ai cũng có thể nói nếu ta cứ bị nghe ngay cả « danh ca thần tượng » của ta lẫn nhai một nhạc điệu. Đừng hiểu đó là sự ác ý. Vì bạn là độc giả kỷ cựu của T.N., xin lưu ý hạn cái hồi ký ngắn đăng ở Xuân Hồng T.N., nhan đề *Đi hết mùa xuân*. Bạn nên đọc lại và mong thư mới của bạn. (D.A.)

● ĐOÀN NHƯ ĐỊNH (N.T.) : Có dịp về Saigon cứ ghé chơi. Vì bài vở khá nhiều nên tòa soạn không có lệ giữ lại những bản thảo không đăng, dù có lời yêu cầu, bởi không có chỗ giữ. Cứ viết những điều mình nghĩ.

● HUYỀN THOẠI (Long Xuyên) : Đã cho đi bài của cháu kỳ này đó. Bút hiệu này được rồi, khỏi phải đổi. Chú cũng không biết địa chỉ của Tr. Th. thì làm sao « giới thiệu » với cháu. Cháu ví von chuyện gửi bài cho T.N. như gửi thư cho người tình. « Em không nhận tức là tình tôi mất. Tình mất đi ai lấy lại bao giờ » nghe ghê quá. Cháu cứ viết thư gửi về, tòa soạn sẽ chuyển lại các tác giả ấy cho.

● T. NGỌC T. (Phú Nhuận) : Tính lười ấy ăi chẳng có. Có lẽ lười một chút cho đời... ý nghĩa chẳng. Đừng nghĩ rằng thì là khó thị... dễ ngay. Thư sau có quyền viết dài và, hôm nào đó, có quyền đi lạc đến 38 PNL chơi. Vẫn đợi buổi đi lạc đó.

● NGUYỄN VĂN THẮNG (Saigon) : Đã nhận được các bài ấy và ý kiến của cháu.

● GIANG THANH BÌNH (Saigon) : Chú, tình cờ, có đọc được quyền ấy. Ý kiến cháu rất xác thực. Chú nghĩ là theo đà này, dĩ nhiên, không lâu về sau, các nhà soạn sách giáo khoa, bắt buộc, sẽ phải thay đổi đề phù hợp với thời gian hơn. Những người làm văn nghệ ai lại chả mong như cháu nhưng không biết bao giờ chuyện ấy mới xảy ra. (Ngân sách dành cho VHGD chưa đến 2% (làm gì đến 10% như cháu nói). Dù sao hãy hy vọng một sự tốt đẹp cho mai sau đi.

● HUỲNH TẤN LỘC (Bến Tranh) : Bây giờ, tìm việc làm là một vấn đề nan giải đấy, nhất là còn nhỏ như cháu. Thôi ráng học đi đã, chịu cực một chút (đi làm còn cực hơn nữa, cháu à). Hãy giải sầu bằng việc làm ấy, có ý nghĩa đấy. Và, chờ đợi đôi khi là một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

● BÙI THỊ MINH HẢI : Chú nhớ đã đọc đâu đó một định nghĩa vui : « người bi quan cũng như một con cá thà chết đói chứ không chịu ăn mồi vì thấy miếng mồi nào cũng có lưỡi câu bên trong ». Sao cháu bi quan vậy. Thư đôi khi trả lời trễ là ngoài ý muốn của tòa soạn. Thường thì qua 4 hoặc 5 số báo thì biết bài mình được đăng hay không nhưng đôi khi cũng có những ngoại lệ, vì bài vở ứ đọng nhiều, chẳng hạn.

● ĐÀN HOÀNG (BMT) : Không biết có thật mình lăm chằng. Nhưng dù sao, như bạn viết, thì lỗi ấy về phần chúng tôi. Sao bạn hà tiện viết thư thế.

● PHẠM HỮU QUANG (Long Xuyên) : Sẻ lưu ý đề nghị của bạn. Những lời khen tặng của bạn là một khích lệ lớn cho anh em tòa soạn. Tuy nhiên TN sẽ cố gắng tiến hơn nữa để khỏi phụ lòng bạn ngọc.

● **YÊN LỮ** (Cam Ranh): Cháu đoán chú trẻ hơn đến 7 tuổi làm chú tướng là mình trẻ thật. Thường thì báo về các tỉnh trẻ hơn ngày phát hành ở Saigon một ngày, tức thứ sáu. Sao ở CR trẻ vậy? Đề nghị của cháu sẽ được tham khảo ý kiến anh em tòa soạn, bởi những số chủ đề như thế cần nhiều chuẩn bị. Đầu phải nghèo là không viết được, trái lại là khác. Nên cháu yên chí nhé. Cảm ơn lời chúc của cháu dành cho chú và tò báo.

● **LÊ QUÊ HƯƠNG** (Cần Thơ): Không có gì trở ngại và ghé gớm như cháu nghĩ đâu. Cứ viết về những gì tâm thường nhất, đến trong đầu ta.

● **LÊ CHÂU** (Huế): Đã thơ riêng: Chờ tin ngoài Huế (?) (LVN)

● **THƯỢNG THUẬT**: (VT) Tình trạng thật khó nói nhưng không hứa trước (LVN)

● **NGUYỄN VĂN THÀNH** (Xóm Mới): Cảm ơn những ý kiến xây dựng của em. Nhưng mỗi người có một lối sống, một thái độ với cuộc đời khác nhau chứ. Đôi khi anh nghĩ là càng về sau « nó » phải khá hơn trước, nhưng rồi anh lại thất vọng. Dầu sao những sự đáng tiếc ấy cũng qua rồi.

● **MY TÍM** (Huế) Chắc tại số My xui quá nên mua nhầm số báo bị đóng lộn trang. Thợ đóng, gấp báo họ làm cả mười ngàn số báo nên đôi khi cũng bị sơ sót vài số. Tuổi Ngọc sẽ ra Huế « chơi » nhiều hơn vì anh đã lưu ý nhà phát hành rồi. Đợi bài đăng đến số ký cơ à? My coi cô ấy có số ký nào không. My Tím đã là một người bạn của TN rồi đấy.

● **PHẠM DỊ NHƯỘC** (Sài Gòn): Cháu cứ viết những gì mình thích viết. Không cần thiết phải theo cái này theo cái khác. Nên khỏi phải « cố gắng nghiêng đi một chút cén gãi ». Đã lưu ý thư đính chính sau của cháu.

● **LÊ NHỊ NGUYỄN**: Đôi khi cũng nên có những lúc « thả hồn trôi lãng đãng trên khung trời áo tím » nào đó cho đời thêm vui. Bài thì khi nào thấy đăng là được.

● **NGUYỄN TIẾN DŨNG** (Gia Định): Đã nhận được thêm bản nhạc mới. Nghỉ phép lâu như thế, có định làm gì chẳng.

● **TRẦN HUỲNH BẢO KHÁNH** (Huế): Buồn nhỉ. Sao đã đến nơi rồi lại quay gót về. Đã gửi gì lại thành phở náo nhiệt này chẳng. Dầu sao cũng sẽ có dịp trở lại mà. Nên thông cảm B.S. Anh và sự trả lời quá trễ đó vì thư hỏi bệnh quá nhiều. KV sợ rồi. Đừng dọa hấn bỏ trốn mất không ai trông coi cửa tiệm Chạp Phở đó.

● **HẢI SA**: « Tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng » mà. Tự biết mình « yếu » thì chắc mình không đến nổi « yếu » đâu. Không có gì phiền cả.

● **QUANG KHANH** (Bà Qụa): Vấn đề Khanh đặt ra cũng đã được rất nhiều người quan tâm đến. Sự thất bại của những tờ báo đứng đắn có nhiều lý do, trong đó lý do tài chánh là một. Biết thế nhưng những người chủ trương không thể nào hạ giá bán hay làm khác hơn được vì các chi phí bây giờ khá cao. Cảm ơn Khanh đã cho biết những ý nghĩ chân thành về con người tôi. Bây giờ thì Khanh đã rõ. Cũng cảm ơn Khanh đã nêu các sơ sót chi tiết trong tác phẩm đó. Thân mến.

● **SÀU MUỘN** (Quảng Ngãi): Có lẽ cũng hơi hạn hẹp và khô khan thật. Vâng, nét chữ và tên hơi lạ. Tuy nhiên trước lạ sau quen mà. Cảm ơn ý kiến xây dựng của SM.

● **HOÀI VỌNG** (Thống Tây): Chú cũng hy vọng như cháu. Cầu chúc cháu đạt được ý nguyện ấy.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ
Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đề Thám — Sài Gòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Phượng, Thạch Lan, Tôn Nữ Thu Dung, Thạch Linh Lan, Hồ Ngọc Hải, Hoài Mạc Niệm, Phan Hoài Nguyên, Hoài Vọng, Mai Thu Nga, Du Máy Hạng, Trần Thị B.T. Nguyễn Thị Phi Diệp, Phan Văn Thọ, Trúc Sơn, Máy Hạng, Vương Nguyên, Nguyễn Mây Thu, Tạ Ninh Thị Nghi, Phan Kiều, Vũ Thị Thương Thương, Hoài Lăng Du, Mai Lương Quốc Khánh, Phạm Khánh Vũ, Nguyễn Văn Phúc, Phạm Lê Di, Châu Thủy Linh, Nh. Khưu, Võ Tề Thy Thy, Bayah Minh Lệ, Nguyễn Quốc Cường, Ảnh Trang Thu, Nguyễn Kim Phương, Mạc Huyền Trâm, Bảo Sơn, Sợi Mưa, Hoài Đỗ, Diệp Bích, Ngừ Luân, Mạc Vũ, Tôn Nữ Thu Dung, Cẩm Hồng, Tường Ngọc, Lành Nhân, Thy Hoài Xuân, Như Ý, Lor Thơ, Nguyễn Thân Vương, Minh Đăng, Nguyễn Hữu Việt Sơn, T.M. Tề Hát, Nguyễn Thụy Nghiêm, Hoàng Liên Vũ, Hồ Thị Nguyệt Thanh, Hồ Miên Tịnh, La Ty, Quân Khanh, Hồng Thanh Hiệp, Hòa Lis, Châm Khanh, Trâm Thị Dê Thương, T. Ngọc T. Dzu, Sanh, Trúc Sơn, Thái Linh, Thạch Lan Huỳnh Kim Liên Võ Phong Vân, Lũy Đức Nghiêm Diệp Bích, Áo Vàng, Thương Tùng, Nguyệt Cẩm, Phạm Vũ Phương Trâm.

văn

Bảo Hoàng Khánh Nam, Phạm Dị Nhưộc, Đặng Thị Mai, Đình Mơ, Thụy Đồ. Hoài Mạc Niệm, Quỳnh Lan, Hoài Vọng, Ng. Cẩm, Mai Thu Nga, Trần Thị B.T., Máy Hạng, Phiến Phiến, Du Minh, Phan Nhã Uyên Uyên, Vũ Thị Thương Thương, T. Sơn, Thanh, Thạch Lan, Đoàn Như Định, Đình Huyền Sang, Vũ Bảo Châu, Phạm Nguyễn Châu Trần, Vũ Bảo Châu, Ly Vũ, Nguyễn Nhôm, Áo Trắng NCT, Ai Khanh, Dung Hạ, Hoàng Liên Vũ, Phạm Thị Kim Loan, Hải Hữu Miên, Hải Hà An, Hoàn Nguyễn, Hồ Thị Nguyệt Thanh, K.A, Trần Thị B.T. Vũ Xuân Thủy, Thục Quý, Hồ Miên Tịnh, Nguyễn Thị Vông Vang, Linh Ca Trương, Nguyễn Minh Hoài, Vũ Thị Bích Thái, Thúy Phương Quan. Sơn, Thương Hoài Nhân, Huỳnh Xưa, Thương Tùng, Hiền Thy Hoa My, Jalau

FOREMOST

tốt hơn
bao giờ hết

Mới!

- tinh khiết hơn
- màu sữa
tươi trắng hơn
- mịn nhuyễn hơn
- bổ dưỡng hơn
- để lâu hơn

CORNELL
UNIVERSITY
MAR 30 1973
LIBRARY